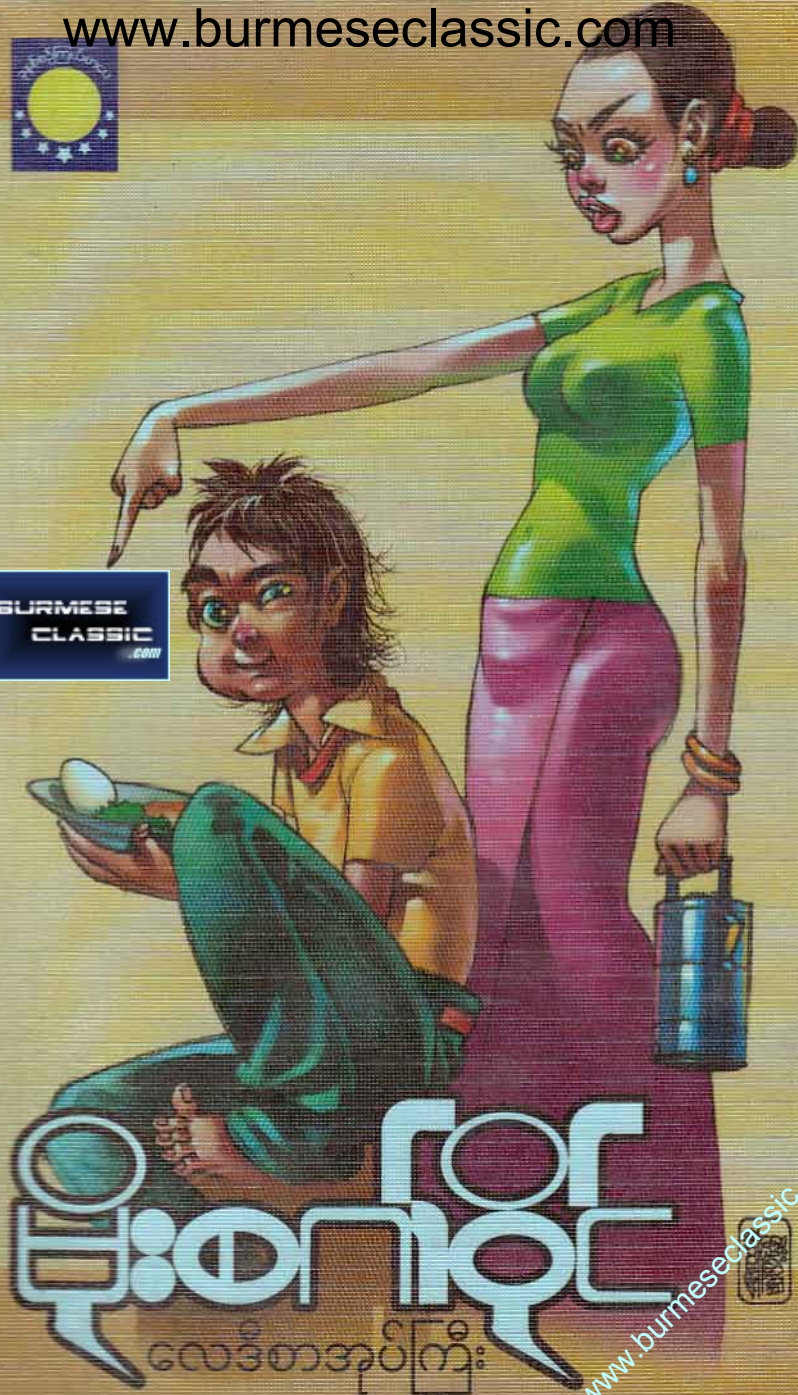

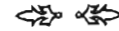
BURMESE
CLASSIC
.com

မိုးဝါရင်
လေဒီစာအုပ်ကြီး

အမှာစကား

ဒီဝတ္ထုလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းပြောပါရစေ။ လျှာရှည်တာ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒီဝတ္ထု စ၊မရေးခင်ကာလတွေမှာ ကျွန်တော့် ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်စိုးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် စကားပြောနေတာ ကို နားထောင်ဖူးပါတယ်။ အဲဒီမှာပဲ သူတို့ဖောင်ကြီးကျောင်းဆင်း သူရ (၁၂) က သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ နာမည်ပြောင်တွေကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက် ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုကိုလည်း ရေးရော ဒီနာမည်တွေကို သုံးဖို့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ရေးလိုက်တော့ သူငယ်ချင်းနာမည်တွေက မပြည့်စုံဘူးလို့ ဦးအောင်စိုးက ပြောလာပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်စာမူကို ပတ်ပြီး သူငယ်ချင်းနာမည်တွေကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ထပ်ထည့်ပါတော့တယ်။

အဲဒါကြောင့် ...

ဒီစာအုပ်ကိုပတ်ပြီးလို့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကိုပဲ ချီးမွမ်းဖို့နဲ့ အဲဒီနာမည်တွေကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော့် ထုတ်ဝေသူ ချန်ကော့ချိုတ် (ခေါ်) ဦးအောင်စိုး (မော်လမြိုင်) ကိုပဲ အားရပါးရ အပြစ်တင်နိုင်ပါကြောင်း ဒီစာမျက်နှာကနေ ပြောလိုက်ပါရစေ။

ပရိသတ်ကို အစဉ်လေးစားရင်း

ကျွန်တော်

၀၉၇၃၀၅၃၇၁၇

ဒီတာဝန်အရေးယူပါ။

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိကွဲရေး	ဒီအရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိကွဲရေး	ဒီအရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒီအရေး

ပြည်သူ့အသံအသား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြိုင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။
 နိုင်ငံရေးဦးစည်ချုပ် (၄) ခု
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
 အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနှင့်ဟူရေး။
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော မိမိကလေးစုံနစ် ရှင်သန်နိုင်ဟူသော ဟည်ဆောက်ရေး။
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ညောင်ပိနွဲ့ ဦးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။
 စီးပွားရေးဦးစည်ချုပ် (၄) ခု
 စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ညောင်ပိတန်းနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား၊
 စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 ရေကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ပိတ်ဆို့၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်ဖွယ်အားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ တို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ဗဟုရေးဦးစည်ချုပ် (၄) ခု

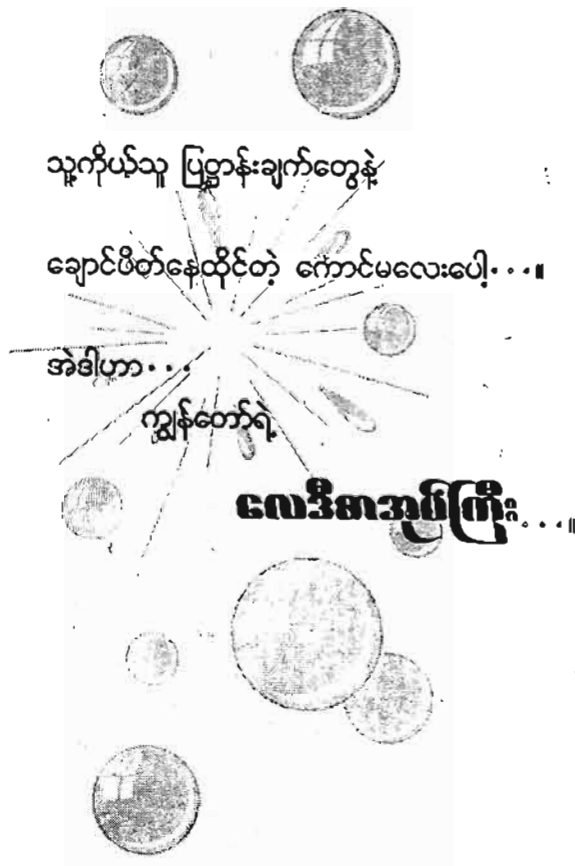
တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ဖြင့်ပေးရေး။
 အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ၊
 မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ဖြင့်ပေးရေး။

မိုးဝါး

လေခံစာအုပ်ကြီး

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁)

“နင့်ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ၊ ငါ ဒီမှာ ဂဏန်းတွက်စက်နဲ့ တွက်တော့မှားနေတယ်ဟ”

“ဟာ ... အစ်မလေးကလည်း မမှားပါဘူး၊ ခုနက ကျွန်တော် ပြန်ပေါင်းကြည့်တော့ မှန်သားပဲဗျ”

“မှားနေပါတယ်ဆို ... ကဲ ... ဒီမှာကြည့်”

ပိုးဥက သူ့လက်ထဲမှ ဂဏန်းတွက်စက်ခလုတ်တွေကို နှိပ်လိုက် ပြန်သည်။ ပြီး တွက်ပေါ်လာသောအဖြေကို လှမ်းပြလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... ဟုတ်ပြီလား၊ မှားနေတယ်ဆိုတာ”

“ဟာဗျာ”

ဝိတ်တာလေး ခေါင်းကုတ်ပြန်တော့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဘောက်ချာစာရွက်ထဲမှ ကျသင့်ငွေနှင့် ကာစတန်မှာ မမတွက် ပြသည့်အဖြေတို့က လွဲနေ၍ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် စိတ်လှုပ်ရှုပ်မခံတော့ဘဲ ကောင်တာကို ပြန်သွားကာ ဆိုင်ရှင်အား ကျသင့်ငွေ တွက်ထားတာမှားနေကြောင်း အသိပေးလိုက်၏။

သို့သော် ...

ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးကလည်း သိပ်ဦးနှောက်စားမခံချေ။ သူနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေသော တရုတ်မကြီးအား ...

“ဟေ့ ... အစ်ယား ... ဒီမှာ မှားနီလယ်တဲ့ ... လာပြန်တွက်ပီးလိုက်ဦး”

“လာပီ ... လာပီ”

အစ်ယားဆိုသော တရုတ်မကြီးကလည်း သူ့ဂဏန်းတွက်စက်နှင့် ဘောက်ချာ ပြန်တွက်ပေးပါသည်။ ပြီး အနားမှာရှိနေသော ဝိတ်တာလေးကို ပြန်ကြည့်၍ ...

“ဟဲ့ ... စစ်နိုင် ဘောက်ချာက ဘီမှာ မားနီလို့လဲ အားလုံးမန်တယ်လို့ ပြန်ပြုံးလိုက် ... ရော့”

စစ်နိုင်ဆိုသော ဝိတ်တာလေး၏အရပ်မှာ ၅' ၂" ယ် မပြည့်။ ဖြူဖြူသေးသေးလေးဖြစ်၏။ ပိုးဥဆီ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ ပြီး ဘောက်ချာစာရွက်ကို ပြန်ထိုးပေးလျက် ...

“အစ်မလေး ... မိမား ... အဲ ... မမှားဘူးတဲ့”

ထိုသို့ဆိုပြန်တော့လည်း ပိုးဥဆိုသော သူမက လက်မခံပြန်ချေ။ ပေသီးခေါက်သလို သူ့ဂဏန်းတွက်စက်ကိုထုတ်ကာ ပြန်တွက်ပြန်၏။

ပြီး ရလာသောအဖြေကို ပြန်ပြကာ ...

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ မမှားရမှာလဲ၊ ဒီမှာ ပြန်ကြည့်လိုက်ဦး”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ အစ်မလေးက မှားနေတယ်၊ ဆိုင်ရှင်က မမှားဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဒီမှာ မောင်လေး ... မမတို့က အလကားစားနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဈေးဆစ်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျတဲ့ငွေအတိုင်း ပေးတာပဲ၊ ဝိဘောက်ချာထဲမှာ တွက်ထားတာ မှားနေလို့ ပြောနေရတာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်တို့ဆိုက်ကလည်း ဘောက်ချာလေး ပေါင်းတာတောင် မှားရတယ်လို့”

“ဟုတ်ပါ့ဟယ်”

ဘေးမှသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည့် ယုယုနှင့်ယယတို့ကပါ တက်ညီလက်ညီ ဝင်ကောကြတော့သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ မရှိတော့သည့် အစားအသောက်များကို ပိုးဥနှင့်အတူ သူမတို့ပါ ဝိုင်းဝန်းစားသောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဘောက်ချာရှင်းမည့်သူက ပိုးဥ၊ စားသောက်ထားတာတွေက များလွန်း၍ ဘောက်ချာပါအတိုင်း ကျသင့်ငွေကို ပြန်ပေါင်းကြည့်ရာမှ ကျွိုင်တက်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့အချေအတင်ဖြစ်နေကြစဉ်မှာပဲ ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာခင်ဗျ”

ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် ပိုးဥ မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။ သန့်ပြန့်သော ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ၏။ အသက်အရွယ်ကလည်း သူမတို့နှင့် မတိမ်းမယိမ်း။

ထိုလူငယ်ကပဲ ပိုးဥကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်တယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပစ္စည်းလေးကို ခဏလောက် ပြစမ်းပါ”

“ဘာရှင့်”

“ဪ ... လက်တစ်ဝါးစာလောက်ပဲရှိတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဂဏန်းတွက်စက်လေးကိုပြောတာ”

“ဒါလား”

“ဟုတ်တယ်”

ပိုးဥက သူ့လက်ထဲမှ ဂဏန်းတွက်စက်လေးကို ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး လူငယ်က ခေါင်းညိတ်ကာ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူငယ်က ဂဏန်းတွက်စက်ကို လှမ်းယူကာ စက်ပေါ်မှ ခလုတ်တွေကို နှိပ်ရင်း ဖါးစပ်ကလည်း ...

“ခင်ဗျားတို့ အချေအတင်ဖြစ်နေတာကို ကြားပါတယ်။ ဘယ်သူမှားလဲ၊ မှန်လဲဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သေချာအောင် ဒီစက်ကို အရင်စစ်ကြည့်လိုက်မယ်။ အဲ ... ခင်ဗျားစက်က ချို့ယွင်းနေတာဗျ”

“ရှင်”

ပိုးဥ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့စက်က ပျက်နေသည်တဲ့။ ငွေရေးကြေးရေးတင်မကဘဲ အတွက်အချက်ကိစ္စတွေအတွက် ဒီစက်ကလေးကိုသာ သူမ အားကိုးခဲ့သည်ချည်း။

ထို့ကြောင့် ...

“အိုး ... ကျွန်မစက်က အကောင်းပါရှင်၊ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်ဘူး”

“ရော် ... ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ၊ ဒီလို ဂဏန်းတွက်စက် ကြောင်၊ မကြောင်ဆိုတာ စစ်တဲ့နည်း ရှိတယ်ဗျ”

“တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“ကဲ ... ရော့ ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားဘာသာ လုပ်ကြည့်”

“ဟင် ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အဲဒီလို စက်ကို စစ်ချင်ရင် တစ်ဂဏန်းတွေချည်းပဲ အပြည့်နှိပ်လိုက်”

“ကဲ ... နှိပ်လိုက်ပြီ”

“ပြီးရင် ... အမြောက် (x) နဲ့ ရာခိုင်နှုန်း (%) ကို ထပ်နှိပ်လိုက်၊ တာပေါ်လာလဲ”

“ဒီမှာလေ ရှစ်ခြောက်ငါးနှစ်သုံးနှစ်ခွန်လေးငါးတဲ့၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည့် ပိုးဥစကားအဆုံးမှာ ထိုလူငယ်က ဟက်ခနဲရယ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါ မှားတာပေါ့ဗျ။ စက်မကြောင်တဲ့ ကာကူလေတာ (calculator) ဆိုရင် ခုနက ကျွန်တော်ပြောသလို နှိပ်လိုက်ရင် တစ်ကနေ ကိုးအထိ အစဉ်အလိုက် ပေါ်လာတာဗျ။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခုနစ်မပါဘဲ တစ်ကနေ ကိုးအထိရိုက်ပြီး ကိုးနဲ့မြှောက်ကြည့်လိုက်၊ တစ်တွေချည်းပဲ ကိုးလုံးပေါ်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒါ စစ်တဲ့နည်းပဲ။ အဲဒီလိုမှ မပေါ်လာရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့စက် ကြောင်နေတာ အသေအချာပဲ”

ပိုးဥ မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးမိသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ လူငယ်က ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်ရင်း ...

“နောက်ဆိုရင် စက်ကိုချည်းပဲ အားမကိုးနဲ့ပေါ့ဗျ၊ ဉာဏ်ကလေးကိုလည်း လွှာသုံးမှပေါ့”

“အိုး ... ရှင်အပူမပါ၊ ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အပူတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ်နေထိုင်တဲ့ ဖြတ်သန်းမှုတွေထဲမှာ စာအုပ်ကြီးလို နေရာတကာမနေတာ အကောင်းဆုံးပဲဗျာ”

ပြောရင်း ဒင်းက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခန့်မတတ်ဖြစ်သွားရသော်လည်း တကယ်တမ်း အပြင်မှာ ခုန်ခွန်မရ

လိုက်ချေ။ ဝိတ်တာလေးနှင့် ဘောက်ချာ ပြန်ရှင်းနေရ၍ ဖြစ်သည်။

အားလုံးပြေလည်သွားတော့မှ ဒင်းကို သတိရ၍ လှမ်းကြည့်မိသည်။ သို့သော်လည်း ကိုယ်တော်က မရှိတော့။

တကယ်တော့ ဒီနေ့သည် သူမမွေးနေ့မို့ ခုလို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အား လိုက်လံကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်သည်။ ခုလည်း ဒင်းတို့ ပြန်ဝယ်ပေးမည့်လက်ဆောင်ကိုယူရန် စဉ်းစားလိုက်မိပြီး ...

“ကဲ မမတွေ ... ကျွေးတာကို စားပြီးပြီဆိုတော့ လက်ဆောင်ပြန်ဝယ်ပေးဖို့ လုပ်ဦးလေ”

“ဟင် ... အဲဒီလိုကြီးလား”

“အေးလေ ... ငါတို့က ဒီအတိုင်းပဲ လိုက်ကျွေးတယ်လို့ ထင်နေတာ”

နှစ်ယောက်စလုံးထဲမှ စူပူပူထွက်လာသော စကားကြောင့် ပိုးဥကမျက်နှာကလေးကို ပိုပိုသာသာမဲ့လိုက်၍ ...

“အောင်မာ ... ရမလား။ မွေးနေ့ဆိုတာ ကျွေးတာစားပြီးရင် မွေးနေ့ရှင်ကို လက်ဆောင်ပြန်ပေးရတာ အစဉ်အလာပဲလေ”

“အာ ... ဒီမွေးနေ့ရှင်ကလည်း အတင်းကြီးပါလား။ အဲဒီအစဉ်အလာကို ချိုးဖျက်လိုက်စမ်းပါ မိမိုးရာ”

“နီးပါ နီးပါ ... လုံးဝ မရဘူး။ ဝယ်ပေးရမှာပဲ”

ယုယုနှင့်ယယတို့ ခေါင်းကိုယ်စီ ကုတ်ကြတော့သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ပါးစပ်မှလည်း ...

“အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ခုနကတစ်ယောက် ပြောသွားတာ၊ နင်ကလေ နေရာတကာမှာ တကယ့်စာအုပ်ကြီးပဲ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

“စာအုပ်ကြီးလေ၊ နင့်ကို စာအုပ်ကြီးလို့ နာမည်အသစ်ပေးလိုက်တာ”

“အေး ... ပြောချင်သလိုပြော၊ ပြောပြီးရင်တော့ လက်ဆောင်လိုက်ဝယ်ပေးတော့”

ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်သည့် ပိုးဥစကားအဆုံးမှာ ယုယုနှင့်ယယတို့ ခေါင်းကိုယ်စီ မသက်မသာခါကာ လက်လျှော့လိုက်သောအသံဖြင့် ...

“အေးလေ ... ဘယ်လိုမှ ပြောဆိုဆုံးမလို့မရတော့လည်း၊ စာအုပ်ကြီးကို လက်ဆောင်ဝယ်ပေးရတော့မှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း သွားမယ်၊ ညည်းတို့လည်း အလုပ်နဲ့ သက်သေပြတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပိုးဥက ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ထရပ်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၂)

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့”

အသံပြကြီးနှင့် အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း အထဲမှ ပြန်ထူးသံ မကြားရ။ ခြံနံပါတ်အရ လိပ်စာမှားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ခြံဘေး၌ ချိတ် ဆွဲထားသော ခံိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်ကာ နာမဝိသေသန ပြောင်းခေါ်လိုက် သည်။

“အဆောင်ရှင်တို့... အဆောင်ရှင်တို့”

ထိုသို့ခေါ်လိုက်ပြန်တော့လည်း လူမပြောနှင့် ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရပြန်သဖြင့် ...

“ကွိုင်ပဲကွာ၊ ကဲ ... ဒီတစ်ခါ ကြိုးစားကြည့်မယ်၊ အိုဘယ့် ... အိမ်ရှင်တို့၊ အဆောင်ရှင်တို့၊ အဆောင်ငှားတို့ အထဲမှာရှိလားခင်ဗျ”

ဒီတစ်ခေါက်ခေါ်သံအဆုံးမှာတော့ ခြံအတွင်းမှ လူရိပ်တစ်ရိပ်ကို မြင်လိုက်ရပြီး ...

“လာပြီဟေ့... လာပြီ၊ လာပြီ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ခေါ်နေရတာလဲ”

လူကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူက ခပ်တည်တည်မျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ကျွန်တော် ခေါ်နေတာ ကြာပြီဗျ၊ တစ်ယောက်မှ ထွက်မလာ လို့”

“ခု လာပြီလေကွာ၊ ပြော ... ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိစ္စကတော့ အဆောင်ငှားချင်လို့ပါ၊ ဒီမှာ အခန်းလွှတ်ရှိတယ် ဆိုပြီး ညွှန်လိုက်လို့”

လူကြီးက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ ခြံတံခါး ကို ဖွင့်ပေးရင်း ...

“လာ... အထဲကိုလိုက်ခဲ”

ကျောပိုးအိတ်ကို တစ်ချက်ပြင်လွယ်ရင်း သူ လိုက်ဝင်သွားလိုက် သည်။ အိမ်ထဲအဝင် ဧည့်ခန်းရောက်တော့ လူကြီးက ...

“ကဲ ... ထိုင်ကွာ၊ မင်းကို ဘယ်သူညွှန်လိုက်တာလဲ”

“ဒီအဆောင်မှာနေသွားတဲ့ ကိုကျော်စိုးနဲ့ ကိုညွန့်လှိုင်တို့ပါ”

“ဪ... ဒု-ရဲမှူးကြီးဖြစ်သွားကြတဲ့ ကျော်စိုးနဲ့ ညွန့်လှိုင်တို့က ညွှန်လိုက်တာလား၊ အေးကွာ ... ခု အဆောင်မှာတော့ အခန်းတစ်ခန်း လွှတ်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်က လောလောဆယ်တော့ သင်တန်းတွေတက်နေတာ ပါ၊ သင်တန်းစီးဖို့အတွက်ပဲ ဆိုပါတော့”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ထားပါတော့လေ၊ ခုအဆောင်မှာက အခန်းရှစ်ခန်းရှိတယ်၊ တစ်ခန်းကတော့ ငါနေတယ်ကွ၊ ခု ဒီဧည့်ခန်းရှိတဲ့

အခန်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာကွာ ... မင်းကို ရှင်းသွားအောင် ငါ ပြမယ်”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာကိုပြမှာလဲဟင်”

လူကြီးက မျက်နှာတစ်ချက်အမ်းသွားပြီးမှ ...

“ဟာ ... ဘာကိုပြမှာလဲ အဆောင်ရဲ့ ဓညံးပုံနဲ့ လိုက်နာရမယ့်
စည်းကမ်းတွေကိုပေါ့ကွ”

“ဒီလိုလား”

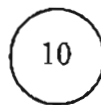
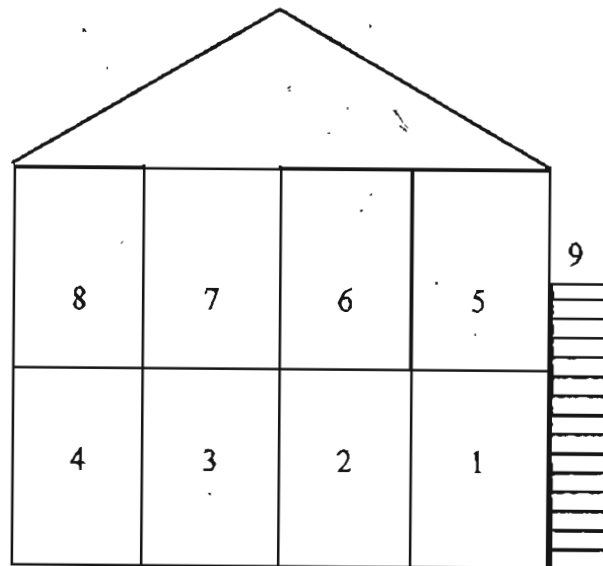
“ကဲ ... ဒီမှာကြည့်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လူကြီးက ပလတ်စတစ်လောင်းထားသော
စက္ကူတစ်ရွက်ကို သူ့ရှေ့ထိုးပေးလာ၏။

သူ လှမ်းယူကြည့်ရင်း မသိမသာ မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။

12

“ကဲကွာ ... အဲဒါကိုပဲ ကြည့်တော့၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ အဆောင်တွေ အများကြီးရှိပေမယ့် ငါ့အဆောင်ရဲ့ဖွဲ့စည်းပုံကတော့ အဲဒါပဲ”

“ဟုတ်”

“နံပါတ်တစ်လို့ ပြထားတဲ့အခန်းမှာက ငါနေတယ်၊ ငါ့နာမည်က အောင်သိန်း (သူကြီး) လို့လည်း ခေါ်ကြတယ်။ အဆောင်မှူးဆိုပါတော့၊ ကျွန်တို့အခန်းတွေမှာ နှစ်ယောက်တစ်တွဲထားတယ်၊ သူတို့နာမည်ရင်းတွေကိုတော့ ငါမမှတ်တော့ဘူး။ အောက်ထပ် အခန်း ၂၊ ၃၊ ၄တွေမှာ သုံးဘီးနဲ့ ရေဆင်၊ ကက်ဆက်ကြီးနဲ့ ဖရီး၊ ချန်ကေရှိတ်နဲ့ ခူးယားတို့က တစ်ခန်းစီ နေကြတယ်၊ အပေါ်ထပ် ၅၊ ၆၊ ၇၊ ၈ တွေမှာတော့ တာတီးနဲ့ ကမန်းကတန်း၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်နဲ့ တောကျီးကန်း၊ အာလာဒင်နဲ့ ငပိကောင်တို့က တစ်ခန်းစီ၊ စံမတူ တစ်ယောက်တည်းက တစ်ခန်းနေတယ်”

“သဘောပေါက်ပါပြီ”

“ဒီမှာပြထားတဲ့ နံပါတ်ကိုးက အပေါ်ထပ်ကိုတက်တဲ့လှေကား၊ နံပါတ်တစ်ဆယ်က ရေတွင်းရေကို တွင်းကခပ်ပြီး နံပါတ်ဆယ့်တစ် အုတ်ကန်ထဲမှာ ထည့်ပြီးချိုးရတယ်၊ နံပါတ်ဆယ့်နှစ်ကတော့ အားလုံးသုံးတဲ့ အိမ်သာပဲ”

ပုံနှင့်တကွ ရှင်းပြသည်မို့ တကယ်ကို ရှင်းလင်းပြတ်သားပါသည်။ အမှတ်စဉ်အလိုက် စီကြည့်လိုက်တော့ ...

- 1= ဦးအောင်သိန်း (သူကြီး)
- 2= သုံးဘီး + ရေဆင်
- 3= ကက်ဆက်ကြီး + ဖရီး (Free)
- 4= ချန်ကေရှိတ် + ခူးယား

- 5= တာတီး + ကမန်းကတန်း
- 6= အင်္ဂါဂြိုဟ် + တောကျီးကန်း
- 7= အာလာဒင် + ငပိကောင်
- 8= စံမတူ

တစ်ဆောင်လုံးမှာရှိသော လူတွေ၏စာရင်း ပေါ်လာသည်။ သူ စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ဦးအောင်သိန်း (ခ) သူကြီးက ...

“ကဲ ... မင်းနေမယ်ဆိုရင်တော့ နံပါတ်ရှစ်အခန်းမှာ နေရမယ်၊ စံမတူနဲ့ နေပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စံမတူက ပေါတောတောနော်၊ ပြဿနာတော့ မရှာတတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဦး၊ ကျွန်တော် နေဖြစ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က”

သူက အိတ်ထဲမှ မှတ်ပုံတင်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရင်း ...

“ရော့ ဦး ... ဒါ ကျွန်တော့်မှတ်ပုံတင်ပါ”

သူကြီးက သူ့မှတ်ပုံတင်ကို ယူကြည့်ပြီး ...

“ဟင် ... မင်းနာမည်ကလည်း ရှင်နေမင်းတဲ့လား၊ မှတ်ရခက် လိုက်တာကွာ၊ ငါ မင်းကို မောင်ရှင်လို့ပဲ ခပ်တိုတိုခေါ်မယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

သူ ခေါင်းကိုပဲ အသာညှိတ်ပြလိုက်သည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ ကျောချစ်ရာနေရာ အရေးကြီးသည့် ရန်ကုန်မြို့၌ နေရာတစ်နေရာတော့ ရလေပြီ။

ထိုသို့ဖြင့် ...။

အခန်း (၃)

ထိုနေ့မှာပဲ ယခင်နေသည့်အဆောင်မှ သူကြီးအဆောင်သို့ မောင်ရှင် ပြောင်းလာခဲ့လိုက်သည်။ သူကြီး မိတ်ဆက်ပေးမှုဖြင့် တက်စီမောင်းသော ကိုသုံးဘီး၏ကား ငှားပြီး ပြောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းမှာ ကိုသုံးဘီးက ...

“ဒါနဲ့ ... မင်းနာမည် မောင်ရှင်ဆို”

သူကြီးပြောပြထား၍ဖြစ်မည်ဟု မောင်ရှင် တွေးလိုက်မိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသို့ခေါ်သည်ကို သဘောကျသလိုလို စိတ်ထဲဖြစ်မိ၍ ...

“ရပါတယ် ... မောင်ရှင်ပဲခေါ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ကံဆိုးသူ မောင်ရှင်တော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

ကိုသုံးဘီးက တစ်ချက်ကြောင်သွားပြီးမှ တဟားဟား ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အေး ... ကောင်းသားပဲကွ၊ အဲဒါမှ ငါတို့အဆောင်နဲ့လိုက်တာ

အင်း ... မင်းကိုတော့ သဘောတက်မယ့်ကောင်လို့ သူကြီးက ပြောပါတယ်”

“လိုပါသေးတယ်ဗျာ၊ ခုမှ စလုပ်နေတာဗျ”

“အေးလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ ညကျမှ ကျန်တဲ့ကောင်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ညကျရင် ချန်ကေရှိတ်ရဲ့အခန်းကို လာခဲ့လိုက် ... ကြားလား”

“ဟုတ်”

မောင်ရှင်က အသာပြီးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ညဘက်ရောက်တော့ အခန်းနံပါတ်လေးဖြစ်သည့် ချန်ကေရှိတ်၏အခန်းသို့ သွားလိုက်ပါသည်။

တံခါးခေါက်လိုက်တော့ တရုတ်စပ်ပုံပေါက်သော လူတစ်ယောက်က တံခါးဖွင့်ပေးလာရင်း အပြုံးဖြင့် ...

“ဪ ... သုံးဘီးပြောထားတဲ့ မောင်ရှင်ဆိုတာလား၊ လာလေ ... အထဲကို”

အလိုက်သင့်ပြန်ပြီးပြရင်း မောင်ရှင် ဝင်သွားလိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း ကိုသုံးဘီးအပါအဝင် နောက်လေးယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။ အခန်းထဲမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြပြီး သူတို့အလယ်မှာလည်း ပြည်တွင်းဖြစ် ဝီစကီပုလင်းကြီးတစ်လုံးနှင့် ...။

မောင်ရှင် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ အားလုံးကို ဝေ့ကာစေ့ငုပြီးပြလိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... အားလုံးပဲ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲ ... မောင်ရှင်ပါ”

ထိုသို့မိတ်ဆက်လိုက်မှ သုံးဘီးက ...

“အေး...ဟေ့ကောင်ထိုင်ကွ၊ သူကတော့ ဒီအခန်းရှင် ချန်ကေ
ရိုတ်တဲ့၊ ဟိုဘက်ကတော့ အာလာဒင်၊ တောကျီးကန်းနဲ့ ငပိကောင်”

အသီးသီး လက်ကမ်းကာ မိတ်ဆက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ
သုံးဘီးက ဦးဆောင်ကာ ပုလင်းကို ဖွင့်လိုက်ပြီး...

“မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ မောင်ရှင်...မင်း သောက်တတ်တယ်
မဟုတ်လား”

စကားအဆုံးမှာပဲ မောင်ရှင်က ပျို့တက်လာဟန်ဖြင့်...

“ဟာ...မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်က အရက်ပုလင်းမြင်လိုက်တာ
နဲ့တင် ပျို့တက်လာတာ၊ အနံ့ရရင် ပိုဆိုး”

“ဟင်...ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အဲဒီလိုပျို့တက်လာရင် တစ်ခွက်လောက် အရင်
သောက်လိုက်ရမှ ငြိမ်ကျသွားတာ”

“ဟေ”

အားလုံး ကြောင်တက်တက်ဖြစ်သွားကြပြီးမှ တသောသောရယ်
ကြတော့သည်။

သုံးဘီးက အရင်...

“မင်းကွာ...တော်တော်နောက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ အေးလေ...အဲဒါ
လည်း ကောင်းပါတယ်၊ ဒီမှာရှိနေတဲ့လူအားလုံးက ပျော်ပျော်နေတတ်တာ
ကွ၊ မင်းအခန်းဘေးက နှစ်ယောက်နဲ့တော့ သိပ်အစေးမကပ်ဘူး”

“ဗျာ”

“ဪ...ဟိုကွာ၊ ကုမ္ပဏီမှာလုပ်တဲ့ တာတီးနဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်တို့
ကို ပြောတာ၊ ဒီကောင်နှစ်ယောက်က အဆောင်မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မပေါင်းဘဲ
သီးခြားနေတာကွ”

“ဒါကတော့ဗျာ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်တူပါ့မလဲ၊ အဲ
...ကျွန်တော်ကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပျော်ပျော်ပဲ နေတတ်တယ်”

“ယုံပါတယ်ကွာ၊ ကဲ...အားလုံးပဲ ခွက်တိုက်လိုက်ရအောင်”

“ချီးယားစ်”

ကိုယ်စီ ခွက်မြှောက်ရင်း အော်လိုက်ကြသည်။ အသံက အတော်
ကျယ်သွားသဖြင့် ချန်ကေရိုတ်က...

“ဟာ...တိုးတိုးလုပ်ကြပါကွ”

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မောင်ရှင် စကားအဆုံးမှာပဲ ချန်ကေရိုတ်က ဟီးခနဲရယ်ကာ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခု...ငါတို့က သူကြီးမသိအောင် ခိုးသောက်
နေတာလေ၊ သိသွားရင် ငါ အဆောင်ပြောင်းနေရပါဦးမယ်”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ဒါဆိုလည်း...ချီးယားစ်၊ ချီးယားစ်”

မောင်ရှင်က အသံကို တမင်တိုးတိုးလေးလုပ်ကာ ပြောလိုက်သဖြင့်
အားလုံးခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

အခန်း (၄)

ထိုသို့ဖြင့် ...

နောက်လေးငါးရက်လောက်ကြာလာတော့ မောင်ရှင်နှင့် သုံးဘီးတို့အုပ်စုလည်း အတော်ပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေကြလေပြီ။

သို့သော်လည်း မောင်ရှင်နှင့် ကပ်လျက်အခန်းတွေဖြစ်သော အခန်းနံပါတ် ငါး၊ ခြောက်မှာနေသည့် နှစ်ယောက်နှင့်တော့ ခပ်တန်းတန်းပင်။ မောင်ရှင်ကလည်း ကိုယ့်အထာနှင့်ကိုယ်ပေါ့ဟုတွေးကာ သွားပြီးမရော။ အဆောင်မှာက သုံးဘီးတို့အုပ်စုနှင့် ခင်ရသည်မှာပင် များလှပြီ။

ဒါတောင် တစ်ရက်တုန်းက မနက်စောစောမှာ အခန်းနံပါတ်ငါးမှာ နေသည့် တာတီးနှင့်မောင်ရှင်တို့ ငြိမလို့ဖြစ်ကြသေးသည်။ ဖြစ်သည့်နေရာက အဆောင်ရှိ တစ်လုံးတည်းသောအိမ်သာမှာ။ ငြိသည်ဆိုရာတွင်လည်း အိမ်သာအတက်အဆင်းမှာ မောင်ရှင်လုံချည်စနှင့် တာတီး၏သွားတို့ ငြိကြခြင်းတော့မဟုတ်။

ဖြစ်ပုံက ...

ထိုနေ့မနက်စောစော မောင်ရှင် အီးအီးယိုနေခိုက်မှာ အိမ်သာတံခါးလာခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အခင်းစတင်ဖြစ်ပွားချိန်မှာ တစ်ဖက်ကလူကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မောင်ရှင်မသိသေး။

သို့သော်လည်း တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ...

“လူရှိလား ... အထဲက ဘယ်သူလဲ”

မောင်ရှင်က အတွင်းကနေ တံခါးပြန်ခေါက်လိုက်သည်။ ဆိုလိုချင်တာက လူရှိနေသည့်သဘောပေါ့။ ဒါသည်ကိုပင် အပြင်မှ ဒင်းက ဘယ်သူလဲဟူ၍ တစာစာထပ်မေးနေသေးသည်။

မောင်ရှင် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်သွားရပြီး လေသံတည်တည်နှင့်

“လူရှိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်နာမည် မောင်ရှင်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ထိုအခါမှ ဒင်းက ကြွက်သားတချို့ကို မနည်းကျွံထားရသောအသံဖြင့် ...

“ရှိရင်လည်း မြန်မြန်လုပ်လေကွာ၊ ငါလည်း အိမ်သာတက်ချင်လို့ပေါ့”

ဒါနဲ့များ နာမည် လာမေးနေရသေးတယ်ဆိုပြီး မောင်ရှင် ခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးလိုက်မိသည်။ သို့နှင့် နောက်ဆုံးအသုတ်ကို အားတင်း၍ ရက်ရက်ရောရော မွေးဖွားလိုက်ပြီး ဆေးကြောသန့်စင်ကာ အပြင်ထွက်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခါမှ တာတီးဆိုသည့် စိုးဝင်းမှန်း သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ဒင်းက မှန်တေတေပြန်ကြည့်လာပြီး ...

“အိမ်သာတစ်ခါတက်တာကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ အထဲမှာ အီးပင်များ စိုက်နေလားမသိဘူး”

ထိုစကားကြောင့် မောင်ရှင် အတော် ‘ဖ’ သွားရသည်။ ချွေးချင်း

ပင် ခပ်စူးစူးပြန်ကြည့်လိုက်၍ ...

“ဟေ့လူ ... အိမ်သာတက်တယ်ဆိုတာ အီးပါချင်လို့တက်တာဗျ။ ဒီလောက် နံစော်နေတဲ့နေရာမှာ ဘယ်သူမှ ဖင်ဖိခံပြီး ထိုင်မနေဘူး။ ရှင်းပြီလား”

တာတီး တစ်ခုခုပြန်ပြောရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ပါးစပ်ထက် အရေးကြီးသော ဖင်ကို မထိန်းနိုင်တော့သည်လား မသိ။ ခပ် တင်းတင်းကြည့်ကာ အိမ်သာထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

ထိုကိစ္စကို ညနေကျတော့ စောစောပြန်ရောက်လာသည့် သုံးဘီး ကားအား ပြောပြဖြစ်သည်။

သုံးဘီးက မျက်နှာကြီးကို မဲ့ရွဲကာ ...

“မင်းမို့လို့ပေါ့ကွာ၊ ငါသာ မင်းနေရာမှာဆိုရင် အိမ်သာခွက်ထဲမှာ တစ်တုံးလောက် ပါဆယ်ချန်ထားခဲ့တယ်”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားကလည်း ရွံစရာကြီး”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ အရယ်ရပ်တော့မှ သုံးဘီးက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“အင်း ... ထမင်းစားချိန်လည်း လိုသေးတယ်ဆိုတော့ မောင်ရှင် မင်းနဲ့ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားထိုင်ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

တက်ညီလက်ညီပင် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သွားရင်းနှင့် လမ်းမှာ သုံးဘီးကပဲ ...

“ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ အဆောင်တွေ များတယ်ကွာ၊ အမျိုးသား အဆောင်နဲ့ အမျိုးသမီးအဆောင်ပေါင်းရင် နှစ်ဆယ်လောက်တောင် ရှိမယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား သူကြီးအဆောင်မှာနေတာ

ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

သုံးဘီးက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ...

“ငါလား ... ကြာပါပြီကွာ၊ သုံးနှစ်လောက်တောင် ရှိပြီကွာ”

မောင်ရှင် အတော်ပင် အံ့သြသင့်သွား၏။ တကယ်ကိုထင်မထား၍ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီရပ်ကွက်နှင့် သုံးဘီးက ကျွမ်းဝင်နေသည်ပဲ ဟု ထင်တွေးမိ၏။ မောင်ရှင်အတွက် ထမင်းလခပေးစားမည့်ဆိုင်ကိုတောင် သုံးဘီးက မိတ်ဆက်ပေးထားသည်ကို ထောက်ပြီး အံ့သြမှုက အနည်းငယ် လျော့ကျသွားသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်မိကြတော့ မောင်ရှင်ကပဲ ထပ်ကာ စပ်စုလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ကိုသုံးဘီး ... ခင်ဗျားကို ဘာဖြစ်လို့ သုံးဘီးလို့ ခေါ်ကြ တာလဲ၊ တက်စီမမောင်းခင်တုန်းက သုံးဘီးကားမောင်းခဲ့လို့လား”

သုံးဘီးမျက်နှာ စပ်ဖြူဖြစ်သွားသည်။ လက်ဖက်ရည်ကို အရသာ ခံကာ တစ်ကျိုက်မျှပြီးသောက်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘယ်ကလာ သုံးဘီးမောင်းရမှာလဲ၊ အဲဒီနာမည်တွင်သွားတာက ဒီလိုကွာ၊ ငါ သူကြီးအဆောင်ကိုရောက်ပြီး တက်စီမမောင်းနေတဲ့ တစ်လ ကျော်လောက်အချိန်မှာပေါ့”

စကားကို ခဏဖြတ်ထားပြီးမှ သုံးဘီးက ဆေးလိပ်ကို ဖွာထုတ် လိုက်ပြီး ...

“ငါက အားကစားဝါသနာပါတော့ မနက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်လက်ကြံခိုင် ရေး PT အပြေးလေ့ကျင့်တယ်၊ ငါပြေးနေတဲ့ပုံဟာ လှုပ်လိလှုပ်လဲ့နဲ့မို့ အားလုံးက ပြေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ သုံးဘီးကား မောင်းပြနေတာတွေ သုံးဘီးက သုံးဘီး ... ဆိုပြီး ဝိုင်းလှောင်ကြတယ်၊ အဲဒီကတည်းက ငါ

ကို 'သုံးဘီး' လို့ ခေါ်ကြတော့တာပဲ"

မောင်ရှင် တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်တော့သည်။ ပြီးမှ ...

"ဒါနဲ့ ... တခြားဟိုလူတွေ နာမည်ကရော"

"ဟိုလူတွေလား၊ အဟဲ ... တောကျီးကန်းကတော့ အညာသားကွ၊ နဂိုတည်းက အသားမည်းရတဲ့အထဲ မြို့ကိုတက်လာတဲ့ ကျီးကန်းလို ခေါင်းကို အငြိမ်မနေဘူး၊ ပြူးတူးပြဲတဲနဲ့ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကူခြေမရဖြစ်လွန်းလို့ အဲဒီနာမည် ပိုင်ဆိုင်သွားတာ၊ ချန်ကေရိုတ်ကတော့ တရုတ်လေ၊ အာလာဒင်ကတော့ မတရား ရည်းစားလိုချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ လူက အဖြစ်မရှိဘဲ အာများနေလို့ အာလာဒင်ဖြစ်သွားတာ၊ နာမည်ရင်းကတော့ တင်မောင်အေးတဲ့"

"ဒါဆို ... ဒီနာမည်ပြောင်တွေပေးတဲ့ လက်သည်တော့ ရှိမှာပေါ့"

"သိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ ... ဒူးယားလို့ခေါ်တဲ့ ခင်မောင်သွင်ပေါ့"

"ခင်မောင်သွင်ကိုရော ဘာဖြစ်လို့ ဒူးယားလို့ ခေါ်တာလဲ"

"ခင်မောင်သွင်က ဒု-ရဲအုပ် ရူး၊ ရူးနေတယ်၊ ဒု-ရဲအုပ်သင်တန်း တက်ရရင် (Best-Cadet = B.C = စံပြအရာရှိလောင်း) သိပ်ဖြစ်ချင်တယ်၊ B.C ဖြစ်ရင် ကျောင်းဆင်းပွဲမှာ စားရည်ကိုင်ပြီး ဟန်ပါပါနဲ့ ရှိုးထုတ်ချင်တယ်၊ စားကိုင်ချင်တဲ့ စားရူး = ဒူးယားပေါ့ကွ"

"အဆောင်မှူးကိုရော ဘာဖြစ်လို့ သူကြီးလို့ခေါ်ကြတာလဲ"

"သူ့ပုံကို ကြည့်ပါလား ... အသားမည်းမည်း ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ မျက်နှာတည်ထားလိုက်တာ ... တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ စားနေတဲ့ တောသူကြီးဂိုက်အတိုင်းပဲ၊ သူ့ကို ဦးအောင်သိန်းလို့ ဘယ်သူမှမခေါ်ဘူး၊ သူကြီးလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်"

"ဪ"

မောင်ရှင် ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ကိုယ့်ကိုတောင် ရှင်နေမင်းဆိုသည့်နာမည်အား မောင်ရှင်ဟု သမုတ်ကြသည်ကိုး။ ခုလည်း သိချင်တာ ထပ်မေးလိုက်သေးသည်။

"ဟိုဗျာ ... ကျွန်တော့်အခန်းဘေးက နှစ်ယောက်ကိုကျတော့ သူ့နာမည်မပေးဘူးလား"

သုံးဘီးက ပခုံးအသာတွန့်ပြီး ...

"ဘယ်နေ့ပါ့မလဲ ပေးထားတာပေါ့၊ တစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ စားသုတ်သုတ် သွားသုတ်သုတ် နဲ့ ပျာယီးပျာယာဖြစ်လွန်းလို့ 'ကမန်းကတန်း' လို့ခေါ်ကြတယ်၊ နာမည်ရင်းက ကြင်စိန်တဲ့၊ ကမန်းကတန်းကြင်စိန်ပေါ့ကွာ ..."

နောက်တစ်ယောက်က မုဆိုးကျော်တာတီးဆိုတဲ့ ကာတွန်းထဲက ပုံနဲ့ ချွတ်စွပ်တူလို့ 'တာတီး' ဆိုပြီး နာမည်တွင်သွားတယ်၊ သူ့နာမည်က စီးဝင်း၊ သူ့ကို 'တာတီး' လို့ ခေါ်ရင် အားကြီးစိတ်ဆိုးတယ်၊ အဲ ... မြှောက်ပေးရင်တော့ 'ဟိုဒင်း' တက်အောင် 'က' တယ် ..."

ဒီလူတွေတော့ အသက်ရှည်ဦးမယ်ဟေ့ ... ဟိုမှာတွေ့လား"

သုံးဘီးက လှမ်းပြ၍ ဆိုင်အပြင်ဘက်ကြည့်လိုက်တော့ ကမန်းကတန်းကြင်စိန်နဲ့ တာတီးတို့နှစ်ယောက်ကို ခြေလှမ်းသွက်သွက်များဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒင်းတို့၏နောက်ဘက်မှ တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခု လုပ်ရန် လိုက်လာ၍တော့မဟုတ်။ ဒင်းတို့က သူတို့ရှေ့မှ ကောင်မလေးတွေနောက်သို့ လိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စပ်စုစိတ်ဖြင့် ထိုကောင်မလေးတွေကို မောင်ရှင် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မျက်မှန်မတပ်ထားသော်လည်း တစ်ယောက်သောသူလေးကို

အားလုံးထဲမှာ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်လိုက်ရပြီး မောင်ရှင်ပါးစပ်က
လွှတ်ခနဲ ...

“ဟာ ... စာအုပ်ကြီးပါလား”

မောင်ရှင်စကားကြောင့် သုံးဘီးက မျက်ခုံးပင့်ပြီး ...

“ဟေ ... ဘာ ... ဘာစာအုပ်ကြီးလဲကွ”

မောင်ရှင်က ...

“ဟိုမှာလေ ... အဲဒီကောင်မလေးသုံးယောက်ထဲမှာမှ ဒီဘက်
အစွန်က မဒီလေးကို ပြောတာမျိုး”

“ဟင် ... အဲဒါလေးက ဟိုဘက်နားက အပျိုကြီးအဆောင်က
လေ၊ နာမည်တော့ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဟိုကောင် တာတီး ကြောင်နေ
တာတော့ ကြာပြီ”

“ဪ ... စာအုပ်ကြီး၊ စာအုပ်ကြီး၊ ရန်ကုန်မှာ ပြန်ဆုံတော့
လည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲလား”

ခပ်တိုးတိုးညည်းလိုက်သည့် မောင်ရှင်ကို သုံးဘီးက နားမလည်
စွာ အကြောင်သားလေး ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အခန်း (၅)

ညနေပိုင်းအဆောင်ပြန်ရောက်၍ ရေမိုးချိုးပြီးချိန်မှာတော့ ထမင်း
ထွက်စားရန် မောင်ရှင်က အဖော်ရှာလိုက်သည်။ အဖော်ဆို၍ ကျန်းမာရေး
အဖွဲ့အစည်းတွေမှ အခမဲ့ဝေသော သက်မဲ့ရာဘာအဖော်တော့ မဟုတ်။
တစ်ယောက်တည်းသွားစားရမည်ကို ပျင်းသဖြင့် လူအဖော်ရှာခြင်းဖြစ်သည်။
အဆောင်အောက်ထပ်ကိုဆင်းကာ ကြည့်လိုက်တော့ အာလာဒင်
တစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ရသည်။

“ဟိုကောင်နှစ်ယောက်ကိုတော့ သုံးဘီးက ဦးဆောင်ပြီး ကိုစန်း
အောင်ဆိုင်ဘက် ထွက်သွားကြပြီကွ”

အာလာဒင်စကားကြောင့် မောင်ရှင်က ...

“ဟာ ... အတူတူသွားစားလည်း ရတာကို ကျွန်တော့်ကိုတောင်
မစောင့်ဘူး”

“ဘယ်စောင့်မလဲ၊ သူတို့သွားတာ ထမင်းဆိုင်ကိုမှမဟုတ်ဘာ၊

ဒီဆိုင်ကိုသွားပြီး ဖွဲ့စည်းဖို့သွားတာကွ”

လက်မကို ပါးစပ်နှင့်တွေ့ပြလာသဖြင့် မောင်ရှင် သဘောပေါက် လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ကိုစန်းအောင်ရဲ့ဆိုင်ဆိုတာ ရှက်ကီဆိုင်ပေါ့နော်၊ ခင်ဗျား ရော လိုက်မသွားဘူးလား”

“ဟေ့အေး ... ငါ မဆော်ချင်တာနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ထမင်းဆိုင်ကိုပဲ သွားရအောင်”
နှစ်ယောက်သား ထမင်းဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ရှင်က
လည်း လပေးစားသော သူတို့ကို လပေးအပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုပါသည်။

“ကဲ ထိုင် ... ဘာဟင်းနဲ့ စားကြမှာလဲ”

မောင်ရှင်က မထိုင်ခင်မှာ စားချင်သောဟင်းလျာကို အိုးလေးတွေ
ထဲ လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြက်အသည်းမြစ်က တစ်တွဲပဲ ကျန်နေသည်ကို
တွေ့သဖြင့် ...

“အဲဒီအသည်းအမြစ်နဲ့ ချဉ်ပေါင်ကြော်ပေးဗျာ”

ထိုသို့ အသေအချာမှာပြီး စားပွဲတစ်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။
အာလာဒင်ကလည်း သူ့စားချင်သည့်ဟင်းကို မှာလာသည်ပေါ့။

သို့သော်လည်း ...

ခဏကြာသည့်အချိန်မှာတော့ ထမင်းဖြူနှစ်ပွဲနှင့် အာလာဒင်မှာ
ထားသောဟင်းသာ ရောက်လာပါသည်။ လာချပေးသော ကောင်မလေးက
မောင်ရှင်ကို အားနာသလိုကြည့်၍ ...

“ဟိုလေ ... ဒီက အစ်ကိုလေး မှာထားတဲ့ အသည်းအမြစ်ဟင်းက
ကုန်သွားလို့၊ အဲဒါ ... ဘာနဲ့များ သုံးဆောင်မလဲလာမေးတာပါ”

မောင်ရှင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ ခုနက သူကြည့်စဉ်က

အသည်းအမြစ်ဟင်းတစ်ပွဲစာကို ဟင်းအိုးထဲမှာ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့ခဲ့ရ
သည်ပဲ။

“ထိုသို့သောအတွေးဖြင့် မောင်ရှင်က ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ၊ ခုနက တစ်ပွဲစာရှိသေးလို့ မှာတော့ ရမယ်
ဆို”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲ ... အဲဒါက ဟို ဟို”

အထစ်အထစ်ပြောရင်း ကောင်မလေးကို ဟင်းအိုးတွေရှိရာဘက်
သို့ မျက်နှာမူလိုက်၍ မောင်ရှင်ကလည်း လှမ်းအကြည့် ...

“ဟင်”

စိတ်ထဲမှာသွားပြီဟုပင် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သူ့မှာထားခဲ့သည့်
တစ်တွဲတည်းသော အသည်းအမြစ်တုံးကြီးသည် စတီးချိုင့်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်
ရောက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဒါမျိုးတော့ လားလားမျှ အဖြစ်မခံနိုင်ပါချေ။ ကိုယ်လည်း လခပေး
စားသည်ပဲဟု မောင်ရှင်တွေ့ကာ ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာဗျ ... ခဏ ခဏ”

လှမ်းပြောလိုက်သံကြောင့် ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးက ပြန်ကြည့်လာ
သည်။ မောင်ရှင်က အနီးသို့လျှောက်သွားလိုက်ပြီ ...

“အစ်မ ... အဲဒီအသည်းအမြစ်က ကျွန်တော် မှာထားတာလေ၊
အစ်မပဲ ရမယ်ဆို”

“အင်း ... အဲ ... အဲဒါက”

ထိုအချိန်မှာပဲ ဟင်းဝယ်နေသည့် ကျောပေးထားသော ချိုင့်ပိုင်ရှင်
ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာသည်။ နှစ်ယောက်သားတွေ့လိုက်
ရချိန်မှာတော့ မောင်ရှင် မျက်မှောင်ကြုတ်မိလိုက်သလို ကောင်မလေးက

လည်း မျက်ခုံးအတွန်ချိုးသွား၏။ မောင်ရှင်က အရင် ...

“ဪ ... စာအုပ်ကြီးကိုး”

“အောင်မာ ... ဘာစာအုပ်ကြီးလဲ ... ရှင်နော်”

ချက်ချင်းဆိုသလို စွာတာတာအသံလေးက ပြန်ထွက်လာသည်။

မျက်စောင်းပွပွကလည်း တစ်ဆက်တည်း ...

မောင်ရှင်က ခပ်တည်တည်ဟန်ဖြင့် ...

“ခင်ဗျား ... နာမည်မှ မသိတာကိုး၊ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ အရေးကြီးတာက ကျွန်တော်မှာထားတဲ့ အသည်းအမြစ်ဟင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက လုပ်ယ်နေတာလဲ”

“အိုး ... ဘာမှလုပ်မဝယ်ပါဘူး၊ ဒီနေ့ ဒီညစာကို ဘာနဲ့စားတယ် ဆိုတာ ဒီက မအေးစိန်သိလို့ အလိုက်သတိထည့်ပေးနေတာ၊ ရှင်းပြီလား”

ဪ ... ဒီလိုလားဟု မောင်ရှင် ခပ်အောင့်အောင့် တွေးလိုက်ရင်း ဆိုင်ရှင်အစ်မကြီးဘက်လှည့်ကာ ...

“ဒီမှာ မအေးစိန်”

“ရှင်”

“ဒါက ဘာသဘောလဲ မအေးစိန်၊ ကျွန်တော်လည်း လစာပေး စားတာပဲဗျ”

“အို ... ကျွန်မလည်း လပေးချိုင်ဆွဲတာပဲလေ”

“ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်က အဲဒီအသည်းအမြစ်ကို အရင်မှာတာလေ”

“ဘယ်သူပဲမှာမှာပေါ့၊ ကျွန်မ ဒီဆိုင်မှာ ဘယ်နေ့ ဘယ်ဟင်းယူမယ်ဆိုတာ မအေးစိန်ကို စာရင်းရေးပေးပြီးသားရှင်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်”

မောင်ရှင်အသံက အတော်ကျယ်သွား၍ မအေးစိန်ခမျာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားရပြီး ...

“ခဏ ... ခဏလေးပါ ကိုမောင်ရှင်ရယ်၊ အစ်မ ရှင်းပြပါမယ်၊ ဝီ ... ဒီက ပိုးဥကလည်း အစ်မဆိုင်မှာ လပေးချိုင်ဆွဲစားတာ၊ သူက တယ်နေ့မှာ ဘယ်ဟင်းထည့်ပေးပါဆိုပြီး တစ်ပတ်စာ စာရင်းရေးပေးထားတာ၊ ဒီနေ့ညစာအတွက် သူရေးပေးထားတဲ့ဟင်းက အသည်းအမြစ်ဟင်းလေး၊ အစ်မကလည်း ရစေ့ရမယ်လို့ အာမခံထားတာ၊ အဲဒါကြောင့် ကိုမောင်ရှင်ပဲ လျှော့ပေးလိုက်ပါနော်၊ ခု ကိုမောင်ရှင် တခြားဟင်းနဲ့ စားလိုက်ပါလား။ ဝီတစ်နပ်စာအတွက် အစ်မ မယူပါဘူး”

မောင်ရှင် ဘာပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသည်။ ထမင်းတစ်နပ် အလကားစားရသည်က အရေးမကြီး။ လောလောဆယ် ပိုးဥဆိုသော မကောင်းမလေးက မထိတထိလေးကြည့်နေသဖြင့် မောင်ရှင်စိတ်ထဲမှာ ကျလိကျလိဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဒီနေ့က ကျွန်တော် အရင်မှာတာဆိုတော့ ဟင်းတစ်ပွဲလုံးမရရင်တောင် တစ်ဝက်ခွဲပေး၊ အသည်းပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အာ ... မပေးနိုင်ပါဘူး”

ပိုးဥအသံကြောင့် မောင်ရှင်က ...

“ဒါဆိုလည်း အမြစ်ပဲပေးဗျာ”

“မပေးနိုင်ဘူး၊ လုံးဝမပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မတစ်တွဲလုံးယူမှာ၊ ဖွဲပြီးမစားတတ်ဘူး”

“ဪ ... တွဲပြီးမှ စားတတ်တယ်ပေါ့၊ အင်းလေ ... ခင်ဗျား ပုံစံကြည့်ရတာလည်း တော်တော်လေးကို အတွဲကြိုက်မယ့်ပုံပါ”

“ဘာရှင်”

“အသည်းအမြစ် တစ်တွဲလုံးကို ပြောတာလေ”

“ဟွန်း”

ပိုးဥ နှာမူတ်တော့သည်။ မောင်ရှင်ကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း

မျက်နှာပိုးမသေဘဲ စပ်ဖြူရုပ်ဖြစ်နေသည်မို့ ...

“ရှင်နော် ... စကားပြောတာ ကောင်းကောင်းပြော၊ လူကိုများ
ဘာမှတ်နေလဲ”

“ဟဲဟဲ ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး စာအုပ်ကြီးရဲ့”

“ရှင်နော် ... တောက်!”

“ဟာ ... ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ခင်ဗျားနာမည်က ဘာဥ ... ဥ

... ဥ ... ဩ ... ဆောရီးပါ မပိုးဥရယ်”

တောက်တစ်ချက် ထပ်ခေါက်ရင်း ပိုးဥက လှည့်ထွက်သွားလေ
သည်။ သူကြိုက်သော အသည်းအမြစ်တစ်တွဲလုံးကိုတော့ ချိုင့်နှင့်အပါယူ
သွား၏။

ကြောင်တက်တက်ကလေး လိုက်ကြည့်နေသော မောင်ရှင်ကို ဆိုင်
ရှင်မအေးစိန်က အားတုံအားနာမျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ကိုမောင်ရှင် ... ဒီတစ်ရက်တော့ အလျော့ပေးလိုက်ပါနော်၊
ပိုးဥလေးကလည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲဆိုတော့”

မောင်ရှင် ပြုံးရင်း ခေါင်းအသာညှိတ်လိုက်သည်။ ဒီနေ့တော့
ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။ တောင်းပန်နေသော မအေးစိန်ကိုသာ ကော
လိပ်ရှင်နေဝင်းလေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျေပါတယ် ... မအေးစိန်ရယ်” ... ဟု ။

အခန်း (၆)

စတီးချိုင့်လေးဆွဲပြီး ပြန်လာသော ပိုးဥကို မျက်နှာချင်းဆိုင် ခပ်
လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် တာတီးတစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ကာသွား
သည်။ ဘေးက အင်္ကျီပုတ်ကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ မျက်ခုံးပင့်ပြလိုက်ပြီး ခြေလှမ်း
ကို စိတ်လိုက်၏။

ပိုးဥနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားရောက်တော့မှ အလိုက်ကန်း
ဆိုးမသိစွာ ...

“ပိုးဥ”

“ဘာလဲ”

တိုလာသောစိတ်ဖြင့် ပိုးဥ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသော တာတီး
ကပဲ ပါးစပ်ကို နားရွက်တက်ချိတ်မတတ် ဟီးခနဲရယ်လိုက်ပြီး ...

“ဩ ... ပိုးဥ ထမင်းဆိုင်ကတောင် ပြန်လာပြီလားလို့”

“ကိုတာတီး... ရှင် မျက်စိတော့ကောင်းပါသေးတယ်နော်၊ ချိုင့်
ဆွဲပြီး ထမင်းဆိုင်ဘက်က ပြန်လာတာမတွေ့ဘူးလား”

စကားအဆုံးမှာ အင်္ဂါဂြိုဟ် ဝင်၍ ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းမေးတာကိုက မဟုတ်တာ၊ ဒါနဲ့ ပိုးဥ ...
ယုယုနဲ့ ယယရောဟင်”

ဘာမှလည်း မဆိုင်ချေ။ ပိုးဥ ပိုပိုသာသာပင် စိတ်ရှုပ်သွားရပြီး-

“ဘယ်သိမလဲ၊ အဆောင်မှာ ရှိမှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ... ရှင်တို့မေးချင်တာ
ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ကဲ ... သွားတော့မယ်”

ပြောရင်း ပိုးဥက ရှေ့ဆက်လျှောက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ
ပိုးဥစိတ်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်၍ ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်ကာ

“ဪ... ဒါနဲ့ ကိုတာတီး”

ခေါ်သံကြောင့် တာတီးတစ်ယောက် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာလုံးဆို့
သွားရသည်။ ချက်ချင်းပဲ ပိုးဥကိုပြန်ကြည့်လျက် ...

“ဘာလဲဟင် ပိုးဥ ... ပြော ပြော”

ပိုးဥက ဟန်လုပ်ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အဟင်း ... မေးစရာတစ်ခုရှိလို့ပါ”

“မေးလေ ပိုးဥရဲ့”

ပိုးဥက ...

“ဒီလိုပါ ... ရှင်တို့အဆောင်မှာ လူသစ်တစ်ယောက်များ ရောက်
နေလားလို့”

ထိုစကားကြောင့် တာတီး တွေခနဲဖြစ်သွားရပြီး ...

“အင်း... အဲ... တစ်ယောက်တော့ ရောက်နေတယ်ဗျ၊ ဘာလဲ
... မောင်ရှင်ဆိုလား ဘာလားပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီကောင်နဲ့ ပိုးဥက ဘာပတ်သက်

လို့လဲဟင်”

“အာ ... ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ရှင်တို့ အဲဒီလူကို
သတိတော့ထားနော်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် ပိုးဥ၊ အဲဒီကောင်ကို ဘာများဂရုစိုက်စရာလိုလို့လဲ၊
ဒီကောင်ပုံစံကြည့်ရတာ အာပေတူးပါ”

တာတီး ဆောင့်ကြားကြားပြန်ပြောလာသဖြင့် ပိုးဥကပဲ ...

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် အဲဒီလူက
ရှင်တို့အဆောင်မှာ ဖွေမယ့်သဘောရှိတယ်”

“ဗျာ”

“ဪ... သတိထားဖို့ ပြောတာပါ၊ ကဲ... ကျွန်မ သွားပြီနော်”
တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ပိုးဥ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ တာတီးတို့

တော့ ဘယ်လိုကျန်ခဲ့မည်မသိ။ ပိုးဥကတော့ မောင်ရှင်ဆိုသည့် ဒင်းကို
မသိမသာ ကျပ်ခဲ့လိုက်ရ၍ ကျေနပ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း မောင်ရှင်ဆိုသော ဒင်းအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ
သည့်စိတ်က မကုန်သေး။

ထိုစိတ်တွေနှင့် မျက်နှာထားလေးတင်းကာ အဆောင်ထဲသို့ လှမ်း
အဝင်မှာပဲ ...

“ဟဲ့ ... မိပိုး လာပါဦး၊ ဒီမှာ ငါတို့ အန်တီဇာနဲ့ စကားကောင်း
နေကြတာဟ”

ပိုးဥက နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“အာ ... ခြောက်နာရီထိုးတော့မယ်ဟ၊ ငါ ထမင်းစားရဦးမယ်”

“လာစမ်းပါ မိပိုးရယ်၊ ငါတို့နဲ့ အန်တီဇာက ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူ

ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ဆွေးနွေးနေကြတာပါ။”

“ဟုတ်တယ် သမီးပိုးဥရဲ့၊ လာလေ ... ထမင်းမစားခင် စကား စမြည်ပြောကြတာပေါ့။”

အန်တီက အပျိုကြီးပီ ဆွယ်နေသေးသည်။ ပိုးဥက ခေါင်းအသာ ခါရင်း ...

“အန်တီတို့ပဲ ပြောကြပါ။ သမီးက ညနေခြောက်နာရီထိုးရင် ထမင်း စားကိုစားမယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ထားတာ”

ထိုစကားကြောင့် အဆောင်ပိုင်ရှင်အန်တီဇာပင်မကဘဲ ယုယုနှင့် ယယတို့ပါ နှာခေါင်းရှုံ့မိကြသည်။

ယုယုကပဲ ...

“နင်ကလည်းဟာ ခြောက်နာရီအတိမှာ မစားရင်ဘဲ အစာအိမ်ရော ဂါဖြစ်မှာ ကျနေတာပဲ၊ လာပါ ... ဒီမှာ သရက်သီးချဉ်ငန်စပ်ကလေးစား ရင်း”

“တော်ပြီ တော်ပြီ ... အဲဒီသရက်သီးစိမ်းက ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“အောင်မာ ... ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ လူတိုင်း ဒီလိုပဲ သရက်သီးစိမ်း နဲ့ င်ပြည်ရည် သုပ်စားတာပဲ”

ပိုးဥက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

“စားလေ ... နင်တို့ ကြိုက်ရင်စားပေါ့၊ အဲဒီ သရက်သီးစိမ်း ဆိုတာ ချဉ်တဲ့၊ ဖန်တဲ့အရသာရှိတယ်၊ ခဲတွင်းကို မြိန်စေပေမယ့် လေ၊ သည်းခြေကို ပျက်စေတတ်တယ်ဟ၊ သရက်သီးစိမ်းခြောက်ကမှ လေ၊ သလိပ်ကိုနိုင်ပြီး ဆီးဝမ်းကို ကောင်းစေတာ”

စကားအဆုံးမှာ အန်တီဇာက ပြုံးတုံတုံအမူအရာနှင့် ...

“ပိုးဥက တယ်သိပါလား၊ သမီးကို ဘယ်သူများ ပြောတာလဲ”

“မပြောပါဘူး၊ အဘိုးဆီမှာရှိတဲ့ ဥတုဘောနေသင်္ဂဟ ကျမ်းထဲမှာ ဖတ်ဖူးတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ပြန်ပြောပြတာ”

ယုယုနှင့်ယယတို့က မျက်နှာကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုမိုလိုက်ကြ ရင်း ...

“တော်တော့ အန်တီဇာရေ ... သူ့ကို ပြောမနေနဲ့တော့၊ အဲဒီ အကျင့်တွေကြောင့် သူနဲ့ မသိတဲ့လူကတောင် ဘာလှိုင်းကြီး နာမည်ဝင်ပေး သွားတာ”

“ဟင် ... ဘယ်သူက ပိုးဥနဲ့မသိဘဲ ဘာနာမည်ဝင်ပေးသွားလို့ လဲ”

ပိုးဥက တားရန် ပါးစပ်ပြင်လိုက်သော်လည်း ယုယုက လျင်မြန်စွာ

“မသိပါဘူး၊ အန်တီဇာရယ်၊ သူ့မွေးနေ့တုန်းက ဆုံခဲ့တဲ့ လူတစ် ယောက်ပါ၊ ပေးခဲ့တဲ့နာမည်က စာအုပ်ကြီးတဲ့”

“ဟေ”

ရေရွတ်ရင်းပင် အန်တီဇာက သဘောကျသလို အပျိုကြီးလေသံနှင့် ရယ်တော့သည်။ ရယ်သံကိုက ဖြစ်ရလေဆိုသည့် ကာလာမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ ယုယုနှင့်ယယတို့ကလည်း တက်ညီလက်ညီ လိုက်ရယ်ကြ၏။

စာအုပ်ကြီးဆိုသောစကားကြောင့် တိုနေသည့် ပိုးဥစိတ်ကို အရောင် တင်သလိုဖြစ်သွားရပြီး ...

“အေး ... ရယ်နေ၊ ရယ်နေ၊ အဲဒီကောင်နဲ့ ခုပဲ ငါ ထမင်းဆိုင် မှာ ဆုံခဲ့တာ၊ ဘယ်လိုထောင့်မကျိုးတဲ့ကောင်လည်း မသိဘူး”

“ဟေ ... တကယ်ကြီး”

ကိုယ်စီ မျက်လုံးပြူးရင်း ယုယုနှင့်ယယတို့က ပြန်မေးလိုက်သည်။

ပိုးဥက ခေါင်းတစ်ချက် ပြင်းပြင်းညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ကို ဆုံခဲ့တာ၊ ငါနဲ့တောင် ပြဿနာတက်တော့မလို့၊ ဪ ပြောရဦးမယ်... အဲဒီကောင်က ဘယ်မှာ နေတာလဲ သိလား”

“ဘယ်သိမလဲ”

ပိုးဥက အန်တီဇာကို အမိဟယ်ပါပါ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အေး... မသိရင်ပြောမယ်၊ အဲဒီကောင်က အန်တီဇာကို ကျိတ် ကြောင်နေတဲ့ သူကြီးအဆောင်ကို ပြောင်းလာတာတဲ့”

“ဟင်”

“အို”

ယုယုတို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့သြသွားကြသလို အန်တီဇာကိုယ် တိုင်လည်း ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ပိုးဥက အသံပြတ်နှင့်...

“အန်တီဇာ”

“ဟေ... သမီး”

“ခုနကပြောသလို ဖူးစာဆိုတာ ဦးရာလူလုပ်မနေနဲ့၊ အဲဒီကောင်က လွယ်မယ်မထင်ဘူး၊ သူ့ကောင်းမှုနဲ့ အန်တီဇာရဲ့ဖူးစာဟာလည်း သူကြီး အတွက် ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“ဟယ်... တောက်တီးတောက်တဲ့ ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ”

အန်တီဇာ၏ဆုတောင်းစကားအဆုံးမှာ ယယက...

“မိပိုး... ဒါနဲ့ အဲဒီကောင်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“အာ... အဲဒါတော့ ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ နာမည်ကတော့ မောင် ရှင်ဆိုလားပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ယုယုနှင့်ယယတို့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ရေရွတ် မိလိုက်သည်ကတော့...

“ဘာ... မောင်ရှင် ဟုတ်လား၊ နာမည်ကြီးကလည်း”

“မသိဘူးလေ၊ ငါလည်း ဒါပဲ သိခဲ့ရတာ”

ပြောရင်း ပိုးဥ လှည့်ထွက်သွားချိန်မှာပဲ သိပ်နားရှင်းပုံမရသော အန်တီဇာက...

“ဟဲ့... ယုယု နာမည်က ဘယ်... ဘယ်သူ”

“ဪ... အန်တီဇာရယ် မောင်ရှင်တဲ့”

“မောင်ရှင်... ဟုတ်လား”

နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ အပျိုကြီးအန်တီဇာက ရေရွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း (၇)

“ဟား...ဟား... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မောင်ရှင်ရာ၊ ဒါဆို မင်းနဲ့ ပိုးဥနဲ့က ပထမတစ်ကြိမ်တောင် ဆုံခဲ့ဖူးတာပေါ့”

“အေးကွ... အဲဒီတုန်းကပဲ ဘာရယ်မဟုတ် သူ့ပုံစံလေးကို မှတ်မှတ်ရန်ဖြစ်သွားတာ”

မောင်ရှင်အပြောကြောင့် အာလာဒင် မျက်လုံးပင့်လိုက်မိသည်။ နှစ်ယောက်သား ထမင်းဆိုင်ကအပြန်မှာ တော်ကီပစ်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ရှင်ကပဲ...

“ဒါနဲ့... မင်းက စာအုပ်ကြီး... အဲ... အဲဒီပိုးဥကို သိလို့လား”

“ဟာ... သိတာပေါ့ကွ၊ ငါတို့အဆောင်ရဲ့တစ်လမ်းကျော်က အပျိုကြီး အန်တီဇာရဲ့အဆောင်မှာ နေတာလေ၊ ပိုးဥနဲ့တွဲတဲ့ သူငယ်ချင်းကောင်မလေး နှစ်ယောက်တောင် ရှိသေးတယ်၊ ယုယုနဲ့ ယယတဲ့”

“အံ့မယ်... မင်းက သိလှချည်လား”

အာလာဒင်က မျက်နှာကို ပြုံးပြီးပြီးလုပ်ရင်း...

“အဟီး... သိဆို ငါက ကျိတ်ကြွနေတာကိုးကွ”

မောင်ရှင် မျက်လုံးပြုံးသွားရပြီး...

“ဟေ... ဘယ်လို၊ ဘယ်လို၊ မင်းက ပိုးဥကို ကျိတ်ကြွကြွ”

စကားပင်မဆုံးလိုက် အာလာဒင်က ကမန်းကတန်း ခေါင်းခါလျက်

“ဟာ... ပိုးဥကို မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါကြွနေတာက ယယကိုပါ၊ ဓါပေမဲ့ ဖွင့်ပြောဖို့နေနေသာသာ အနားတောင်မကပ်ရဲပါဘူး မောင်ရှင်ရာ၊ အဝေးကပဲ ငေးနေရတဲ့ကောင်ပါ၊ သူနဲ့ငါ မျက်လုံးချင်းပဲ နည်းနည်းစကား ပြောဖူးတာ”

“ဟင်... မင်းတို့နှစ်ယောက် ပါးစပ်မပါလို့လား”

“အင်”

ဖီးလ်အပြည့်နှင့် ပြောနေသော အာလာဒင် နှင်သွားသည်။ မောင်ရှင်ကိုလည်း ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်လာပြီး...

“မောင်ရှင်... မင်း ငါ့ကို မလှောင်ပါနဲ့ကွာ... ငါ တကယ်ခံစားနေရတာကွ”

“မလှောင်ပါဘူး၊ ငါက ပျော်စေပျက်စေ နောက်လိုက်တာပါ၊ မင်းကလည်း ဒီအနေအထားလေးနဲ့ ရပ်နေတယ်၊ ဆက်မကြိုးစားဘူးလား”

အာလာဒင်မျက်နှာက ခပ်ဆွေးဆွေးပုံစံဖြစ်သွားရပြီး...

“ကြိုးစားချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါမှ အနားမကပ်ရဲတာ၊ ပြီးတော့... သူတို့သုံးယောက်နားမှာ ငါတို့အဆောင်က ကမန်းကတန်းကြင်စိန်နဲ့ အင်္ဂါဂြိုဟ်တို့က အမြဲ တောက်တဲ့လို ကပ်နေတာကွ၊ ငါ့မှာ အဲဒီလူတွေကို လည်း မျက်နှာပြောင်မတိုက်ရဲ၊ ငါ့ကိုလည်း ကူညီမယ့်သူမရှိဘူးဆိုတော့

... ဒီလိုလေးပဲ အဝေးကြွေ၊ ကြွေနေရတာပေါ့”

အတော်နာတဲ့အတတ်ပဲဟု မောင်ရှင် တွေးလိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သတိရ၏။

“ဒါနဲ့... မင်း သုံးဘီးတို့ကိုရော အကူအညီမတောင်းဘူးလား”

“ဟေ့အေး... ပြောလည်း စိတ်ဝင်စားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သုံးဘီးနဲ့ တောကျီးကန်းက အလုပ်ပင်ပန်းလို့ဆိုပြီး ညနေပြန်လာရင် ကိုစန်းအောင်ရဲ့ ရှက်ကီဆိုင်ကို ဒိုးကြရော၊ ချန်ကေရှိတ်ဆိုလည်း အားရင် သူ့အခန်းထဲမှာ ဖဲချပ်ကလေးတွေနဲ့ နှစ်ပါးသွားကနေတာကွ၊ ချန်ကေရှိတ် စိတ်ဝင်စားတာက ရေဆင်ပဲ”

“ဟင်... ဘယ်က ရေဆင်လဲ၊ ရေထဲက တိရစ္ဆာန်ဆင်ကို ပြောတာလား”

“ဘယ်ကလာ... သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဖဲလာလာရိုက်တဲ့ ‘မြဝင်း’ လို့ခေါ်တဲ့ ရေဆင်ကိုပြောတာ၊ သူ့နာခေါင်းရှည်မြောမြောပုံက ဆင်မျက်နှာနဲ့တူလို့ ဆင်အသေးစားလေး ‘ရေဆင်’ လေ”

“ကက်ဆက်ကြီးနဲ့ ဖရီးဆိုမှာရော အကြံဉာဏ်မတောင်းဘူးလား”

“မတောင်းဘူး... ကက်ဆက်ကြီးဆိုတဲ့သူက လူကောင်ကလည်း ကြီး အသံကလည်း ကျယ်၊ စကားပြောရင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ မနားတမ်း တရစပ်ပြောတယ်၊ မပြီးနိုင် မဆုံးနိုင်တော့ဘူး၊ တစ်ဆောင်လုံး နားကိုဦးရော၊ ဒါကြောင့် ကက်ဆက်ကြီးလို့ ခေါ်ကြတာ၊ သူ့နာမည်က စောလွင်၊ သူ့ဆီမှာ အကြံဉာဏ်သွားတောင်းလို့ကတော့ လော်စစ်ကာနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲ လှည့် အော်သလိုဖြစ်ပြီး သောက်ရှက်ကွဲမှာပေါ့ကွ”

“ဖရီးဆိုတဲ့ ဝင်းကြည်ကတော့ ရေသာခိုတယ်၊ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ် ဆိုရင် ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ အမြဲတမ်း (Free = ဖရီး) ရိုက်တယ်၊ သက်သက်

သာသာနေတယ်၊ ခေါင်းစားရမယ့်ကိစ္စမျိုးဆို ဝေလာဝေးပဲ၊ အကြံဉာဏ် သွားတောင်းလို့ကတော့ မချီပြီးလေးနဲ့ ‘ဟီဟီ’ လို့ မပွင့်တပွင့် ရယ်ပြဲပြီး တိန်းမှိုန်းသလို ပြန်မှိုန်းနေမှာပေါ့”

“ဂလိုကိုး... ငယ်ကောင်ဆီမှာရော အကြံဉာဏ်မတောင်းဘူးလား”

“တော်ပါ၊ ဒီလူ အဆောင်ကို စရောက်တုန်းက ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း၊ တင်းတင်းရင်းရင်း၊ ဗလတောင့်တောင့်ပဲ၊ အခုတော့ ရည်းစား ပစ်သွားလို့ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ပိန်ပိန်လိန်လိန် ရှုံ့ရှုံ့တွတွနဲ့ ကိုယ်ရည်စစ်သွား လိုက်တာ၊ ငါးပိထဲက ငါးပိကောင်လိုဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် နာမည်ရင်း စင်ဇော်လို့မခေါ်ဘဲ ငယ်ကောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ရည်းစားပစ်ဆီက ဘာအကြံ ဉာဏ်ရမှာလဲကွာ”

စကားအဆုံးမှာပဲ မောင်ရှင်က သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးစစကို ဟန်လုပ်ကာ လက်နှင့်သလိုက်ရင်း...

“ဪ... ဒါကြောင့် မင်းဘဝက အကွပ်မဲ့တဲ့ ကြမ်း၊ အစည်း ပြေတဲ့ဝါးလို ပရမ်းပတာဖြစ်နေရတာကိုး”

“ဆိုပါတော့ မောင်ရှင်ရာ၊ ကူသူကယ်သူ မရှိတော့လည်း ဒီအတိုင်း ပဲ ကြည့်နေရတော့တာပေါ့”

အသံကာလာက ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ပင် ဖြစ်နေသေးသည်။ မောင်ရှင်ပင် သနားသွားရ၏။ အင်း... ဒီနေ့တော့ ငါမကယ် သေဖွယ်ရာရှိတော့မယ် ဟု ကိုယ်ထူကိုယ်ထ တွေးလိုက်မိပြီး...

“ကဲ အာလာဒင်... မင်း ဒီအတိုင်းပဲ ခံစားနေရင် ခွေးလျက်တဲ့ ထန်းလျက်ခဲလို တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးဖို့ပဲ ငါမြင်တယ်၊ ဒီတော့ လောလော ဆယ် မင်းလုပ်ရမှာက သူ့အကြောင်းကို တတ်နိုင်သလောက်သာ စုံစမ်း တော့၊ ပြီးရင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါပြောပြမယ်”

စကားအဆုံးမှာပဲ အာလာဒင်မျက်နှာကြီးက ဝင်းဝင်းတောက်သွားလျက် ...

“အေး... မင်းကူညီမယ်ဆိုရင်တော့ လိုအပ်တာထက် ပိုသိအောင် ငါ စုံစမ်းလိုက်မယ်”

“ဒါပဲပေါ့ ... ကွ”

အခန်း (၈)

နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာတော့ မောင်ရှင်အဖို့ အနည်းငယ် စိတ်က သိကအောက်ဖြစ်ရလေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အခန်းနံပါတ် ငါးနှင့် ခြောက်မှ တာတီးနှင့်အင်္ဂါဂျိတ်တို့သည် သူ့အား တစေ့တစောင်း အကဲခတ် နေသည်ဟု ခံစားရ၍ ဖြစ်၏။

ထိုအကြောင်းကို တစ်ရက် ချန်ကော့ရှိတ်အခန်းမှာ လူစုံတုန်း ပြော ပြလိုက်တော့ ...

“အလကား ငကြောင်တွေပါကွာ၊ စိတ်ထဲမှာ ထားမနေနဲ့”
သုံးဘီးစကားအဆုံးမှာ ချန်ကော့ရှိတ်ကလည်း လက်ထဲကိုင်ထား သည့် ဖဲချပ်ကလေးတွေကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ပါးကဲ့သို့ ယုယု ယယလေးပွတ်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် မောင်ရှင် ... ဒီကောင်တွေက ဘယ်လိုပဲ ချိုးချိုး၊ အောက်ကိုးတွေပါကွ”

ခပ်ဟဟရယ်မိကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အာလာဒင်က အနားကပ်၍ ...

“မောင်ရှင် ... ငါ မင်းစုံစမ်းခိုင်းထားတာတွေတော့ စုံစမ်းပြီးပြီကွာ အဲဒါ ...”

အာလာဒင်၏စကားက မဆုံးလိုက်ချေ။ သုံးဘီးက လက်ကိုဆန့်ကာ ပျင်းကြောဆွဲလိုက်ပြီး ...

“အား ... အကြောတွေ တက်တယ်ဟေ့၊ ထမင်းမစားခင် ကိုစန်းအောင်ဆိုင် သွားဦးမယ်၊ ဘယ်သူလိုက်မှာလဲ”

“တောကျီးကန်းက ...

ငါ လိုက်မှာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့လို တစ်ရက်လုံး ပင်ပန်းတဲ့လူတွေအတွက် အပန်းဖြေစရာ ဒါလေးပဲရှိတာ”

ချန်ကောရှိတ်ကတော့ မလိုက်ဘူးဟု ငြင်းလိုက်သည်။ အာလာဒင်ကတော့ ပြောစရာမလိုချေ။ သူ့မှာက မောင်ရှင်နှင့် အရေးကြီးကိစ္စတိုင်ပင်ဖို့ ရှိနေသည်ပဲ။

သို့နှင့် သုံးဘီးနှင့် တောကျီးကန်းထွက်သွားကြတော့ မောင်ရှင်က

“ကဲ ... သူတို့ ကိုစန်းအောင်အရက်ဆိုင်သွားပြီဆိုတော့ ငါတို့လည်း ထမင်းဆိုင်သွားရအောင်”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ ဟိုရောက်မှ ပြောစရာရှိတာ ပြောတာပေါ့”

အာလာဒင်စကားအဆုံးမှာ သုံးယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထမင်းဆိုင်ရောက်တော့ စားမည့်ဟင်းကို အိုးလေးတွေထဲမှာ လှန်ကြည့်ရင်း မောင်ရှင်က ...

“မအေးစိန်”

“ဟေ ... ဘာတုံး”

“ဪ ... ဟို ... ပိုးဥဆိုတဲ့ ကောင်မလေး မလာသေးဘူးလား”

မအေးစိန်က မောင်ရှင်ကို ဝင့်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ရင်းရင်း

နိုး ဆိုလာသည်။

“အံ့မယ် ... မောင်ရှင်က ပိုးဥအကြောင်းတွေ့တာတွေ မေးလို့ပါလား။ မလာသေးဘူး တော်ရေ၊ ပိုးဥက ခြောက်နာရီအတိမှာမှ ထမင်းစားတာဆိုတော့ ငါးနာရီခွဲကျော်ကျော်လောက်မှ ချိုင်လာဆွဲတာ”

တိကျလှသည်လားဟု မောင်ရှင် တွေးလိုက်မိသည်။ စာအုပ်ကြီးဆိုသည့် နာမည်ကမှ ဒင်းကလေးနှင့် လုံးဝကွက်တီး။

မောင်ရှင် စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ မအေးစိန်က ...

“ကဲ ကဲ ... စားမယ့်ဟင်းကို ကြည့်ကြဦး၊ ငါ ထမင်းအိုး တစ်လုံးတည်ထားလို့ ခဏကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မအေးစိန်က လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုသို့ ဟင်းကြည့်နေစဉ်မှာပဲ စားပွဲပေါ်မှ ပလတ်စတစ်လောင်းထားသော စက္ကူကတ်ပြားလေးတစ်ချပ်ကို တွေ့၍ ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းယူအကြည့် ...

“ဪ ... ဒီလိုလား”

ရေရွတ်ရင်း မောင်ရှင် ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်သွားရလေသည်။

ပိုးဥ (အပတ်စဉ်ထူမည့်တင်းစာရင်း)

တနင်္ဂနွေ	ဝက်သား ငါးကြော်	တညင်းသီး ကန်စွန်းရွက်ကြော်	မနက် ည
တနင်္လာ	ဝက်နံရိုး ကြက်သား	ပြောင်းဖူးကြော် ငါးပိကြော်	မနက် ည
အင်္ဂါ	ငါးကြော် ဘဲဥချဉ်ဟင်း	ကန်စွန်းရွက်ကြော် တို့စရာ	မနက် ည
ဗုဒ္ဓဟူး	သက်သတ်လွတ် သက်သတ်လွတ်		မနက် ည
ကြာသပတေး	အသည်းအမြစ် ငါးဖယ်ချက်	ချဉ်ပေါင်ကြော် ငါးပိကြော်	မနက် ည
သောကြာ	ဘဲဥချဉ်ဟင်း ဝက်နံရိုး	တို့စရာ ပြောင်းဖူးကြော်	မနက် ည
စနေ	ငါးကလေးကြော် ကြက်သား	ဘူးညွန့်ချက် ငါးပိကြော်	မနက် ည

ထိုကတ်ပြားလေးကို မသိမသာ ပြန်ချထားလိုက်ကာ ဘေးမှာ
အာလာဒင်နှင့် ချန်ကေရှိတ်အား တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် ဆိုင်နောက်ဘက်မှာ ရှိနေသေးသော မအေးစိန်အား
“မအေးစိန်ရေ ... ဟင်းကိုတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ထည့်သွား
လိုက်တော့မယ်၊ ထမင်းပွဲသာ ပြင်ခိုင်းလိုက်”

“အေး ... အေး”

စကားအဆုံးမှာပဲ မောင်ရှင်က ဘဲဥချဉ်ဟင်းထည့်ထားသော အိုး
ထဲကို ကြည့်လိုက်သည်။ အိုးထဲမှာ ရွှေခေါင်းပြောင်က သုံးလုံးတည်။
သို့နှင့် ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ပြီး ဟင်းပန်းကန်လေးတွေထဲသို့ အိုးထဲမှာရှိသော
ဘဲဥဟင်းတစ်လုံးစီကို ထည့်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ် ဟင်းနှင့်ထမင်းတွေရောက်လာတော့ မောင်ရှင်က နာရီ
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ငါးနာရီခွဲလှဆဲဆဲ။

မောင်ရှင်က ...

“ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ဒီဟင်းနဲ့ပဲ သည်းခံပြီး စားလိုက်ကွာ”

ချန်ကေရှိတ်က ဘဲဥဟင်းကိုကြည့်ကာ ...

“မောင်ရှင် ... မင်း ဘာတွေတွင်ပြန်ပြီလဲကွာ၊ ငါ့မှာတော့ ရေဆင်
ဆီက ဖဲနိုင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဝက်နံရိုးဟင်းနဲ့ အုပ်မလို့ တွေးထားတာကွ”

“အေးပါကွာ၊ နောက်နေ့မှ မင်းကို တရုတ်တန်းမှာ လိုက်ကျွေး
ပါ့မယ်၊ ဒီနေ့က အကြောင်းရှိလို့ပါ”

“ဟမ် ... ဘာအကြောင်းလဲ”

“အဟဲ ... ဒီနေ့က အင်္ဂါနေ့လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘာဆိုလို့လဲ အင်္ဂါနေ့နဲ့က”

“ဪ ... မကြာခင် မင်း သိရလိမ့်မယ်ကွာ”

သုံးယောက်သား ဘာမှမပြောကြတော့။ လက်ထဲက ဇွန်းတွေနှင့် ရွှေဂေါင်းပြောင်ကို တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

ထိုသို့ သုံးယောက်သား စားနေကြစဉ်မှာပဲ ...

“မအေးစိန် ... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး”

အသံစွာစွာလေးကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း မရွှေပိုးဥဖြစ်၏။

ဆိုင်ရှင် မအေးစိန်က အူယားဖားယား ပြေးထွက်လာရင်း ...

“ပိုးဥ ... ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ဒီနေ့ ညနေစာက ကျွန်မ ဘဲဥချဉ်ဟင်းထည့်မှာလေ၊ ခု ... အိုးထဲမှာ တစ်လုံးမှမရှိဘူး”

“အာ ... ရှိပါတယ်၊ ခုနကတောင် သုံးလုံးရှိလို့ ချန်ထားသေးတာ”

ပြောပြောဆိုဆို အိုးအဖုံးကို လှန်ကြည့်ရင်း မအေးစိန် ရင်ဘတ်ဖိလိုက်မိသည်။

“ဟင် ... ဒါက ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရေရွတ်ရင်းပင် စဉ်းစားမိသွာသည်လားမသိ။ မောင်ရှင်တို့ စားနေသည့်ပိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ ...

“ကျွတ် ... ဒုက္ခပါပဲကွယ်၊ မောင်ရှင်တို့သုံးယောက်စလုံးက ဘဲ ... ဘဲဥတွေနဲ့ပဲ စား ... စား”

စကားက မဆုံးလိုက်ချေ။ ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သွားသော ပိုးဥသည် လျှပ်စစ်ခြေလှမ်းများဖြင့် သူတို့ပိုင်းဆီသို့ ချဉ်းနင်းလှမ်းလာနေလေပြီ။

ပြီး သူတို့သုံးယောက်ရှေ့မှာ မယ်မြန်မာကဲ့သို့ ဟန်ပါပါ ခါးထောက်

လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ”

ခေါ်သံကြောင့် မောင်ရှင်က ပြူးကြောင်ကြောင် မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး ... မထုံတက်သေးအမှုအရာဖြင့် ...

“ဟမ် ... ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာလဲ”

ပိုးဥက စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ ...

“ရှင်ကိုလေ ... မောင်ရှင်ဆိုတဲ့ ရှင်ကို၊ ဒီမှာ ရှင် ဘာအချိုးရှိတာလဲ”

“ဘာအချိုးမှ မချိုးပါဘူး၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထမင်းစားနေတာလေ၊ စားတတ်ရင် ဝင်စားပါလား”

“ဘာပြောတယ် ... ရှင် ... ရှင်”

ပိုးဥဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်ရတော့သည်။ ချက်ချင်းပင် မောင်ရှင်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် ...

“ရှင် ... ဝေလည်ကြောင်ပတ်မလုပ်နဲ့နော်၊ ရှင်တို့ရှေ့က ဘဲဥဟင်းက ဒီညနေ ကျွန်မ ယူဖို့လုပ်ထားတာ၊ ရှင်သိလို့ တမင်လုပ်တာမဟုတ်လား”

စကားအဆုံးမှာ ချန်ကေရှိတ်က အူတီးအူကျားအသွင်ဖြင့် ...

“ခင်ဗျားပြောနေတာက ဒီဟင်းကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ မောင်ရှင်ကဝင်၍ ...

“ကဲပါဗျာ ... ဒီဘဲဥကိုမှ မက်မက်စက်စက်ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျားစားချင်ရင် တခြားဥ ...”

“ဘာ”

“ဪ... တခြားကောင်းတဲ့ ဟင်းတွေလည်း အများကြီး ရှိတာပဲဟာကို၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီနေ့မှ ဘဲဥဓာတ်ကျနေလို့ဗျ...ဟဲ ဟဲ”

ပိုးဥ ဒေါသတို့က အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားလေပြီ။ နတ်ပူးသလို တစ်ကိုယ်လုံး အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာရင်းက...

“ရှင်...ရှင်...တမင်လုပ်တာ ကျွန်မ သိတယ်၊ အဲဒီအတွက် ရှင့်ကို လုံးဝမကျေနပ်ဘူး မှတ်ပါ”

“တမင်လုပ်တယ်ဆိုရအောင် ခင်ဗျားက ဘာနဲ့ သက်သေပြနိုင်လို့လဲ”

မောင်ရှင်စကားကြောင့် ပိုးဥဒေါသက မီးလောင်ရာ လေပင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရပြီး...

“သက်သေ ဟုတ်လား၊ အဲဒီသက်သေကတော့ ဒါတွေပဲ...ကဲဟာ”

‘ခွမ်း!’

မထင်မှတ်ထားသော အပြုအမူဖြစ်သည်။ ပိုးဥက သူ့လက်ထဲမှ စတီးချိုင့်ဖြင့် စားပွဲပေါ်ရှိ ဟင်းပန်းကန်များကို ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟင်”

“ဟာ...ဘာ...ဘာလုပ်တာလဲ”

အာလာဒင်နှင့်ချန်ကေရှိတ်တို့ထံမှ အသံထွက်လာခြင်းဖြစ်၏။ မောင်ရှင်ကတော့ မမျှော်လင့်ထားသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ပိုးဥကိုပဲ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မောင်ရှင်...ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထားပါ၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ဒီထက် ပိုပြီး ဆိုးသွားလိမ့်မယ်”

ပြောပြီး ပိုးဥက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ မောင်ရှင်က စိတ်ဆိုးဟန်မရှိဘဲ မချိုပြီးလေး ပြုံးလိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်၏။

“ငါ...ငါ သူ့အားနည်းချက်ကိုများ နောက်သလို ဖြစ်သွားပြီလား မသိဘူးကွာ”

ဘူးတဲ့”

“ညော်”

မောင်ရှင် ပိဋ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ မအေးစိန်ကတော့ သူ တမင်လုပ်လိုက်သည်ကို သိပုံမရ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ‘မောင်’ သလိုဖြစ်သွားရပြီ။ သူ ဘာလုပ်ပေး ရမှာလဲ။ လိုက်တောင်းပန်ရင်ရော ပိုးဥက ကျေနပ်ပေးမယ်တဲ့လား။ မောင်ရှင် စဉ်းစားမရသေး။

သို့နှင့် သင်တန်းတက်ချင်စိတ်လည်းမရှိ၍ အဆောင်ထဲမှာပင် ခွေနေလိုက်၏။ အဆောင်ရှိလူတွေအားလုံး ကိုယ်စီ အလုပ်သွားကြသဖြင့် အဆောင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသည်။ အပြင်ဘက်မှာလည်း နှောင်းမိုးက တစ်မိုးစိန်ရွာနေသည်မို့ မောင်ရှင် မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရ၏။

အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲနိုးလာ၍ နာရီကြည့်လိုက်တော့ မွန်းလွဲနှစ်နာရီ ပင် ခွဲလှပြီ။ မိုးရွာနေသံကိုလည်း မကြားရတော့။ တစ်ချက်သန်းဝေပြီး အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ အဆောင်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းခဲ့လိုက်၏။

အောက်ထပ်ရှိ လှေကားခြေရင်းသို့ရောက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဟေ့ ... မောင်ရှင် သင်တန်းမသွားဘူးလားကွ”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လှမ်းနှုတ်ဆက်နေသည့် သူကြီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မောင်ရှင်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် မသွားဖြစ်ဘူး”

“အေးကွာ ... နေ့ခင်းနေ့လယ်ဆို ငါလည်း အဆောင်မှာ ပျင်း နေတာကွာ လာလေကွာ ... ကော်ဖီလေး ဘာလေးသောက်ရင်း စကားပြော ရအောင်”

အခန်း (၉)

မနေ့ညနေက အဖြစ်အပျက်တွေက မောင်ရှင်စိတ်ကို တအံ့နွေး နွေး စိတ်မကောင်းဖြစ်စေဆဲ။ ခုမနက် ထမင်းဆိုင်ရောက်သွားတော့ မအေး စိန်က ပြောလာသေးသည်။

“မောင်ရှင်ရယ် ... နင်နဲ့ပိုးဥနဲ့ကလည်း တကယ်တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင်ပဲ၊ ဒီမနက် ပိုးဥ အလုပ်မသွားခင် ဟင်းဝင်ထည့်တော့ ငါ ပြောလိုက် ပါသေးတယ်၊ ငါ မသိလို့ဖြစ်သွားရတာပါလို့၊ ပြီးတော့ နင်လည်း သူမှာ ထားတာကို တမင်ယူစားတာ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလို့လည်း ထပ်ပြောလိုက် တယ်”

“အဲဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောသွားလဲဟင်”

မအေးစိန်က သက်ပြင်းချပြီး ...

“သူကတော့ မယုံဘူးတဲ့၊ နင် တမင်လုပ်တာလို့ပဲ ပြောနေတယ်၊ ပြီးဟေ့ ... မနေ့ညက ဘဲဥဟင်းမရလို့ သူ ထမင်းတောင် မစားဖြစ်လိုက်

လူကြီးတစ်ယောက်က ခေါ်နေသည်မှို ငြင်းရန် မသင့်သည့်အပြင် ကိုယ့်မှာလည်း ကိစ္စတွေထွေထွေထူးထူးလုပ်စရာမရှိသဖြင့် မောင်ရှင် ဝင်သွားလိုက်သည်။

သူကြီးက ကော်ဖီမစ်နှစ်ခွက်ကို သူကိုယ်တိုင် သွားဖျော်ပါသည်။
ပြီး မောင်ရှင်ဘက်သို့ တစ်ခွက်တိုးပေးရင်း ...

“ကဲ ... မောင်ရှင် သောက်ကွာ”

“ဟုတ်”

ပြောရင်း မောင်ရှင်က ကော်ဖီတစ်ကျိုက် ယူသောက်လိုက်သည်။
ပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ နေကောင်းလားဟု မေးရအောင်လည်း ကိုယ့်ရှေ့မှာက ကျားကိုးစီး စားမကုန်သည့် အရှင်လတ်လတ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် မိုမကောင်း။ နောက်သလိုဖြစ်သွားမည်။

ထိုသို့စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ သူကြီးက မထင်မှတ်သော စကားကို ဆိုလာသည်။

“မောင်ရှင် ... မင်းမှာ ရည်းစားသနာတွေ၊ ဘာတွေများ ရှိလားကွ”

“ဗျာ”

“ဪ ... မင်းမှာ ချစ်သူရှိလားလို့ မေးတာ”

ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့်မေးမှန်း မသိသော်လည်း မောင်ရှင်က ဟီးခနဲ ရှက်ရယ် ရယ်လိုက်ပြီး ...

“မရှိပါဘူး ဦးရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအရွယ်ရောက်တာတောင် အခြီးမပေါက်သေးဘူးဗျ”

“အေးကွာ ... မင်းက တော်သေးတာပေါ့”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဦး”

ထိုအခါမှ သူကြီးက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို တစ်ရပ်ကွက် လုံးနီးပါးကြားအောင် ချလိုက်ကာ ...

“မောင်ရှင် ... မင်း ငါ့ကို ကြည့်စမ်းပါကွာ၊ ငါ တော်တော်များစွာသက်ကြီးနေပြီလား”

ရှက်တရက် မောင်ရှင် ကြောင်သွားရသည်။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းစဉ်း စားရင်း ရေးရေးမြင်လာသလို ခံစားရသဖြင့် ...

“ဟာ ... အဲဒီလောက်လည်း မကြီးသေးပါဘူးဗျာ၊ ဦး ကြည့်ရတာ လေးဆယ်စွန်းစွန်းပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

သူကြီးက သဘောကျသလို ဟက်ခနဲတစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး-

“ထားပါတော့ကွာ၊ ငါ့အသက်ကတော့ လေးဆယ့်ငါးကို တစ်နှစ်စွန်းနေပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ခု ... ဦးပြောချင်နေတာက”

ထိုသို့ တုံ့မေးလိုက်တော့မှ သူကြီးက မျက်နှာခပ်အိုအိုလေးနှင့်-

“ငါ ဒီအရွယ်အထိ တစ်ယောက်တည်းနေလာခဲ့တာပါ၊ ငါ့မှာ ဆွေမျိုးသညာလည်း မရှိဘူး၊ ခုဆို ဒီအဆောင်ကရတဲ့ ဝင်ငွေလေးတစ်ခု တည်း ရှိပါတယ်၊ ခု ငါဖြစ်နေတဲ့ဆန္ဒက ငါ့ဘဝရဲ့ ငြီးငွေ့အထီးကျန်နေ့ရက်တွေကို ကုန်ဆုံးစေချင်ပြီ၊ ပြောရရင်တော့ ငါ မိန်းမယူချင်နေပြီကွ”

“ဗျာ”

ရှင်းပါပြီ။ မောင်ရှင်စိတ်ထဲမှာ ကွက်ကွင်းရှင်းလင်းသွားပါပြီ။ အသက်ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်ချင်နေသော ဒင်းကြီးကို မည်သို့မည်ပုံ ဆိုဆုံးမရမည်မှန်းပင် မသိတော့။

သို့သော်လည်း ပိုးမီးပက်စက်ဝေန်လိုက်လျှင် ဒင်းကြီးစိတ်အားငယ်သွားမည်ကို တွေးမိသဖြင့် ...

“ဦး... ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ မေးမယ်နော်၊ ဦးအရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုလို့ရပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့... ဦး ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူရှိလား”

ရုတ်ချည်းပင် မျက်နှာကြီးဝင်းတက်သွားသော သူကြီးက...

“သိပ်ရှိတာပေါ့ မောင်ရှင်ရာ၊ ဟိုတက်တစ်လမ်းကျော်ကပဲ နာမည်က ဇာဇာသိမ့်တဲ့၊ ငါ့လိုပဲ အဆောင်ဖွင့်ထားတာလေ၊ အမျိုးသမီးအဆောင်ပေါ့”

“ဟုတ်လား... ဒါနဲ့ ဦးနဲ့ သူ့အခြေအနေကရော”

ဝင်းနေသောမျက်နှာကြီးက ပြတော့မည့်ဖိုးကဲ့သို့ ချက်ချင်း ကာလာပြောင်းသွားပြန်သည်။ ပြီး ဆိုနှင့်အက်ကွဲသောအသံကြီးနှင့်...

“အခြေအနေ... ဟုတ်လား၊ သူကြီးဆိုတဲ့ ငါ့ဘက်ကတော့ ရာနှုန်းပြည့်ပါကွာ၊ သူ့ဘက်ကသာ ငါ့ကိုမြင်ရင် မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ လှမ်းထွေးမယ့် မျက်နှာပေးမျိုးနဲ့”

အနေအထားကတော့ အားရစရာကောင်းလှပါဘိ။ မောင်ရှင်ပင်လျှင် သူကြီးကိုယ်စား ငိုချင်သွားရ၏။

ပြီးမှ စဉ်းစားမိလိုက်၍...

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဦးရယ်... ဦး ကျွန်တော့်ကို ဒီကိစ္စတွေ ခေါ်ပြောနေတဲ့သဘောက... က”

“ခဏလေ၊ ငါ့အခက်အခဲကို မင်း ခုသိသွားပြီပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့လိုပဲ ဖြစ်နေတဲ့ အာလာဒင်ကိုလည်း ကူညီမယ်လို့ မင်း ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ ဒါပေမဲ့”

စကားပင် မဆုံးသေး၊ သူကြီးက သူ့ပေါင်သူ ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်ရင်း...

“အဲဒါပဲလေ... ခု မင်းကို ခေါ်တိုင်ပင်တာက ငါ့အခက်အခဲကိုလည်း ကူညီပေးစေချင်လို့ပဲ”

“ခင်ညာ”

ထိုသို့သာ ရေရွတ်လိုက်နိုင်ပြီး ငှူကြီး ထိုင်နေမိသေးသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း စကားမရှိ စကားရှာပြောသွားသော အာလာဒင်ကိုပဲ အခွန်းပေါင်းတစ်ထောင်လောက် ကျိန်ဆဲလိုက်မိ၏။

သူကြီးကတော့ ဖင်ကလေးမြောက်ကြမြောက်ကြလုပ်ကာ အားမလို အားမရဟန်ဖြင့်...

“မောင်ရှင်... မင်း ကူညီမယ်မဟုတ်လားဟင်၊ လုပ်ပါကွာ... ဒီအဆောင်မှာ မင်းလို ကူညီမယ်လို့ ပြောဖူးတဲ့ကောင်ကို မရှိလို့ပါ၊ နော်ကွ... မောင်ရှင်”

ဒီတစ်ခါတော့ လေပူကြီးကို မချီမဆုံ မှတ်ထုတ်လိုက်သူမှာ မောင်ရှင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ရှေ့မှ အားကိုးတကြီး ကြည့်နေသော သူကြီးကိုလည်း ခပ်လေးလေးကြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရ၏။

တစ်ခါတလေတော့လည်း အကုသိုလ်ဆိုသည်မှာ အဖော်အပေါင်းများနှင့် အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ဝင်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ခုလည်း မောင်ရှင်ဆိုသော သူ့မှာ လွှတ်ချ၍ မရသည့် ချေးတုတ်ကြီးနှစ်ချောင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ကိုင်ထားရင်း...

ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမည်ဆိုတာကိုတော့ မသိရေးချ မသိသေးပါချေ။

အခန်း (၁၀)

ထိုသို့ မောင်ရှင်တစ်ယောက် ရတက်ပွေနေရသလို တစ်ဖက်က
ပိုးဥမှာလည်း ခုချိန်ထိ ဒေါသက မပြယ်သေး။ မနွေက အဖြစ်ကို ပြန်စဉ်း
စားမိတိုင်း စိတ်ထဲမှာ တအံ့နွေးနွေးဖြစ်နေရသည်။

ထိုအကြောင်းပဲ ခေါင်းထဲရောက်ရောက်လာသဖြင့် အလုပ်ထဲမှာ
စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်။ ဒင်းကြောင့် ငါ မနွေက ညစာငတ်ရတာဟု တွေးလိုက်
တိုင်း ပေါက်ကွဲနေမိသည်။

“ပိုးဥ ... ဆရာကို ဒီစာရင်းလေး ခဏစစ်ပေးပါဦး”

သူမ၏စားပွဲနားလာပြီး မန်နေဂျာဦးညွန့်အောင်က ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပိုးဥမှာ မကြား။ စဉ်းစားနေသော အတွေးထဲမှာ
မောင်ရှင်၏မျက်နှာက ပေါ်လာပြန်သဖြင့် ...

“တွေ့မယ် ... ဒင်းနဲ့ တွေ့ကို တွေ့ဦးမယ် လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး”

ပိုးဥပါးစပ်မှ မကျေမချမ်း ထွက်လာသော အသံကြောင့် ဂျာကြီး

ဦးညွန့်အောင် မြီးညောင်းရိုးတွန့်သွားရသည်။

ပိုးဥကိုလည်း မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ပိုး ... ပိုးဥ ဆရာကို ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်”

ထိုအခါမှ ပိုးဥတစ်ယောက် သတိဝင်လာရပြီး ဂျာကြီးဦးညွန့်အောင်
ကို ကယျာကယာကြည့်လျက် ...

“ဟာ ... ဆရာ ... ဆောရီးနော်၊ သမီးက တခြားအကြောင်း
စဉ်းစားရင်း ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားတာပါ”

ပိုးဥစကားကြောင့် ဂျာကြီးက ပြုံးတမဲ့မဲ့လုပ်ကာ ...

“ဒီကောင်မလေး ရည်းစားနဲ့ စိတ် ကာကလာပြီထင်တယ်၊ အလုပ်
ထဲမှာ စိတ်မရှိဘူး”

ပိုးဥ ရှက်သွေးဖြန်းသွားရသည်။ ချက်ချင်းပဲ ...

“အာ ... ဆရာကလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ဘာခိုင်းမလို့လဲဟင်”

“ဪ ... ဒီစာရင်းလေး စစ်ခိုင်းချင်လို့”

အထက်အရာရှိ ဂျာကြီးမှာ ပြောပြီသားစကားကို ထပ်ပြောပြန်
သည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးကို ငြေကြည်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ... အားလုံးပဲ နားထောင်ကြပါ၊ ခုတစ်လော အကြောင်း
အမျိုးမျိုးပြပြီး ဝန်ထမ်းတွေ ရုံးတက်နောက်ကျကြတယ်၊ ဆရာအနေနဲ့
နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် ခု သူဌေးက ပြောလာပြီ၊ အဲဒါကြောင့် မနက်ဖြန်က
စပြီး ရုံးတက် တစ်မိနစ်နောက်ကျရင်တောင် ခံဝန်လက်မှတ်ထိုးရမယ်လို့
စာထုတ်ထားတယ်၊ တစ်လအတွင်း သုံးကြိမ်လက်မှတ်ထိုးပြီးရင်တော့ ဟင်း
ဟင်း ... သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

ပေါက်ပါသည်။ အလုပ်ထုတ်မည်ဆိုသည့်သဘောပေါ်။ သို့သော်
လည်း ပိုးဥဆိုသော သူမအတွက်တော့ ထိုကိစ္စက ပြဿနာမရှိချေ၊ သူမ

သည် နေ့စဉ်အလုပ်နောက်ကျဖို့မဆိုထားနှင့် တစ်လတစ်ရက် သတ်မှတ်
ပေးထားသည့် ခွင့်ရက်ကိုပင် အရေးကြီးကိစ္စမရှိပါက ခွင့်ယူဖို့ဆိုတာ
ဝေလာဝေး။

ထိုအတွေးနှင့် ပိုးဥ ကျိတ်ပြီးလိုက်၏။ ယုယုက အနားရောက်
လာပြီး ...

“အံ့မယ် ... မိပိုး ဘာတွေများ ကျိတ်ပြီး သဘောကျနေတာလဲ”
ပိုးဥက ...

“ခုနက ဂျာကြီးပြောသွားတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ နင်လည်း
သတိထားနေ၊ ခုတစ်လော ခဏခဏ အလုပ်နောက်ကျနေတယ်မဟုတ်
လား”

ယုယုက မျက်နှာလေးကို မဲ့လိုက်သည်။ ပြီး ... ပိုးဥကို မျက်
စောင်းထိုးလျက် ...

“ဂျာကြီးက ဘာမို့လို့လဲ၊ ဂျာကြီးဦးညွှန့်အောင်ဟာ ခွက်ပုန်းတဲ့
ငါ သတင်းကြားပြီးပြီ၊ ထားပါတော့ အတူနေပြီး နင်ကမှ မစောင့်တာ
ကိုး”

“ဟဲ့ ... နင့်ကိုစောင့်နေရင် ငါလည်း နောက်ကျမှာပေါ့၊ ကိုယ့်
ဟာကိုယ် ဘယ်အချိန် အိပ်ရာက ထမယ်၊ ဘာပြီးရင် ဘာလုပ်မယ်ဆိုပြီး
စီရိယလေးနဲ့ သတ်မှတ်ထားပါလား”

“တော်ပြီ တော်ပြီ ... နင့်ရဲ့စာအုပ်ကြီးအတိုင်းတော့ ငါ လိုက်
မနေနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် နင် မနေ့က ထမင်းငတ်တာမျိုးလည်း မကြုံချင်
ဘူး”

“တော်တော့ဟာ၊ အဲဒီအကြောင်းကို ပြန်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ စိတ်ပြေ
သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ပြဋ္ဌာန်းချက်နဲ့ပဲ ငါ

ဧနမယ်၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ငါဂရုမစိုက်ဘူး”

စကားအဆုံးမှာ ယုယုက ပခုံးလေးတွန့်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပါပြီ မမရယ်၊ ဒါနဲ့ ညနေရုံးဆင်းရင် ပလာဇာက ယယတို့
ကော်ဖီဆိုင်ကို ဝင်ပြီးမှ သုံးယောက်အတူ ပြန်ရအောင်၊ ကော်ဖီလေး
သောက်ရင်း စကားလေး ဘာလေး ပြောရင်းပေါ့”

ချက်ချင်းဆိုသလို ပိုးဥက ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“နင်ကလည်းဟာ ဒီလူနဲ့ ဒီလူ မတွေ့ဖူးတာ ကျနေတာပဲ၊ ငါ
ညနေ ရုံးဆင်းရင် သွားစရာရှိတယ်ဟ”

“ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲ”

ပိုးဥက သူ့ဆွဲခြင်းလေးထဲမှ ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးကြီးကို လက်ညှိုး
ထိုးပြလိုက်ကာ ...

“ဟိုမှာလေ ... ညနေ ခေါင်းဝင်လျှော်မလို့”

ယုယု ပင့်သက်သာ မသက်သာရှိက်လိုက်မိတော့သည်။ ပိုးဥသည်
လျှော်နေကျဆိုင်မှာ ခေါင်းလျှော်လျှင်တောင်မှ ကိုယ်ပိုင်ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူး
ယူသွားတတ်သော စာအုပ်ကြီး မိန်းမစားပင် မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၁)

“မောင်ရှင် ... မင်း ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ”

နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေရင်း စကားမပြောဘဲ ဂူဂူကြီးလုပ်နေသည့် မောင်ရှင်ကို အာလာဒင်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သုံးဘီး၊ တောကီးကန်းနှင့် ချန်ကေရိုတ်တို့ကတော့ ကိုယ်စီ အလုပ်သွားကြပြီ။ အာလာဒင်ကသာ အစိုးရဝန်ထမ်းမို့ ကိုးနာရီမထိုးခင်အထိ ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ခုလည်း အာလာဒင် စကားအဆုံးမှာ မောင်ရှင်က စွေခနဲ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ငါလား ... စဉ်းစားနေတယ်”

ထိုစကားကြောင့် အာလာဒင်တစ်ယောက် မျက်နှာကြီး ဝင်းပသွားပြီး ...

“ဟာ ... စဉ်းစားနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ... ငါ့ကိစ္စကို

လား”

“ဟေ့အေး”

“ဟင် ... ဒါဆို သူကြီးအတွက် စဉ်းစားနေတာလား”

မောင်ရှင်မျက်နှာကြီးက မဲ့ရှုံ့သွားသည်။ ချက်ချင်းပဲ အာလာဒင်ကို စောင်းငမ်းငမ်းကြည့်လျက် ...

“အာလာဒင်”

“ဟေ ... ဘာလဲ”

“မင်း ... ငါ့ခေါင်းထဲကို ပုရွက်ဆိတ်တွေ ထပ်ထပ်မထည့်နဲ့ကွာ”

“အာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟ ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းကိစ္စတောင် မပြီးသေးဘူး၊ သူကြီးကို အာချောင်လိုက်လို့ သူကြီးက ငါ့ကို ဦးနှောက်ထပ်စားနေပြီ”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ငါက ပါးပါးလေးပဲ ပြောလိုက်တာပါ။ ဒါနဲ့ ခု မင်းစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ”

မောင်ရှင်မျက်နှာက ရုတ်ခြည်းတည်သွားပြီး ...

“ငါလား ... ငါက ငါ့ကိစ္စကို ငါစဉ်းစားနေတာ၊ ကိစ္စက ပိုးဥကို တောင်းပန်ချင်တဲ့ကိစ္စပဲ”

စကားအဆုံးမှာ အာလာဒင်က ဒါများကွာ ဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့် ...

“မင်းကလည်း မောင်ရှင်ရာ၊ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြပြီး လိုက်တောင်းပန်လိုက်ပေါ့၊ ခဏနေရင်ပဲ မင်းရဲ့ပိုးဥက အလုပ်သွားတော့မယ်၊ အဲဒါကို ထားစမ်းပါဦး၊ ခု မင်းကို ယယနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါစုံစမ်းထားတာတွေကို ပြောပြပြီးပြီနော်၊ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ ပြော”

လေပူတစ်ချက်ကို မောင်ရှင် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ အာလာ

ဒင်ကို မျက်လုံးပင့်ကြည့်လျက် ...

“အေး ... ပြောမှာပါ၊ ခု မင်းလုပ်ရမှာက မင်းကောင်မလေး အလုပ်လုပ်တဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ကို တစ်ရက်တစ်ကြိမ် ပုံမှန်သွားရမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းဆက်လုပ်ရမှာက ဒါတွေပဲ ... ရော့”

အသင့်ရေးထားသော စာရွက်တစ်ရွက်ကို မောင်ရှင်က လှမ်းပေး လိုက်သည်။

အာလာဒင်က ဝမ်းသာအားရဟန်ဖြင့် ယူကြည့်ပြီး ...

“အေး ... ငါ ဒီအတိုင်း လှုပ်ရှားလိုက်မယ်လေ၊ ပြီးရင်ရော”

“ဪ ... ငါထပ်ပြောမှာပေါ့၊ ကဲ ... ခုတော့ ငါ သွားလိုက် ဦးမယ်”

“ဟေ ... ဘယ်ကိုလဲ မောင်ရှင်ရ”

မောင်ရှင်က ရှေ့လမ်းမဘက်သို့ မေးငေါ့ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟိုမှာလေ ... ပိုးဥကို မတွေ့ဘူးလား။ အဲဒီတော့ မင်းကိစ္စကို မင်းလုပ်၊ ငါ့ကိစ္စကိုပဲ ငါ့ဟာငါလုပ်တော့မယ်”

“ဟင်”

ရုတ်တရက်ထကာ ပိုးဥနောက်သို့ လိုက်သွားသော မောင်ရှင်ကို အာလာဒင် အငေးသားဖြင့် ကြည့်နေမိလေသည်။

အခန်း (၁၂)

“ပိုးဥ ... ပိုးဥ ... ခဏနေပါဦး”

နောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ခေါ်သံကြောင့် ပိုးဥ မျက်မှောင် ကြွတ်လိုက်မိသည်။ မအေးစိန်ထမင်းဆိုင်မှ ချိုင့်ဆွဲပြီး ကားမှတ်တိုင်သို့ လျှောက်လာစဉ်မှာ ထိုခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ပိုးဥ ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်သောအဆင့်မှ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး တင်းမာသွားရလေသည်။

သူမ တွေ့လိုက်ရသူက မောင်ရှင်ဆိုသော ငယ်၊ ချက်ချင်းပင် ပိုးဥက အဖက်လုပ်၍ စကားမပြောချင်ဟန်ဖြင့် ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက် လျှောက်လိုက်သည်။

အနေအထားကို သဘောပေါက်လိုက်သော်လည်း မောင်ရှင်က တော့ လှည့်ပြန်သွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိချေ။

ထိုကြောင့် ပိုးဥနှင့် အနီးဆုံးသို့ရောက်အောင် ခြေလှမ်းကို ပိုမို

လိုက်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း ...

“ပိုးဥ ... ခဏလေးပါဗျာ၊ ဟိုတစ်နေ့ကကိစ္စကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က ပိုး ... ပိုးဥကို နောက်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့”

“ဒီမှာ ... ဘာမှလာပြောမနေနဲ့၊ ရှင်အသံလည်း မကြားချင်ဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပါ”

လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ မာဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ပိုးဥ ခပ်မြန်မြန် ဆက်လျှောက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာ မောင်ရှင်ဆိုသောသူကလည်း မလျှော့သောဖွဲ့လုံလ ဖြင့် တောင်းပန်ရန် ယောက်ျားခြေလှမ်းကြီးဖြင့် ဆက်အလိုက် ...

ရှုတ်တရက်ဆိုသလို မောင်ရှင်လှမ်းလိုက်သော ခြေတစ်လှမ်းက ပိုးဥ ဖိနပ်တစ်ဖက်၏နောက်ပြီးကို တိတိကျကျ တက်နင်းမိသွားကာ ...

“ဟာ”

“အမေ့”

“ဘုတ်!”

“ဂလွမ်!”

ထိုအသံများသည် စက္ကန့်မခြား ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သွားပြီဟု မောင်ရှင် တွေးမိလိုက်၏။ သူ့အမြင်အာရုံထဲမှာတော့ ပိုးဥသည် လမ်းဘေးရှိ တင်ကျန်နေသော ရေဒိုင်စပ်ကလေးနားတွင် ဖင်ထိုင်လျက်သားလေး။ သူ့ဘေးမှာလည်း လွတ်ကျ၍ ပွင့်ထွက်သွားသည့် ထမင်းချိုင့်ကလေးကလည်း အတိုင်းသား။

မောင်ရှင် ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသေး၏။ မထင်မှတ်ထားသော အခြေအနေကြောင့် ဖြစ်သည်။ လိုက်တောင်းပန်သည်ဆိုခါမှ နောက်တစ်မူက ထပ်တက်ရပြန်ပြီ။

သတိဝင်လာပြီး မောင်ရှင်က ဖျာဖျာသလဲဟန်ဖြင့် ...

“ဟာ ... ဆော့ဇီးနော်၊ ပိုးဥကို ကျွန်တော် တောင်းပန် ... ပန်”

မောင်ရှင်စကားက ထိုမျှလောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ ပိုးဥကတော့ လမ်းဘေးဝဲယာကိုကြည့်ကာ ရှက်ဒေါသနှင့် ထလာပြီး မောင်ရှင်ကို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လျက် ...

“ဒီလောက်တောင် မိုက်ရိုင်းတဲ့လူ ... ကဲဟာ”

“ဖြန်း!”

ထိုအသံနှစ်သံသည်လည်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲဆိုသလို ထွက်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ မောင်ရှင်ပါးတစ်ဖက်က ထူပူပြီး လည်ထွက်သွား၏။ ရှင်းအောင်ပြောရလျှင် ပါးရိုက်ခံလိုက်ရခြင်းပင်။

ကိုယ့်ပါးကိုယ် ယောင်ပြီးပွတ်နေမိစဉ်မှာပဲ ပိုးဥက သူ့ထမင်းချိုင့်ကိုဆွဲ၍ အဆောင်ရှိရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားလေပြီ။ မောင်ရှင် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခုနက ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားသောကြောင့်လားမသိ။ တင်ပါးမှာလည်း စွန်းပေသွားသော ရေကွက်ကြီးနှင့်။

ငါ ... ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟု မောင်ရှင် ငူငူကြီးစဉ်းစားနေမိလေသည်။

အခြေအနေက စိုးရိမ်ရေမှတ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

အခန်း (၁၃)

ဒီနေ့လောက် စိတ်တိုရတာ ဘဝမှာ ရှားရှားပါးပါးပါးပါးဟု ပိုးဥ ထင်မိသည်။ မောင်ရှင်ဆိုသော ဒင်းကြောင့် ကိုယ့်မှာ ဒီနပ်ပြတ်၊ ဖင်ထိုင် လျက် ကျရသည့်အပြင် ထမင်းဟင်းတွေနှင့် ချိုင့်ကလည်း အိုးစားကွဲသွားရ ၏။ ပြီး... ပြန်မလဲ၍ မရအောင် လုံ့လည်မှာလည်း ညစ်ပတ်ပေရေသွားသေး သည်။

ဒါသည်ကိုပင် ရင်သပ်ရှုမောကြည့်နေသော ဒင်းကို ပါးတစ်ချက် ချလိုက်သည်မှာ မမှားဟု ပိုးဥ ယူဆမိ၏။

ခုတော့ ဒင်းကြောင့် အဆောင်ပြန်၍ အဝတ်အစားထပ်လဲလိုက် ရသဖြင့် အလုပ်ကို နောက်ကျရပြီ။ ပြီး... ထမင်းတွေ ဟင်းတွေလည်း ထပ်မထည့်ခဲ့ရ။

ပို၍ဒေါသထွက်စရာက ရှိသေးသည်။ မနေ့ကမှ ကုမ္ပဏီမှာ ထုတ် ထားသည့် စည်းကမ်းအရ ဒီနေ့ မန်နေဂျာဆီ၌ ပထမဆုံး ဦးဦးဖျားဖျား

စိန်လက်မှတ်ထိုးရသည်မှာ သူမ ဖြစ်သွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲဟု ယုယုက လာမေးနေသဖြင့် စိတ်တိုတို နှင့် ပြန်ရှင်းပြရသေးသည်။

စကားဆုံးတော့ ယုယုက ...

“ကဲပါ မိပိုးရယ်၊ စိတ်ကို လျှော့စမ်းပါ။ ဖြစ်တာတွေလည်း ဖြစ် ပြီးသွားပြီပဲ။ ခု နင်လည်း လက်တုံ့ပြန်ခဲ့တာပဲလေ”

ထိုစကားကြောင့် ပိုးဥ စိတ်အတော်ပြေသွားရသည်။ တစ်ဆက် တည်း တွေခနဲ စဉ်းစားမိပြီး ...

“ယုယု ... ငါ လုပ်လိုက်တာ လွန်တော့မလွန်ပါဘူးနော်”

ယုယုက ...

“ကဲပါ ... ခုချိန်မှာတော့ ဘာမှတော့မနေနဲ့တော့၊ ဒါနဲ့ နွေလယ် စာထမင်းကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငါ့ချိုင့်ကပဲ ယူစားလိုက်ပေါ့”

“နင်က ဘာဟင်းထည့်လာတာလဲ ယုယု”

ယုယု ရွတ်ပြလာသော ဟင်းနာမည်တွေကြောင့် ပိုးဥ နာခေါင်း ရှုပ်လိုက်မိသည်။ ထိုဟင်းလျာတွေက သူမ ဒီနေ့စားရန် သတ်မှတ်ထားသော ဟင်းတွေမဟုတ်ချေ။

ထိုကြောင့် ခေါင်းကိုသာ အသာခါလိုက်ပြီး ...

“တော်ပါပြီဟာ၊ ငါ ဗိုက်လည်း သိပ်မဆာပါဘူး၊ ညနေရုံးဆင်းမှ ရုံးနားက ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မှာ ဝင်စားလိုက်တော့မယ်”

အကြောင်းသိနေသော ယုယုက စေတနာဗလပူဖြင့် စောဒက တက်မနေတော့။ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုသောစကားကြောင့် တစ်ဆက်တည်း စဉ်းစားလိုက်မိပြီး ...

“မိပိုး ... အဲဒီဝက်သားတုတ်ထိုးကလည်း စားနေကျအတိုင်း

အသားငါးချောင်း၊ အသည်းငါးချောင်း၊ အူပိတ်သုံးချောင်းနဲ့ လျှာနှစ်ချောင်းပဲ မဟုတ်လား”

ပိုးဥက ပြုံးစိစိမျက်နှာပေးနှင့် မျက်ခုံးကိုပင် ပင့်လိုက်ကာ ...

“ယုယု ... နင်တောင် ငါ့အကြောင်း အတော်သိနေပြီပဲ”

“ဒီလောက်ပေါင်းနေတော့မှ သိပြီပေါ့ စာအုပ်ကြီးရယ်၊ ကဲ ... ထမင်းစားချိန်ရောက်လို့ ဗိုက်ဆာရင်တော့ ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ် ကျိတ်သာခံပေတော့”

“ခံမယ် ခံမယ် ... ဘာဖြစ်လဲ”

ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။ သို့သော်လည်း ထမင်းစားချိန်မရောက်ခင် ဆယ်မိနစ်လောက်အလိုမှာပဲ သူ့တာဝန်သူ ကျော့နုလှသော ဗိုက်က တစို့စို့မြည်လာလေသည်။ တခြားစားပွဲပေါ်မှ သူများ ထမင်းချိုင့်ကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး တံတွေးပင် မျိုချမိသေး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ကိုယ့်ပြဋ္ဌာန်းချက်ကိုတော့ အပျက်မခံနိုင်ပါ။ ရအောင်တောင့်ခံရမှာပဲဟု ပိုးဥစိတ်ကို တင်းလိုက်သည်။ ဗိုက်ထဲမှာတော့ သူမ၏စိတ်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ပိုးမျိုးစုံက ဝင်ရောက်လာမည့် အစားအစာတွေအား ဆန္ဒပြတောင်းဆိုနေကြလေပြီ။ အသံအားဖြင့် စိတ္တိဝှမ်းဝှမ်း ခုံခုံ ဂျမ်ဂျမ် စသဖြင့်။

ထိုစဉ် ...

“ပိုးဥ ... ဂျာကြီးက သူ့ရုံးခန်းထဲကို ခဏလာခဲ့ပါဦးတဲ့”

ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် လာပြောသဖြင့် ဆတ်ခနဲ ခန္ဓာကိုယ်က မတ်သွားရသည်။ မနက်ကပဲ ခံဝန်လက်မှတ်ထိုးခဲ့ရသေးသည်။ ခု ဘာဖြစ်ပြန်ပြီ မသိ။

စိုးရိမ်စိတ်ပါးပါးဖြင့် ဂျာကြီးအခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဂျာကြီးဦးညွန့်အောင်က ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် ...

“ပိုးဥ ... ဒီနေ့ ထမင်းချိုင့် ပါမလာဘူး မဟုတ်လား”

“ရှင် ... ဆ ... ဆရာက ဘယ် ... ဘယ်လိုသိ”

တအံ့တသြဇေးလိုက်သော ပိုးဥ၏စကားသံအဆုံးမှာ ဂျာကြီးဦးညွန့်အောင်က စားပွဲပေါ်မှ ထမင်းချိုင့်တစ်ခုကို ညွှန်ပြရင်း ...

“ကဲ ... ရော့ အဲဒီထမင်းချိုင့်ကို ယူသွားပြီး စားလိုက်”

ပိုးဥက ပျာပျာသလဲ လက်ကာပြလျက် ...

“အာ ... ဆရာကလည်း မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သမီးက ဟင်း ... ဟင်းကို”

“ဟား ဟား ... ဆရာသိပါတယ်ကွာ၊ ဒီချိုင့်ထဲက ဟင်းကလည်း ဒီနေ့ သမီးစားမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ဟင်းတွေပါ၊ ပြီးတော့ ဒီချိုင့်က ဆရာချိုင့်လည်း မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်”

ပိုးဥ ထပ် ‘ရှင်’ မိတော့သည်။ အံ့သြလွန်းသဖြင့် ဘာစကားမှ မထွက်နိုင်ခင်လေးမှာပဲ ဂျာကြီးက ...

“ဒီလို ပိုးဥရဲ့ ... ကျန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်က အောက်ထပ်ရုံး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပိုးဥတို့အရွယ်ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ သူက ဒီချိုင့်ကိုပေးပြီး မနက်က ပိုးဥ ဘာဖြစ်လို့ ရုံးနောက်ကျရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုပါ ဆရာကို ရှင်းပြသွားသေးတယ်”

“ရှင် ... အဲ ... အဲဒါဆို ... သူက”

“နာမည်ကိုတော့ မောင်ရှင်လို့ ပြောသွားတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ပိုးဥက စာရင်းဇယားနဲ့ ထမင်းစားတာဆို”

ရှက်တက်တက် ဖြစ်ရသေးတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဂျာကြီးက

သဘောကျသလိုရယ်ရင်း...

“ကဲပါ... ဆရာကနေတစ်ဆင့် တောင်းပန်သွားတဲ့ မောင်ရှင်ကို စိတ်ဆိုးမနေနဲ့တော့၊ သူ အစားပြန်လာပေးတဲ့ ချိုင့်ကိုသာ ယူသွားပြီး စားလိုက်တော့၊ ဪ... ပြီးတော့ ပိုးဥ ဘာကြောင့်နောက်ကျရတယ်ဆိုတာ သိလို့ ဒီနေ့ လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ကိစ္စကို ပယ်ဖျက်ပေးလိုက်ပြီနော်”

“တ... တကယ်လား ဆရာ”

“အာ... လူကြီးက ညာစရာလား၊ ကဲ... ချိုင့်ကိုသာ ယူသွားတော့”

ချိုင့်ဆွဲယူရင်း အသာရို့ကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း တွေဝေနေမိ၏။

မောင်ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုလုပ်သွားတာလဲ။ မနက်က ပါးရိုက်ခဲ့တာကိုလည်း စိတ်မဆိုးဘူးလား။

စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားရသည်။ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်တော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

လောလောဆယ်မှာတော့ သူမအတွက် ထမင်းဟင်းက အစားပြန်ရသည့်အပြင် ခံဝန်လက်မှတ်ကိစ္စကလည်း အဆင်ပြေသွားရပြီ။

မနက်က ပါးချခဲ့သော မောင်ရှင်ကိုပင် အားနာသလို ဖြစ်မိသေးတော့၏။

သို့သော်လည်း လက်ရှိအချိန်မှာ ထိုကိစ္စကို မတွေးအားသေးချေ။ ဗိုက်က မတရားဆာနေပြီကိုး။

ထိုဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ကာ ချိုင့်ကို ဖွင့်နေချိန်မှာပဲ...

“ဟဲ... ဘယ်က ချိုင့်ကို ဖွင့်စားနေတာလဲ”

အနားရောက်လာသော ယုယုက မျက်လုံးပြူးကာ မေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ပိုးဥက ချိုင့်ထဲမှဟင်းတွေကို ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“ဟင်း ဟင်း... ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ၊ စားချိန်တန်တော့လည်း စားချင်တဲ့ဟင်းက ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာတာပဲလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီချိုင့်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဆိုတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါဦး”

စကားအဆုံးမှာပဲ ပိုးဥက မျက်နှာကို ချိုချင်ငန့်စပ်ကလေး လုပ်လိုက်လျက်...

“ဪ... ဒါလား၊ ငါ့ကို ကျွတ်ကျဲတဲ့လူက ပြန်လာဆက်သသွားတာလေ”

“ဘာ... ဒါ... ဒါဆို ဒီချိုင့်က မောင်ရှင် လာပေးသွားတာပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”
ပိုးဥအပြောကြောင့် ယုယုက ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း...

“ဟယ်... ဒါဆို နင်က မောင်ရှင်ကို ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟေ့အေး... အဲဒါကိုတော့ ငါ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး၊ လောလောဆယ်တော့ တစ်ခုပဲသိတယ်”

“ဟင်... ဘာသိတာလဲ”

“ဗိုက်ဆာတာလေ၊ ကဲပါ... ငါ ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်”

“အမျိုးမျိုးပဲ”

www.burmeseclassic.com

၇၀ ခြောက်

နာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြောရင်း ယုယုအနားက လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ပိုးဥကတော့ ဥစ္စာရင်းမှန်၍ ပြန်ရသော ထမင်းနှင့်ဟင်းကို မြန်ရှက်စွာ စားသုံးရင်း ...

ထိုအချိန် ...

မောင်ရှင်ဆိုသည့် ရှင်နေမင်းမှာတော့ ...

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း (၁၄)

ကိစ္စက အဆင်ပြေမည်လား၊ မပြေလားတော့ မပြောတတ်ချေ။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ခဲ့ပြီးသွားပြီ။ တောင်းပန်သည့် သဘောဖြင့် ပိုးဥဆီသို့ ထမင်းချိုင့်သွားပို့ခဲ့ခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။ ပိုးဥဘက်ကတော့ မည်သို့မည်ပုံ တုံ့ပြန်လာမည်ကို မသိသေး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ မောင်ရှင် ကျေနပ်ပါသည်။ ပိုးဥ၏ထမင်းချိုင့်ကိစ္စအတွက် ဟင်းလျာစီစဉ်ပေးသော မအေးစိန်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရသည်ပေါ့။

မအေးစိန်ကပင်လျှင် မောင်ရှင်အား ...

“ပိုးဥလေးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မောင်ရှင်ရယ်၊ ကောင်မလေးက မဟုတ်မခံစိတ်ကလေး ရှိပေမယ့် စိတ်ရင်လေးက ကောင်းပါတယ်၊ မောင်ရှင်ကိုလည်း ရှက်လို့ ထူပူပြီး လုပ်လိုက်မိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျေပါတယ် မအေးစိန်ရယ်”

မောင်ရှင်စကားကြောင့် မအေးစိန်က ကြောင်တက်တက်အမူအရာ နင့် ...

“ဟင် ... ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဪ ... ပိုးဥနဲ့ ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။ ကျေနပ်ပါတယ် ... လို့ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း သူ့ရဲ့အားနည်းချက်ကို ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စကိုမှ နောက်သလို ဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့အမူ အကျင့်လေးတွေဟာ တစ်ဖက်က ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် ထူးခြားပြီး စိတ်ဝင် စားစရာတောင် ကောင်းသေးတယ်”

“အဲမယ် ... နင်က စိတ်တောင်ဝင်စားနေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အဟီး”

မောင်ရှင် ရှက်ရယ်ရယ်ပြလိုက်သည်။ ခေသူမဟုတ်သော မအေး စိန်ကလည်း ခေတ်ကာလသမီးကြီးပီပီ သဘောပေါက်သွားသည်ပေါ့။ ပေါက်သင့်ပါသည်။ မပေါက်လျှင်ပင် ပေါက်အောင်ဆိုပြီး လေပုပ်ထုတ် ဆေးကျွေးကာ ပြောပြဖို့အထိ စဉ်းစားထားပြီးသား။

ဗိုသို့ ပိုးဥအပေါ် ဘာအငြိုးအာယာတမှ မထားဘဲ ကျေနပ် ကြောင်း အတိအလင်းဆိုခဲ့ပါသည်။

သို့သော်လည်း သူ့ထမင်း သူ့စားပြီး ကိုယ့်အပေါ် မကျေနပ် ကြောင်း ပြောင်တင်းရင်ကော့စွာ ဆိုလာသူက ရှိသေးသည်။

ထိုသူကတော့ ပျာယီးပျာယာနှစ်ယောက်ထဲမှ ပိုးဥကို ကြောင်နေ သည့် တာတီးဆိုသော စိုးဝင်း။ ထိုနေ့က ပိုးဥဆီသို့ ထမင်းချိုင့်ပို့ပြီး၍ မအေးစိန်တို့ထမင်းဆိုင်ရှေ့မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေခဲ့ရက် ...

တာတီးသည် သူ့အဖော် အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့်အတူ မောင်ရှင်ရှိရာသို့

ရှေ့တံခါးမစားဘဲ ရှူးရှူးရှားရှားရောက်ချလာပြီး ...

“ဟေ့ကောင် မောင်ရှင် ... မင်း မနက်က ပိုးဥကို လမ်းပေါ်မှာ မလတ္တာရလုပ်တယ်ဆို၊ အဲဒီကိစ္စ ငါ ရှင်းချင်တယ်”

မောင်ရှင်က အူတီးအူကြောင်ဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လို ... ဘလက်ကာယ ဟုတ်လား၊ ဘာလဲ ... black ကာယဆိုတာ အမှောင်ထဲမှာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တာမျိုးလား”

စကားအဆုံးမှာပဲ တာတီးက မောင်ရှင်၏အင်္ကျီလည်ပင်းစကို ဆွဲလိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား မတ်တတ်ရပ်အနေအထားမျိုးဖြစ်သွားရ သည်။ တာတီးကပဲ စူးစူးဝါးဝါးကြည့်လျက် ...

“ဟေ့ကောင် ... အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ မင်း ပိုးဥကို ဣန္ဒြေပျက်အောင်နှောင့်ယှက်တယ်ဆိုတာကို ငါ့ကို ပြောပြတဲ့လူတွေ ရှိ တယ်”

“အဲဒါက ငါနဲ့ပိုးဥရဲ့ကိစ္စပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါ့အင်္ကျီကို လွှတ်လိုက်စမ်းပါ”

မောင်ရှင် ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်သော်လည်း တာတီးက မလွှတ် တဲ ပို၍တင်းအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဆိုင်တယ်ကွ၊ ငါက ပိုးဥကို တရားဝင် ပရိပို့စ်လုပ်ထားတာ၊ သူ့ကိုနှောင့်ယှက်တဲ့လူမှန်သမျှ ငါနဲ့ဆိုင်တယ်”

ဘလိုင်းကြီးပါလားဟု မောင်ရှင် တွေးလိုက်မိသည်။ ဒင်းပနာယူ ပြီး ပြောနေတာကိုလည်း ဆိုင်ထဲမှ လူတွေက စပ်စုကာ ဝိုင်းကြည့်နေကြ လေပြီ။ မောင်ရှင်က ဟက်ခနဲ မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းနဲ့ဆိုင်တယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့”

စကားပင် မဆုံးလိုက်ချေ။ တာတီးက အဲဒီတော့ ထိုးတယ်ကွဟု

ပြောရင်း လက်သီးတစ်ချက် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ မထင်မှတ်ထား၍ အငိုက် မိသွားသော မောင်ရှင်မှာ ပါးတစ်ဖက်ထူပူပြီး ဖင်ထိုင်လျက်သားလေး လဲကျ သွားရ၏။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် တာတီး”

အင်္ဂါဂြိုဟ်က အော်ဟစ်ကာ တာတီးကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မောင်ရှင်ကတော့ တုန်လှုပ်ဟန်မရှိဘဲ ခပ်အေးအေး ထရပ်လိုက် ကာ တာတီးကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် သွေးအေးသောလေသံဖြင့် ...

“တာတီး ... မင်းသွားတော့၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ် သက်ပြီး ငါ ရန်ဖြစ်ရမှာ ရွံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းထပ်ထိုးလာမယ်ဆိုရင် တော့ ငါ လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်းပင် နီးစပ်ရာ ဖင်ထိုင်ခုံတစ်လုံးကို မောင်ရှင် ကောက်ကိုင် လိုက်သည်။ ဒင်းထပ်ထိုးလာလျှင်တော့ မောင်ရှင်ကလည်း သွေးမနည်းသော သူပီပီ ငြိမ်နေမည် မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်နှင့် သွေးအုပ်စုအမျိုးအစားချင်းတူသော အေ (A) သွေးပိုင်ရှင် ဂျက်လီသည်ပင် ကွန်ဖူးပညာရှင်ဖြစ်သည်။

ခုလည်း မောင်ရှင်စကားကြောင့် တာတီးတစ်ချက်တွန့်သွားသည်။ မောင်ရှင်အမူအရာကိုကြည့်ကာ အင်္ဂါဂြိုဟ်ကလည်း သဘောပေါက်သည် လား မသိ။ သူ့အဖော် တာတီးအား တရွတ်တိုက်နီးပါး ဆွဲခေါ်သွားလေ သည်။

မောင်ရှင်ကတော့ ခုနက ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလိုပင် ခုံမှာပြန်ထိုင်ပြီး ခွက်ထဲမှာ ကျန်နေသေးသော ရယ်ဒီမိတ်မဟုတ်သည့် နှပ်ဖျော်လက်ဖက် ရည်ကိုသာ အေးအေးလူလူ ပြန်သောက်နေလိုက်သည်။

ထိုကိစ္စကိုလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်ပါသည်။ လော လောဆယ် ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေသည်က ပိုးဥဆိုသော ရွှေပိုးဥလေး သူ့အပေါ်

အမြင် ပြန်ကြည်လင်ဖို့သာဖြစ်၏။ ဒါသည်ပင်လျှင် မောင်ရှင်အတွက် အန္တိမ ရည်မှန်းချက်။

ထိုသို့ဖြင့် ညနေပိုင်း ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ မအေးစိန် ထမင်းဆိုင်သို့ သွားလိုက်ပါသည်။ သုံးဘီးတို့ သောက်သောက်နေသော ကိုစန်းအောင်အရက်ဖြူဆိုင်မှာက ထမင်းမှမရောင်းသည်ကိုး။

ခုလည်း ထမင်းစားရန် မောင်ရှင်တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်သည့်ကောင်တွေကတော့ သုံးဘီးကို အမှုထားပြီး မူး ကြရန် ကိုစန်းအောင်ဆိုင်သို့ ချီတက်သွားလေပြီ။ ကိုစန်းအောင်ဆိုသူက လည်း အရက်ကြိုက်လွန်းလို့ စိတ်ကြိုက် သောက်နိုင်အောင် အရက်ဆိုင် ဖွင့်ထားသည်ပဲ။

တစ်ကိုယ်တည်း ဆိုင်သို့ ဝင်ဝင်ချင်းမှာပင် မောင်ရှင် မျက်ခုံးပင့် လိုက်မိ၏။ ထမင်းစားပွဲပိုင်းလေးပိုင်းသာရှိသော မအေးစိန်ဆိုင်ထဲက ပိုင်း တစ်ပိုင်းမှာ ပိုးဥတို့အုပ်စု နေရာယူထား၍ဖြစ်သည်။

မောင်ရှင်က တစ်ချက်မျှသာ ဝေ့ကြည့်ပြီး စားမည့်ဟင်းကိုသွား ကြည့်ကာ လွတ်နေသည့် ပိုင်းတစ်ပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ထမင်းနှင့်ဟင်းများ ရောက်မလာခင်မှာပဲ ရောက်လာသောအရာ ရှိပါသည်။ လက်ဆေးရန် ရေဇလုံတော့မဟုတ်။ ဘာနှင့်မှ ဆေးစရာမလို အောင် စင်ကြယ်လှပနေသော ပိုးဥသာ ဖြစ်သည်။

မောင်ရှင်အနားရောက်တော့ ...

“မောင်ရှင်”

“ဗျာ ... ဘာလဲခင်ဗျ”

ဖြေရင်း မောင်ရှင် အသာမော့ကြည့်လိုက်၏။ မြင်လိုက်ရသော ပိုးဥ၏မျက်နှာလေးပေါ်မှာ မျက်လုံး နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တွေ သူ့နေရာနှင့်

သူ ရှိနေသော်လည်း အမှုအရာကတော့ စိတ်ဆိုးနေဟန်အလျဉ်းမရှိချေ။
ပိုးဥက မျက်နှာထားတည်တည်လေးနှင့်ပင် လက်ထဲမှ ချိုင့်ကို
လှမ်းပေးလာပြီး ...

“ရော့ ... ဒီမှာ ရှင် နေ့လယ်က ထမင်းလာပို့ပေးခဲ့တဲ့ ချိုင့်”
မောင်ရှင်က လှမ်းယူလိုက်ရင်း ...

“ဟင် ... ပိုးဥက နေ့လယ်စာ ထမင်းမစားဖြစ်ဘူးလား”

“ထမင်းတော့ စားလိုက်တာပေါ့ရှင်၊ ဗိုက်ဆာတာကိုး၊ ချိုင့်ကို
တော့ စားလို့မရလို့ ပြန်လာပေးတာ၊ ကျေးဇူးပဲ”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်သွားတာပဲလေ၊ ကျွန်တော်
ပြန်လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ပိုးဥ စားဖြစ်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပါပြီ”

ပိုးဥ နှုတ်ခမ်းထက်မှာ အပြုံးနုနုက ဖူးပွင့်သွားသည်။ ပြီး ...
မောင်ရှင်ကို အားနာသလိုကြည့်လျက် ...

“ဟိုလေ ... မနက်က ကျွန်မ ထူပူပြီး လုပ်လိုက်မိတာကို တောင်း
ပန်ပါတယ်နော်”

“အာ ... ရပါတယ်၊ တကယ်ဆို ကျွန်တော့်ဘက်က စမှားတာ
ပါ၊ အဲဒါကလည်း နောက်ချင်စိတ်နဲ့ ဖြစ် ... ဖြစ်သွား”

“ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါနဲ့ နေ့လယ်က အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ကိုတာတီး ရှင့်ကို ရန်လုပ်သွားတယ်ဆို”

မအေးစိန် ဖောက်သည်ချလိုက်တာ ဖြစ်မည်ဟု မောင်ရှင် တွေး
လိုက်မိပြီး ...

“တစ်ချက်တည်းပါ ပိုးဥရဲ့၊ အဲဒါကိုလည်း ကျွန်တော် နားလည်
ပေးနိုင်ပါတယ်၊ သူ ... သူက ... ပိုးဥကို ဟို ... ဟို”

မျက်နှာလေး မဆိုစလောက် နီသွားရင်း ပိုးဥက ...

“အိုး ... အဲဒါက သူ့ဟာသူ တစ်ဖက်သတ်ကြီး ဖြစ်နေတာပါ၊
ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ကောင်းပါတယ်”

“ဘာရှင့်”

“ဪ ... သူသာ ပိုးဥရဲ့ တရားဝင်ချစ်သူဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို
ဘယ်နှချက်တောင် ကျွေးသွားမလဲမသိဘူးလို့ ပြောချင်တာပါ”

“ကျွန်မကတော့ သတင်းကြားကြားချင်း ဒင်းကို ကောင်းကောင်း
ကြီး ကောဖြစ်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ထပ်ကောင်းတာပေါ့”

“အာ ... လုပ်လာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပိုးဥ သူ့ကို သဘောမကျဘူးဆိုရင် ငြင်းဖို့
အတွက် အကွက်တစ်ကွက် ထပ်ရသွားတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကဲ ... တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့၊ ခုပြောချင်တာက ဖြစ်ခဲ့
တဲ့ကိစ္စတွေအပေါ် ရှင် တကယ်ပဲ ကျေနပ်ပါတယ်နော်”

မောင်ရှင်က ရက်ရက်ရောရောကြီးကို ပြုံးပြလိုက်ပြီးမှ ...

“ဪ ပိုးဥရယ် ... မအေးစိန်ကိုတောင် ကျေပါတယ်လို့ ပြော
ပြီးမှတော့ ပိုးဥဆိုရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ... ဪ ဒါနဲ့ တစ်ခုတော့ပြောရဦးမယ်၊
ကျွန်မ မကြိုက်တဲ့ကိစ္စတွေကိုတော့ ကျေးဇူးပြုပြီး မနောက်ပါနဲ့”

ပိုးဥက မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် လေးလေးနက်နက် ပြောလာ
ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်ရှင်ဆိုသော သူကလည်း ခိုင်ကျည်စွာ ...

“စိတ်ချပါ ပိုးဥ ... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပိုးဥပြောသလို ပြောဦး
မယ်”

“ဟင် ... ဘာများလဲ”

ပြန်မေးလိုက်သောစကားအဆုံးမှာ မောင်ရှင်က ရယ်ဟဟနှင့်-

“အဟဲ ... ပိုးဥနဲ့ကျွန်တော် ခု လက်နက်နဲ့ငြိမ်းချမ်းရေး လဲလိုက်ကြပြီနော်”

“ရှင် ... ဘယ်လို”

“ဪ ... ရန်သူတွေ မဟုတ်တော့ဘဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီလို့ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ပိုးဥက မျက်ခုံးကို အတွန်ချိုးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒါကတော့ စဉ်းစားဦးမယ်လေ”

“အာ ... ပိုးဥကလည်း စဉ်းစားရအောင် ကျွန်တော်က ပိုးဥဆီမှာ အဖြေတောင်းနေတာမှ မဟုတ်တာကို”

“ရှင်နော် ... ပြောရင်း ဖောက်မလာနဲ့ ကဲ ... ကျွန်မ သွားပြီ”

“ဆီးယူ ပိုးဥ”

မျက်စောင်းထိုးရင်း ပိုးဥ တကယ်ပဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ မောင်ရှင် ဘာရယ်မဟုတ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မအေးစိန်က သိသိသာသာပင် သူ့လက်မကို ထောင်ပြလာ၏။

အခြေအနေကောင်းသည်ပေါ့လေ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအခြေအနေလောက်ကို မောင်ရှင် အားမရနိုင်သေးပါ။

ပိုးဥဆိုသော စာအုပ်ကြီးထဲတွင် ကိုယ်မမြင်နိုင်သေးသော ကတ်သီးကတ်သတ်ပြဋ္ဌာန်းချက်များ ရှိနေနိုင်သေးသည် မဟုတ်ပါလား။

လောလောဆယ်တော့ လေပူတစ်ချက်ကိုပဲ မောင်ရှင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

အခန်း (၁၅)

နောက်တစ်နေ့ အလုပ်သွားချိန်မှာတော့ ပိုးဥတစ်ယောက် စိတ်အနှောင့်အယှက်နှင့် ကြုံရပြန်သည်။ တခြားတော့မဟုတ်။ တာတီးသည် အဆောင်မှ ကားမှတ်တိုင်သို့သွားသည့်လမ်းဆီ၌ အတင်းလိုက်တောင်းပန်နေ၍ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူမနှင့်တာတီးတို့သည် သာမန်မိတ်ဆွေတွေသာ ဖြစ်သည်။ တာတီးဘက်က မရိုးသားမှန်းသိသော်လည်း သူမအနေဖြင့် ဇင်းအပေါ် ထွေလီကာလီစိတ်မျိုးမရှိပါ။ ရှင်းပါသည်။

ခုတော့ တာတီးက သူမနှင့်မောင်ရှင်တို့၏ပဋိပက္ခကို ဂဃနဏမသိဘဲ မောင်ရှင်အား ရန်သွားလုပ်သည်။ ပြီး သူမကိုပင် တရားဝင်ပရိပို့စ်လုပ်ထားပါသည်ဟူ၍ အားမနာလျှာမကျိုး ပြောသွားသေး၏။

ထိုကိစ္စကိုတော့ ပိုးဥ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့။ တာတီးကို ပြတ်ပြတ်သားသား စိတ်ဆိုးကြောင်း ကောပစ်လိုက်သည်။ ဒါသည်ကိုပင်

ဒင်းက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မှားပါတယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဟူ၍ တစစာ လုပ်နေသေးသည်။ လုံးဝအလျှော့မပေးနိုင်ပါ။ ‘မှားတာရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ်’ ဟုဆိုရအောင် ဒင်းသည် ‘အောင်လ’ လည်း မဟုတ်ချေ။ ထိုသို့ဆိုလျှင်တောင် သူ့ဘက်က ‘ပြန်ပေတော့မစဉ်းစားနဲ့၊ ပြန်ပေတော့’ ဆိုပြီး ‘မေခလား’ လို ပြောလိုက်ဖို့သာ ရှိသည်။ အနေသာကြီး။

ထိုကြောင့် တောင်းပန်နေသော တာတီးအား မျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့် ခပ်မာမာကြည့်ကာ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောလိုက်၏။

“ဒီမှာ ကိုတာတီး... ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်နဲ့ကျွန်မ သာမန်မိတ်ဆွေအဆင့်ကိုတောင် စာရင်းပိတ်လိုက်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်၊ ရှင်ပြောခဲ့တဲ့စကားနဲ့ ရှင်လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်က အောက်တန်းကျပြီး ကျွန်မ ဘယ်လောက် နစ်နာသွားတယ်လို့ထင်လဲ”

“ဟို... ဒါ... ဒါကလေ ပိုးဥကို ဒီကောင် ထပ်မနေနှင့်ယုက်အောင် တမစ်ပြောလိုက်တာပါ”

“ဒါဆို... လက်သီးနဲ့ ထိုးလိုက်တာကရော”

မျက်နှာတစ်ချက် အမ်းသွားပြီးမှ တာတီးက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

“အဲ... အဲဒါကလေ... ဟို... ဟို ပိုးဥကို ဒီကောင် ထပ်မနေနှင့်ယုက်... ယုက်အောင်”

စိတ်ညစ်ရသည်။ ဒီစကားတစ်မျိုးတည်းပဲ ပြောတတ်သည်လားမသိ။ ဒါကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောလာပြန်သည်။

ကိစ္စကို ဖြတ်တော့မှပဲဟု ပိုးဥ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ကဲ... ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူး၊ နောက်ကို စကားတောင် လာမပြောပါနဲ့၊ ခုလည်း

ကျွန်မနောက်က ဆက်လိုက်မလာဘဲ လှည့်ပြန်သွားပါ။ ဒါပဲ”

ထိုသို့တင်းမာပြတ်သားစွာပြောပြီး ပိုးဥ ရှေ့ဆက်လျှောက်လိုက်သည်။ နောက်ဘက်မှ လှုပ်ရှားသံကို ထပ်ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကိုတာတီး... ရှင် လူဆိုရင် လူစကား နားလည်မှပေါ့၊ ပြီးမှ ကျွန်မကို အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

ဒီတစ်ခါတော့ ခြေထောက်နှင့်မြေကြီး သံမှိုဆွဲခံလိုက်ရသလို တာတီး တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ကျန်ခဲ့ရ၏။ ခေါင်းဝိုက်စိုက်ကျကာ နှလုံးမအေးဘဲ အရှုံးသမားလေးဘဝသို့ အရှင်လတ်လတ်ရောက်ရှိသွားလေပြီတကား။

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တာတီး ကြေကြေကွဲကွဲ နားလည်လိုက်ပါသည်။ ငါဟာ သောက်သုံးမကျတဲ့ ခုလမိန်းတုံး ကောင်ကြီးပါလား... ဟု။

ပိုးဥမှာတော့ တာတီး ခံစားချက်၏ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်ကူးစိတ်ဆန်းတွေနှင့် ကားမှတ်တိုင်သို့ ချောချောမောမောရောက်ရှိသွားပါသည်။ မိမိနေကျကားလာတော့လည်း မိန်းကလေးပီပီ အားကောင်းမောင်းသန် တိုးစေ့တက်လိုက်၏။

ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ရင်ပေါင်တန်းနေသောခေတ်မို့ ကားထဲသို့ ချွေချွေနီတူ ရောက်သွားပါသည်။ ထိုအထိ ပြဿနာက မရှိသေး။ သို့သော် ယိမ်းမကြာလိုက်ချေ။ ပြဿနာသည် သူမထံသို့ တိုးဝင်၍ရောက်ရှိလာတော့သည်။

ကိုရွှေစပယ်ယာက ကားခ... အဲ... ထိုသို့ဆိုလျှင်လည်း စကားစဉ်က မလှသေး။ ကိုယ်ကားနေသည့်အဖိုးအခကို ပေးရသည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ယဉ်ကျေးအောင်ပြောရလျှင် ယာဉ်စီးခ လာတောင်းခြင်းဖြစ်သည်။

သူမစီးသော ခရီးက နှစ်ရာကျပ်တန်ခရီးဖြစ်သော်လည်း နှစ်ရာ တန်မပါ၍ ငါးရာတန် ပေးလိုက်ပါသည်။

စပယ်ယာက နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကိုသာ ပြန်အမ်းပြီး ...

“အစ်မလေး ... တစ်ရာတန်မရှိသေးလို့ ခဏစောင့်နော်”

“ရပါတယ်၊ လက်တို့မတောင်းရရင် ပြီးတာပဲ”

စပယ်ယာက မျက်နှာပုပ်အဲ့အဲ့နှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် လည်း ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်နားအထိ အကြွေတစ်ရာ ငွေတစ်ရာကို ပြန်လာ မအမ်းသေး။ ထို့ကြောင့် အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း လက်တို့တောင်းရ တော့သည်။

ဒါသည်ကိုပင် ဒင်းက မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် ...

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားကလည်း ဒီမှာ တစ်ရာတန်မှ မရှိသေးတဲ့ ဥစ္စာကို”

“ဪ ... ဒါဆို ကျွန်မက အဲဒီတစ်ရာကို အဆုံးခံရတော့မှာ လား”

“သဘောပဲလေ၊ လိုချင်ရင်တော့ အကြွေရတဲ့အထိစောင့်ပေါ့”

“အိုး ... ကျွန်မက ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းတော့မှာရှင်”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေဗျာ”

ပိုးဥ တင်းသွားသည်။ ပိုက်ဆံနှမြောခြင်းထက် ခုလို မချေမငံ ဆက်ဆံနေသော စပယ်ယာကို စိတ်တိုသွားရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် ...

“ရတယ်လေ၊ ကျွန်မ ရှင်လက်ထဲကို တစ်ရာတန်ရောက်လာတဲ့ အထိ လိုက်ကြည့်နေမယ်၊ ရရင်သာ ချက်ချင်းပေး”

စပယ်ယာက သူ့ခေါင်းစုတ်ဖွားကြီးကို တဖျဉ်းဖျဉ်းကုတ်ကာ-

“ဟာကွာ ... ဘယ်လိုဂျောင်လဲမသိဘူး”

“ဘာရှင် ... ရှင် ... ရှင် မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်လိုက်မှာနော်”

“တိုင် ... တိုင်ဗျာ၊ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“တောက်”

ထောင်းခဲဒေါသထွက်ကာ ပို၍ တက်ခေါက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မှာပဲ လူငယ်တစ်ယောက်က တစ်ရာတန်ကို စပယ်ယာကိုပေးကာ ပိုးဥကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဒီတစ်ရာတန်ကို ပြန်အမ်းလိုက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခရီးသည်ကိုတော့ မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း မဆက်ဆံပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ယာဉ်လိုက်ခွင့် ပိတ်သွားချင်လို့ လား”

စပယ်ယာက ဘာကောင်မှန်းမသိသော မောင်ရှင်ကို လန့်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပိုးဥအား ...

“ဆော ... ဆောရီးနော် အစ်မလေး၊ ဒီမှာ တစ်ရာတန်ရပါပြီ၊ နောက်မဖြစ်စေရပါဘူး”

“ပြီးရော ... ကျပ်ကျပ်သတိထားနော်”

ခပ်တင်းတင်းပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဆင်းရဲမည့် မှတ်တိုင်မှာ ကားက လေးဘီးစလုံး ရပ်လိုက်သဖြင့် ပိုးဥ ကားပေါ်မှ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဆင်းလိုက်၏။

မြေကြီးပေါ် ခြေနှစ်ချောင်းစလုံး ရပ်မိချိန်မှာပဲ နောက်က လိုက် ဆင်းလာသော မောင်ရှင်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ...

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ စပယ်ယာကို ပိုက်ဆံတစ်ရာ သွားပေးရတာလဲ”

မောင်ရှင်က ခပ်အေးအေးပုံစံဖြင့် ...

“ကားပေါ်မှာ တစ်ရာနဲ့မတန်အောင် ပိုးဥ သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီစပယ်ယာကိုလည်း ပြောချင်လို့”

ပိုးဥ အနည်းငယ်တော့ ဘာလိုလိုဖြစ်သွားရသည်။ (ကျေနပ်သလို လို၊ သာယာသလိုလို)

သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိလိုက်၍ ...

“ရှင်က ဒီကားပေါ်မှာ ပါလာတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ကစီးလာတာလဲ”

“ပိုးဥတက်တဲ့ မှတ်တိုင်ကပဲလေ”

“ဟင် ... ကျွန်မလည်း မတွေ့မိပါလား”

မောင်ရှင်က ရယ်ရင်း ...

“ဘယ်တွေ့မလဲ၊ ကားရပ်လိုက်တာနဲ့ ပိုးဥက ဟောင်ကောင်ဂျက်မ လို အတင်းတိုးတက်သွားတာကိုး”

ပိုးဥ ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ မောင်ရှင်ကို တစ်ချက်စူး စမ်းသလိုကြည့်လျက် ...

“ထားပါတော့လေ၊ ဒါနဲ့ ... ရှင်ကရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှတ်တိုင် မှာ ဆင်းတာလဲ”

ဒီနေရာမှာ တခြားသူတွေဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဒီအနား မှာကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ဆိုပြီး အူကြောင်ကြောင်ပုံစံဖမ်း၍ ဟန်လုပ်ကာ ဆိုဦးမည်။ သို့သော်လည်း မောင်ရှင်ဆိုသောသူကတော့ ထိုသို့မဖြေချေ။

ပိုးဥကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ တည့်တည့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်လား ... အဟဲ ပိုးဥနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ စကားလေး၊ ဘာလေး ပြောရအောင်ပါ”

“ဟွန်း ... ဘယ်သူက သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီလို့ ပြောလို့လဲ”

မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောရင်း ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်နှင့် ဆက် စလျှောက်သွားတော့သည်။ မောင်ရှင်က ပခုံးအသာတွန့်လိုက်ပြီး နောက်မှ အပြေးလေး လိုက်သွားရင်း ...

“ပိုးဥရယ် ... ခဏလေးပါ။ အချိန်ရရင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေးသောက်ရင်း စကားပြောရအောင်”

ပိုးဥက မျက်ခုံးလေးနှစ်ဖက်ကိုစုလျက် ...

“အချိန်ဟုတ်လား၊ မရဘူးရှင်၊ ကျွန်မက ဒီလမ်းခရီးကို အချိန် ကျွက်တိတွက်ပြီး ထွက်လာတာ”

မောင်ရှင် စိတ်ညစ်သွားရ၏။ သို့သော် ပိုးဥ၏စကားကို ယုံပါသည်။ စာအုပ်ကြီးဒင်းကလေး၏စကားကို အကြွင်းမဲ့ယုံပါသည်။

သို့နှင့် နောက်နည်းလမ်းတစ်ခုကို ချက်ချင်းစဉ်းစားလိုက်ပြီး-

“ရတယ်လေ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ပိုးဥတို့ကုမ္ပဏီနားရောက်တဲ့အထိ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောသွားကြတာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ ပိုးဥက မဲ့ပြုံးလေး ပြုံးရင်းပင် ...

“အဲဒါက ပိုတောင်မဖြစ်သေးတယ်”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မက ကားမှတ်တိုင်ကနေ ကုမ္ပဏီအထိ သွားတဲ့လမ်းမှာ တယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘဲ မေတ္တာသုတ်ရွတ်ပြီး သွားတတ်လို့ပါ”

ပြောရင်းပင်၊ ပါးစပ်မှ ပူစိပူစိရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်ကာ ဆက်လျှောက် သွားတော့သည်။ တမင်များလုပ်တာလားဟု ဘေးမှ အသာလိုက်ကာ စောင့် ကြည့်မိသေးသည်။ သို့သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။

ကုမ္ပဏီ၏အဝင်ပေါက်သို့ရောက်သည့်အချိန်မှာပဲ ပိုးဥရွတ်နေသော မေတ္တာသုတ်က အောင်မြင်စွာ ကွက်တိပြီးဆုံးသွားလေ၏။ အမျှပေးဝေပါက

သာဓုခေါ်လိုက်ဖို့ပင် ကောင်းလှသေးတော့၏။

ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေသည် တရုတ်နှင့်ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေ ထဲမှာတင်မဟုတ်။ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးထဲမှာလည်း ရှိသည်ဆိုတာကို မောင်ရှင် ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်လိုက်ရလေပြီ။

ထိုကြောင့် ကုမ္ပဏီထဲသို့မဝင်ခင် မချိုမချင်မျက်နှာပေးလုပ်ထားသော ပိုးဥကိုလှမ်းကြည့်ကာ ...

“ပိုးဥ”

“ဘာလဲ”

“ဪ... နောက်နေ့တွေဆိုရင်လေ မေတ္တာသုတ်ကို ကားပေါ်မှာကတည်းက ရွတ်ချဲ့ ဒါမှ ဒီနေ့လိုမဟုတ်ဘဲ အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း ကားစီးနိုင်မှာ”

“အလိုတော် ... ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တော့မဆိုင်ဘူးပေါ့ ပိုးဥရယ်၊ မေတ္တာသုတ်ရွတ်တဲ့သူကို ကျွန်တော်က မေတ္တာရှေ့ထားပြီး ပြောပြတာပါ”

တစ်ခုခုပြန်ပြောလိုက်ချိန်ပင် မရလိုက်။ မောင်ရှင်က မေတ္တာရှေ့ထားကာ သူမရှေ့မှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေပြီ။

ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်စိတ်ကလေး ဖြစ်သွားသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိပြီး ပိုးဥ နှုတ်ခမ်းလေးများ ညွတ်ကွေးသွားရ၏။

နှောင်မိုးကို လွန်မြောက်စပြုနေပြီဖြစ်သော ဥတုရာသီသည် ဒီနေ့အဖို့မှာတော့ လင်းဝင်းလှပနေပါသည်။

တိမ်တစ်အုပ်၊ နှစ်အုပ်မျှသာရှိသော ကောင်းကင်သည် ပြာလွင်စွာ။

အခန်း (၁၆)

ဒီနေ့သည် စူပါဆန်းဒေးခေါ် အများပြည်သူ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အဆောင်တစ်ခုလုံး ဆူညံလှုပ်ရှားနေပါသည်။

ပိတ်ရက်ဆို၍ အေးအေးလူလူနေချင်လှသော်လည်း မောင်ရှင်မှာ ထိုအခွင့်အရေးကို မရချေ။ အာလာဒင်က အနားလာကာ နားထဲသို့ ပရွတ်ဆိတ်တွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ထည့်နေ၍ဖြစ်သည်။ နားထဲထူပူနေသည်မှာ မပြောပါနှင့်တော့။

“လုပ်စမ်းပါဦး မောင်ရှင်ရာ၊ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရဦးမှာလဲ”

ထိုကိစ္စသည် ဒင်း၏စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး စသော ဝိစိကိစ္စများ လုံးလုံးမဟုတ်ပါချေ။ နှလုံးသားရေး (ဝါ) နှာဘူးကိစ္စ အခက်အခဲသာဖြစ်သည်။ မောင်ရှင်ကိုတွေ့တိုင်း ထိုကိစ္စကိုပဲ တင်တင်ချီနဲ့။

ခုလည်း သံတော်ဦးတင်လာပြန်သဖြင့် စိတ်မပါသော်ငြားလည်း ပြန်၍အမေးရှိလိုက်ရသည်။

၉၆

“အေး... ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို မပြောခင် အခြေအနေ လေးကို တင်ပြပါဦး”

အာလာဒင်က အားရဝမ်းသာ တင်ပြလာပါသည်။ ပုဆိုးအသာမရှိ သူ့တင်ပါးကို ပြသခြင်းမဟုတ်ပါ။ ထိုသို့ပြလာလျှင်တော့ မောင်ရှင်ဖုရော့ စာမိသွားမည်မှာမလွဲ။

ခုလည်း အာလာဒင်၏နှလုံးသားအရေးအခင်းအား ပရိသတ်ကြီး ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းမြင်သာအောင် ထပ်ဆင့်တင်ပြရလျှင်...

ပထမဆုံးနေ့က ...

ယယ အလုပ်လုပ်သော ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်ရှိသွားချိန် အာ လာဒင်ရင်ထဲမှာ ခြောင်ဆန်နေသည်။ သူ့ဘဝမှာ ဒါမျိုး တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူး။ ခုတော့ ကိုယ်ဆရာတင်ထားသော မောင်ရှင်၏အစီအစဉ်အတိုင်း လှုပ်ရှား ရတော့မည်။

ဆိုင်ထဲမဝင်ခင် အပေါက်ဝနားမှ ထီးထည့်သော ပလတ်စတစ် ပုံးလေးထဲမှာ သူ့ထီးကို ထည့်လိုက်သည်။ ပြီး စိတ်ကိုတည်ငြိမ်ဆုံး စုစည်း ကာ ကော်ဖီမှာ၍ ကောင်တာဆီသို့ သွားလိုက်၏။

ကောင်တာအတွင်းဘက်တွင် ယယနှင့်အတူ ယူနီဖောင်းဆင်တူ ဝတ်ထားသော တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။

အာလာဒင်က ရင်ခုန်သံဗလပွဖြင့် ယယနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်လိုက်သည်။

ယယက တစ်ချက် မော်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလေး အဝေဝေ (မြင် ဖူးသလိုလို) ဖြစ်သွားသည်။ ပြီး သာမန်ကာစတန်မာကို မေးသောအသံမျိုး ဖြင့် ...

“ဘာသုံးဆောင်မှာလဲရှင်”

“ဒီဆိုင်မှာ ဘာကော်ဖီအကောင်းဆုံးလဲဟင်”

ယယက အပြုံးပါးပါးလေးနှင့် ...

“အကုန်ကောင်းတာပါပဲ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ ... နှစ်သက်ရာပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ အာလာဒင်က မောင်ရှင်၏ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တစ်ဆင့်တက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်မှာပါ။ ဒါနဲ့ ဒီက ညီမဆိုရင် ဘာကော်ဖီကြိုက်လဲ၊ ဟိုလေ ... ဒီလိုပါ ကျွန်တော် နှစ်သက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တိုက် ချင်လို့လေ။ အဲဒါမိန်းကလေးအများစုကြိုက်တဲ့”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ယယက မျက်ခုံးလေး မသိမသာပင့်လျက်-

“မိန်းကလေးအများစုကတော့ ကပက်ချီနိုသောက်ကြတာပဲ ကျွန်မ ဆိုလည်း အဲဒီကော်ဖီပဲ ကြိုက်တယ်”

အာလာဒင်က တစ်ချက်ဖိဖိစီးစီးပြုံးသည်။ ပြီး ...

“ဒါဆိုလည်း ကပက်ချီနို နှစ်ခွက်ပဲ ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကိုယူကာ လူသိပ်မထိုင်သော ချောင်ကျလွန်းသည့် စားပွဲမှာ သွားထိုင်လိုက်သည်။ မောင်ရှင်မှာထားသည့်အတိုင်း အာလာဒင် မျက်နှာက ယယဘက်ကို လုံးဝမလှည့်။ ငြိမ်ဆိတ်စွာထိုင်ရင်း ကော်ဖီ မသောက်ခင်မှာ ခွက်နှစ်ခွက်ထဲမှ တစ်ခွက်ထဲသို့ အသင့်ယူလာသော နှင်းဆီ ပန်း နီနီလေးတစ်ပွင့်ကို ထောင်ထည့်လိုက်သည်။ အလှစိုက်ပန်းအိုးမှာ ပန်းထိုးလိုက်သလိုမျိုး။

ပြီးမှ နောက်ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် အချိန်ဆွဲကာ သောက်သည်။ ကော်ဖီကုန်တော့မှ အသာထကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို အချိန် အပိုင်းအခြားလေးအတွင်းမှာ ယယကို သူ တစ်ချက်မှ မကြည့်ခဲ့။

ထိုပုံစံအတိုင်း လုပ်လာခဲ့ရာ တစ်ပတ်လောက်ကြာသည့်အချိန်မှာ တော့ ...

“ရှင် ... ကျွန်မတို့နေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲကပဲ မဟုတ်လား”

ခါတိုင်းလို ကော်ဖီနှစ်ခွက်မှာလိုက်ချိန်မှာပဲ ယယက မေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အာလာဒင်က အနည်းငယ်ငုံ့ကာ ယယကိုမကြည့်ဘဲ (မောင်ရှင် ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း)

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ထင်ပါတယ်လို့လေ၊ ဒါနဲ့ ... ရှင်က ကော်ဖီနှစ် ခွက်တောင်မှာပြီး နောက်တစ်ခွက်ကိုမသောက်ဘဲ ဘာကြောင့်ပန်းထိုးခဲ့တာ လဲဟင်၊ မသိလို့မေးကြည့်တာနော်”

ယယ၏ခပ်သွက်သွက်စကားအဆုံးမှာ အာလာဒင်က ခုနကပုံစံ အတိုင်း အေးဆေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ရပါတယ်၊ မသောက်တဲ့တစ်ခွက်က အဲဒီကော်ဖီနဲ့ နှင်းဆီပန်း အရမ်းကြိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးအတွက် ရည်စူးပြီး ထားခဲ့တာပါ”

“အို”

ထိုစိတ်ကူးလေးကိုတော့ ယယ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်သွားရသည်။ ကိုရိုးယားဇာတ်လမ်းလေးကျနေတာပဲဟုပင် မိန်းကလေးပီပီ တွေးလိုက်မိပြီး မနေနိုင်သောပါးစပ်က ထပ်ကာစပ်စုလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီကောင်မလေးက တစ်ခါမှ ပါမလာပါလား၊ ဒီမှာ မရှိလို့လားဟင်”

အာလာဒင်က ခုနပုံစံအနေအထားနှင့်ပင် လျော့ရဲရဲလေးပြီးလျက်-

“ရှိပါတယ်၊ ပါမလာဘူးဆိုတာက ကျွန်တော်ကပဲ တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေလို့ပါ၊ ဖွင့်ပြောဖို့နေနေသာသာ ကျွန်တော်ချစ်နေတာတောင် သူမသိ

သေးပါဘူး”

စကားဆုံးဆုံးချင်း မောင်ရှင်သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း မျက်နှာကို မဟုကာ ယယရင်ထဲထိရောက်အောင် ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ အဓိပ္ပာယ်များ စွာ ပျော်ဝင်နေသော မျက်ဝန်းမျိုးနှင့်။

တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့် ... ဟု အမှတ်စဉ်အလိုက် ရေရွတ်ရင်း ခုနစ်စက္ကန့်အရောက်မှာ အာလာဒင် ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

ကျန်ခဲ့သော ယယမှာပဲ ရင်တွေ ပရမ်းပတာခုန်ကာ ဖြီးဖတ်သတ် ဖြစ်သွားရသည်။ တကယ်တော့ သူမသည်လည်း ကပက်ချီနီကော်ဖီနှင့် နှင်းဆီပန်းကို အရူးအမူးနှစ်သက်သူမဟုတ်ပါလား။

ဒါ ... ဒါဆို ... သူ ... သူပြောတာက ... အို။

ယယဆက်မတွေးရဲတော့၊ ထိုအချိန် မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အာလာဒင်က မရှိတော့ချေ။ ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာကြီး ကျန်ခဲ့ရသည်။

နောက်နေ့တွေမှာ ထိုလူလာထိုင်တတ်သည့် အချိန်ရောက်လျှင် မသိမသာ မျှော်နေမိသော်လည်း ရောက်မလာတော့ချေ။ အဆောင်က သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ရင်မဖွင့်ရဲ။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်ပတ်တိတိ ပြည့်ခဲ့လေ ပြီ။

“အဲဒါပဲ မောင်ရှင်၊ ငါ ယယတို့ဆိုင်မသွားတာ မနေ့က တစ်ပတ် တိတိပြည့်ပြီ၊ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

မောင်ရှင် စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်သည်။ တကယ်တော့ စဉ်းစားပြီး သားဖြစ်၏။ ခုလည်း ဟန်လုပ်ကာ သုံးမိနစ်လောက် ငြိမ်နေပြီးမှ ...

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ မင်း အဲဒီဆိုင်ကို သွားရမယ်၊ ခါတိုင်းလိုပဲ ကော်ဖီမှာရမယ်၊ နှင်းဆီပန်းထိုးရမယ်၊ ပြီး ...”

“ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်”

“ဟေ့ကောင်... ပြောနေရင် နားထောင်ကွာ၊ လျှာကို ဖြတ်ဖြတ် မနင်းနဲ့”

မောင်ရှင် ‘ဘု’ ပြောလိုက်သဖြင့် အာလာဒင်မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငြိမ်သွားသည်။

မောင်ရှင်က ငိုအံ့နေသောအပြင်ဘက်မှ ကောင်းကင်ဆီ မော့ကြည့် လိုက်ပြီးမှ ...

“မင်း... သူဆောင်းတဲ့ထီးကို သိလား”

“သိတာပေါ့၊ အနီလေးကွာ၊ ရာမားစူး သုံးရောင်ခြယ်ထီးလေ”
အရေးထဲ ကြော်ငြာက ဝင်နေသေးသည်။

“ထားပါတော့၊ ဒီနေ့ မင်းဆိုင်ထဲကအထွက်မှာ အဲဒီထီးကို ခိုး လာခဲ့ရမယ်”

အာလာဒင် မျက်လုံးပြူးသွားရပြီ။

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့ ခိုး... ခိုးခိုင်းတာလဲ”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့ကွာ၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်ပါ၊ အဲဒီ အလုပ်က မင်းကျွမ်းပါတယ်”

“ငါ့လခွီးမှပဲ၊ ငါက အရင်တုန်းက ခိုးစားနေတဲ့ ကောင်ကျနေတာ ပဲ”

“ဟေ့ကောင် လျှာမရှည်နဲ့၊ အဲဒီထီးကိုခိုးပြီးရင် မင်းလုပ်ရမှာက
... × ... + ... ÷ ... - ... % ... √ ... + ... % ... + ... %
... ..

စကားအဆုံးမှာပဲ အာလာဒင်၏မျက်နှာက ဝပ်ခြောက်ဆယ်အပြည့် လင်းသော မီးသီးကဲ့သို့ ဝင်းတောက်သွားသည်။

ပါးစပ်ကလည်း ...

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အကြံကွာ၊ မောင်ရှင် ... ငါ ဒီနေ့ မင်းကို တီယာတိုက်မယ်”

“အေး... ငါ လက်ခံတယ်”

ဒီနေ့တော့ အူပိုဦးမှာပဲဟူသည့်အတွေးဖြင့် နှစ်ယောက်သား အဆောင်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း လိုရာခရီးမရောက်ခင်မှာပဲ ဆပ်ပလင်းချက်ထိပြီး ဖမ်းခံလိုက်ရသောကားကဲ့သို့ ...

မောင်ရှင် ခြေလှမ်းတွေက လှေကားခြေရင်းရှိ သူကြီး၏အခန်းဝ လို့ရောက်စဉ်မှာပဲ ...

“မောင်ရှင်ရေ ... လာပါဦးကွာ၊ ငါ မင်းနဲ့ တိုင်ပင်စရာလေး ရှိလို့ပါ”

သွားပြီ၊ ထိုအသံဝါဝါကြီးသည် အသက်ကြီးမှ ဝက်သက်တင်မက တဲ ကြက်ငှက်တုတ်ကွေးပါ ဖြစ်ချင်နေသော သူကြီးဆိုသည့် ဦးအောင်သိန်း ၏အသံပင် ဖြစ်ချေတော့သည်တကား။

ကျွဲငယ်... ဆိုသည့်စကားကို စိတ်ထဲမှနေ၍ မောင်ရှင် အကြိမ်တစ် ဖထောင်နှင့် မြှောက်ပစ်လိုက်၏။

(ကျွဲငယ် × ၁၀၀၀)

သည့်ကိစ္စမှာ ပိုးဥနှင့် နီးစပ်ရေးဖြစ်သည်။ အရင်လို ပိုးဥအနားသို့ တာတီး
တစ်ယောက် ကပ်လို့မရသည့်တိုင်အောင် မောင်ရှင်နှင့်ကျတော့လည်း ခပ်
ကနီးတန်း။ ထိုအနေအထားအား ကျော်ဖြတ်ဖို့ လိုပြီဟု ကိုယ်ထူကိုယ်ထ
စတင်သည်။

ထိုစိတ်ကူးကို မောင်းတင်လျက် ပိုးဥ အလုပ်သွားလျှင်စီးသော
ကားမှတ်တိုင်မှာ စောင့်နေလိုက်၏။ သိပ်မကြာပါချေ။ ချိုင့်လေးဆွဲကာ
စပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသော ပိုးဥကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

လှမ်းမြင်မြင်ချင်း မောင်ရှင်က ဖတ်ခနဲ မှတ်တိုင်နောက်နားမှာ
ကွယ်နေလိုက်သည်။

လုံးဝမကြာချေ။ ပိုးဥစီးမည့်ကားက ဗီဒီယိုကားထဲကလို အချိန်
ကိုက်ရောက်ချလာပါသည်။ ပိုးဥ ဆတ်ခနဲလှမ်းတက်လိုက်ချိန်မှာတော့
မောင်ရှင်လည်း ကားတံခါးနားသို့ ရောက်နေလေပြီ။

ဘယ်ညာတက်မယ်ဟေ့ဆိုသော စပယ်ယာ၏စကားသံနှင့်အတူ
ကားပေါ်ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ...

“ဟာ”

မောင်ရှင် ပျော်သွားရ၏။ မည်သည်မည်သို့ ဖြစ်သည်မသိချေ။
ကားထဲမှာ လူသုံးလေးယောက်သာ ပါလာပြီး အချောင်ကြီးဖြစ်၏။ ဂရင်းနစ်
စံတော်ချိန်တင်နိုင်လောက်သည့် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးမှ မေ ထ သကား
ဟုပင် ဆိုနိုင်သည်။

ထိုအချိန်ထိ ပိုးဥတစ်ယောက် မောင်ရှင် ကားပေါ်ပါလာသည်ကို
မသိသေး။ လေဝင်မည့်ပြတင်းပေါက်နှင့်ကပ်နေသော နှစ်ယောက်ခုတစ်ခု
ကို စပါယ်ရှယ်ရွေးကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ (အဟိ ... ပွတာပ)

သူဆိုသော မောင်ရှင်ကလည်း ပိုးဥ၏ဘေးလွတ်နေသောနေရာမှ

အခန်း (၁၇)

သူများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင် ... တဲ့။

ထိုသို့ ဆိုလတ္တံ့သောစကားရှိသော်ငြားလည်း မောင်ရှင်မှာတော့
သူများအကျိုးကိုသာ တွင်တွင်ဆောင်နေရပြီး ကိုယ့်ကိစ္စအတွက် ရတတ်
ပွေနေရသေးသည်။

ပြောရလျှင် အများကြီး။

အာလာဒင်နှင့် သူကြီးတို့၏ နှလုံးသားအရင်းခံသော နာဘူးကိစ္စ၊
မနက်မနက် ကားစက်မနီးသော ကိုသုံးဘီး၏ကားကို တွန်းပေးရသည့်ကိစ္စ၊
ဝပ်ရှော့ထဲ အလုပ်လုပ်ရာ၌ အကျိုးပုဆိုးအဟောင်းလိုသည်ဆို၍ ရှိစဉ်စုထဲမှ
တောကျီးကန်းအား စွန့်ကျဲဒါနပြုရသောကိစ္စ၊ ဒါပင် မကသေး ... ခုတစ်
လော ရေဆင်ဆီမှာ စိတ်ပါလက်ပါ ဖဲရှုံးနေသော ချန်ကေရှိတ်ကိုလည်း
အတိုးမယူဘဲ ငွေချေးပေးလိုက်ရသေးသည်။

ဒါတွေကိုထားတော့။ အခုလောလောဆယ် ကိုယ့်အကျိုးအောင်ချင်

တိတိကျကျ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟင်”

သူ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သောလူကိုကြည့်ပြီး မောင်ရှင်ဖြစ်နေ၍ ပိုးဥ
အံ့သြသွားရ၏။

“ရှင် ... ရှင်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ထိုင်တာလေ ... ပိုးဥရဲ့ ... အဟဲ”

မျက်စောင်းပါးပါးလေးက လွှားခနဲ ရောက်လာသည်။

မောင်ရှင်က စကားမရှိ စကားရှာ၍ ...

“ပိုးဥ ... အဲဒီကုမ္ပဏီမှာ လုပ်တာကြာပြီလားဟင်”

ပိုးဥက ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဪ ... မိတ်ဆွေတွေဆိုတော့ သိချင်လို့ပါ”

“ကြာပြီဆိုပါတော့ ... ဒါနဲ့ တစ်ရက်တစ်ရက် ဒီလိုလုပ်နေရ
အောင် ရှင့်မှာ အလုပ်မရှိဘူးလား”

သူ့နောက်သို့ လိုက်လိုက်လာခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်မည်။

မောင်ရှင်က ...

“ရှိတာပေါ့ ပိုးဥရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော်က သင်္ဘောစီးဖို့
သင်တန်းတွေ တက်နေတာလေ၊ မနက်နဲ့ ညနေပိုင်းတွေမှာတော့ အားနေ
တာပေါ့”

“ဒါနဲ့များရှင် အားနေတဲ့အချိန်မှာ သင်တန်းက စာတွေကို ကျက်
နေပါလား”

ဒါသည် စေတနာသုံးတန်နှင့်ဆိုသောစကားမဟုတ်မှန်း မောင်ရှင်
သိပါသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ပြောစရာရှိတာကို ပြောရ

တော့မည်ပဲ။

ထိုအတွေးနှင့် မောင်ရှင်က ...

“အဟဲ ... သင်တန်းက စာတွေက အကုန်အလွတ်ရပြီးသားပါ၊
ခုဟာက အလွတ်မရသေးတဲ့အရာတစ်ခုကို ကျက်ချင်လို့”

“ပြောပါဦး ... ရှင် အလွတ်မရသေးတာက ဘာများလဲ”

စကားအဆုံးမှာ မောင်ရှင်က အသက်ကို အောင့်လိုက်ရင်း ...

“ပိုးဥရဲ့မျက်နှာကိုလေ၊ ကျွန်တော်က တစ်သက်လုံး အလွတ်ရနေ
ချင်တာဗျ”

“အို”

ပိုးဥ ရှက်သွားရသည်။ ထိုသို့ ဖြေမည်မှန်းသိလျှင် ထိုမေးခွန်းမျိုး
မေးမိမည်မဟုတ်။ ခုတော့ ရှက်ရပြီ။

ထိုအချိန်မှာပဲ မောင်ရှင်က ဘေးဝဲယာသို့ မသိမသာကြည့်လျက်

“ပိုးဥ”

“ဘာလဲ”

ဘောက်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလာသည်။ ရပါသည်။ ဘယ်လိုဖြေဖြေ
ပြောရမည်ပဲ။ မောင်ရှင်က ...

“ဪ ... ပိုးဥက မှတ်တိုင်ရောက်လို့ ကားပေါ်ကဆင်းရင်
မေတ္တာသုတ်ရွတ်တော့မှာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ နေ့တိုင်းလုပ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပြောစရာရှိတာကို ကားပေါ်မှာပဲ
ပြောသွားမလို့ပါ၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့နော်၊ အနန္တ အနန္တငါးပါး
ကို ဦးထိပ်ထားပြီး ပိုးဥကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်လို့ လေးလေးနက်နက်
ပြောပါရစေ”

“ရှင်”

ပိုးဥမျက်လုံးလေးများ ပိုင်းစက်သွားရသည်။ ရှက်သွေးကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးကာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပင် အေးစက်သွားရ၏။

ဘဝမှာ ဒီအသက် ဒီအရွယ်အထိ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရည်းစား စကားအပြောခံရဖူးပါသည်။ သို့သော်လည်း ခုလို ကားပေါ်မှာ အနန္တော အနန္တဦးထိပ်ထားပြီး ရည်းစားစကားပြောတာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့။ ထို အတွေးနှင့် ရှက်စိတ်ကလေးပင် ပျောက်ကာ ပိုးဥ ရယ်ချင်သွားရသည်။

မချိုမချင်ဖြစ်နေသော ပိုးဥမျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ မောင်ရှင်က “ပိုးဥ ... ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ရယ်စရာများ ပါသွားလို့ လား”

မေးလိုက်ခါမှ တစ်ခပ်တစ်ရပ်နေပြန်သဖြင့် မောင်ရှင်က ခေါင်း ကုတ်ကာ ...

“ဟောဗျာ ... ရယ်နေပြန်ပြီ”

“ရယ်မှာပေါ့၊ ရှင်ကို ဒီလိုရည်းစားစကားမျိုးပြောဖို့ ဘယ်သူက သင်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ဘဝပေးအသိပဲဆိုပါတော့ ပိုးဥရယ်”

“အလိုတော် ကြီးကျယ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ပိုးဥ၊ ပိုးဥအပေါ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့မေတ္တာဟာ ထူထည်ကြီးမားပြီး အတိုင်းမသိ ကျယ်ဝန်းပါတယ်၊ အဲဒါကိုတော့ ယုံပေး ပါနော်”

မောင်ရှင်လည်း လွှတ်ကောင်းကောင်းနှင့် လွှတ်တော့သည်။ စကား အဆုံးမှာပဲ ပိုးဥမျက်နှာလေးက အရယ်ရပ်ကာ တည်သွားပြီး ...

“မောင်ရှင် ... ရှင် မေတ္တာသုတ်ရလား”

“ဗျာ”

မဆိုင်သောစကားကို ဆိုလာသဖြင့် မောင်ရှင် ကြောင်သွားရသည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ပိုးဥရဲ့”

“မေးတာကိုပဲ ဖြေစမ်းပါ”

“ဟင့်အင်း ... မရဘူး”

မောင်ရှင်အပြောကြောင့် ပိုးဥ နှာခေါင်းလေးကို ရှုပ်ရင်း ...

“ဟွန်း ... ရှင်က သူများတကာကိုသာ မေတ္တာထားချင်တယ် ပြောနေတာ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကျတော့ မေတ္တာသုတ်လေးတောင်မရဘူး”

“ဟင် ... ဆိုင်လို့လား ပိုးဥရဲ့”

“ဆိုင်သမှ သိပ်ဆိုင်တာပေါ့”

တွေခနဲ မောင်ရှင် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပိုးဥမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...

“ဒါဆို ကျွန်တော် မေတ္တာသုတ်ရရင် ပိုးဥက စဉ်းစားပေးမှာလား”

ပိုးဥက ပြုံးစစနှင့် ပခုံးလေး အသာတွန့်သည်။

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ အဟင်း ... ရှင်ပဲ ရအောင်လုပ် ပါဦး၊ ပြီးမှ ကျန်တဲ့ကိစ္စကို ပြောကြတာပေါ့”

“ဟာဗျာ ... ပိုးဥက ရစ်တယ်”

“အံ့မယ် ... ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ရှင်ဘက်ကပဲ စခဲ့တာလေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

အောင့်သက်သက်နှင့် ခံလိုက်ရပြန်သည်။ ဒီစာအုပ်ကြီးကို လျှော့တွက်လို့မရမှန်း မောင်ရှင် တွေးထားခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ လက်တွေ့ကြုံလာရပြီ။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုတ်ဖို့တော့ လုံးဝစိတ်ကူးမရှိ။ ရင်ထဲမှာ လေဒီစာအုပ်ကြီးက အပ်ချစရာမကျန်အောင် နေရာယူထားပြီ မဟုတ်ပါ

လာ။

ထိုကြောင့် ယောက်ျားမာနဖြင့် အသက်ကို ဝံ့ရှူသွင်းလိုက်ပြီး-

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုလည်း မကြာခင်မှာ မေတ္တာသုတ်ကို အာရုံဆောင်ပြီး ပိုးဥကို ရွတ်ပြမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ဒါကတော့ ရှင်သဘောပဲလေ ... နုတော့”

ထိုအချိန်မှာပဲ ကားက မှတ်တိုင်မှာ ထိုးရပ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်မို့ နှစ်ယောက်သား ဆင်းရဲတော့၏။ အောက်ရောက်ရောက်ချင်း မောင်ရှင်က စကားပြန်စရန် ကြံစည်လိုက်သည်။

ထိုအတွေးနှင့် ပိုးဥကို ကြည့်လိုက်စဉ်မှာပဲ ဒင်းကလေး၏ပါးစပ်မှ မတိုးမကျယ် ထွက်ပေါ်လာသည်က ...

“ယသော နဘာဝတော ယက္ခ၊ နေဝ ဒဿန္တိ ဘိသနံ၊ ...

... ..

အခန်း (၁၀)

“ဟင်း ဟင်း ... ဒါဆို မောင်ရှင်က ကားမှတ်တိုင်မှာ ငုတ်တုတ် မေ့ပြီး ကျန်ခဲ့တာပေါ့”

ယုယုစကားအဆုံးမှာ ပိုးဥက တဟင်းဟင်းရယ်သည်။ နှစ်ထောင်းအားရသော ရယ်သံမျိုးဖြစ်၏။ ပြီးမှ ...

“သူ့ဟာသူ ဘယ်လိုကျန်ခဲ့လဲတော့မသိဘူး၊ ငါကတော့ ငါ့ရဲ့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ကို လုပ်ခဲ့တာပဲလေ”

“ဒါနဲ့ မိမိုး ... မောင်ရှင်က သူပြောခဲ့သလို မေတ္တာသုတ်ကို တကယ်ရအောင် ကျက်တော့မလား မသိဘူးနော်”

“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲဟဲ့”

“မသိဘူး လုပ်မနေနဲ့လေ၊ ခုပဲ မောင်ရှင်က နင့်ကို ရည်းစားစကား ပြောသွားပြီလေ၊ အဲဒါကို ဘယ်လိုစဉ်းစားမှာလဲ”

ယုယုအပြောကြောင့် ပိုးဥက မျက်ခုံးလေးပင့်ပြီး ...

“ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားသေးဘူး၊ လောလောဆယ် စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အဆင့်မှာပဲရှိတယ်”

“ဪ... စောင့်ကြည့်ရမည့် မောင်ရှင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ပိုးဥက ဘာမှပြန်မပြောသဖြင့် ယုယုက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“မိပိုး... နင် တကယ်လို့ မောင်ရှင်ကို စဉ်းစားတဲ့အခါကျရင် နင့်ရဲ့စာအုပ်ကြီးနဲ့ ချိန်ထိုးပြီး စဉ်းစားမှာလား”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ယုယုက ပခုံးကိုသာ တွန့်လိုက်ရင်း...

“ဪ... အဲလိုဆိုရင်တော့ နင့်ကို မောင်ရှင်က ချစ်ပေမယ့် သည်းညည်းခံနိုင်ပါ့မလားလို့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် ပိုးဥက မျက်နှာလေးကို မဲ့လိုက်သည်။

“ဒါကတော့ သူ့အပိုင်းလေ၊ ငါက သူ့ကို ချစ်ပါ၊ ကြိုက်ပါလို့ တောင်းဆိုနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရှင်းရှင်းလေး”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆို နင်က မောင်ရှင်ကို ဟိုးအရင် နင့်ကို ပရိုဂျစ်လုပ်ခဲ့တဲ့လူတွေလိုပဲ သဘောထားတယ်ပေါ့”

ပိုးဥမျက်နှာလေးက မချိုမချင်ဖြစ်သွားရပြီး ရယ်ဟဟနှင့်...

“ဟင့်အင်း... အဲဒါတော့ မပြောပြဘူး”

“အေးပါ... နောက်မှ ဆရာမ သမီးဗိုက်ထဲက အောင့်အောင့် လာတယ် မလုပ်နဲ့နော်”

ဘာမှလည်းမဆိုင်ချေ၊ သို့သော်လည်း ပိုးဥက လိုရာဆွဲတွေးကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း...

“ကောင်မ... နင် ပေါက်တတ်ကရတွေ လာပြောမနေနဲ့”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မိကြသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ တစ်ချိန်လုံး

စာမှဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်နေသော ယယကို သတိထားမိသွား၏။

စကားသွက်သော ယုယုကပဲ...

“ယယ နင်... ခုတစ်လော ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ယယက ခုမှ အိပ်မက်ကန်းလာသူလို အူတီးအူကြောင်ဟန်လေးနှင့်

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

ပိုးဥကလည်း မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကို ခုတစ်လော သတိထားမိနေတာကြာပြီ၊

စကားလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောဘူး၊ အမြဲတမ်း ငြိမ်ပြီး ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

စကားအဆုံးမှာ ယုယုကလည်း...

“အခက်အခဲတစ်ခုခုရှိနေရင်လည်း ပြောလေ ယယရယ်၊ ငါတို့ မှာ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ ဒီသုံးယောက်ပဲရှိတာ”

ယယ သက်ပြင်းကိုပဲ ခိုးချမိသည်။

ပိုးဥလို ဖွင့်လင်းသူအနေဖြင့် ကြီးသူမျက်စိကို ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်ရဲပေမယ့် သူမကဲ့သို့ ခပ်အေးအေးနေတတ်သူအဖို့တော့ ရင်မဖွင့်ရဲပါချေ။

ပြီး ခုတစ်လော သူမ၏ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နေသော နတ်ဆိုးတစ်ကောင်ကိုလည်း မောင်းမထုတ်နိုင်သေးပါ။ ထိုကြောင့် တိတ်တဆိတ်ခိုးချလိုက်သော သက်ပြင်းနှင့်အတူ ခေါင်းကိုပါ အသာခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ... ဒီလိုပါပဲ၊ နင်တို့ ထင်လို့ပါ”

ပိုးဥက ဘာမှမပြောတော့သော်လည်း ယုယုက တစ်ခုခုကို သတိရဟန်ဖြင့်...

“ဟဲ့ ယယ... နင့်ကိုမေးမယ်၊ မေးမယ်နဲ့ မေ့နေတာ၊ နင် ခုဆောင်းနေတဲ့ထီးက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဟိုတစ်နေ့က

နင် ယူလာတဲ့ ယောက်ျားဆောင်းထီးကြီးကရော ဘယ်သူ့ဟာလဲ”

ထိုစကားက ယယကို ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားစေသည်။ အမှုအရာ မပျက်အောင် အလျင်အမြန် ထိန်းလိုက်ရပြီး ...

“ဪ... အင်း... အဲ... အဲဒါကလေ တစ်နေ့က မမျှော်လင့်ဘဲ ငါ့ထီးပျောက်သွားတော့ ...”

ပုံရိပ်တစ်ခုက အတွေးထဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွား၍ ယုယုက ...

“ပြောလေ နင့်ထီးပျောက်သွားတော့ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဆိုင်က ထီးတစ်လက်ကို ခဏာငှားလာတာပေါ့၊ ဒါပဲလေ”

ယုယုနှင့်ပိုးဥတို့ စိတ်ထဲ၌ အနည်းငယ် မသင်္ကာဖြစ်သွားရသော်လည်း ထိုကိစ္စကို ဆက်မမေးတော့ဘဲ ...

“အေးလေ ... အဲဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ဟဲ့... ယယ ဘာကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ် တိုင်ပင်စရာရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတိုင်ပင်နော်၊ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်လုပ်နေပြီးမှ အခက်အခဲဖြစ်ရင် ဟိုလူမကယ်နိုင်၊ ဒီလူမကယ်နိုင် ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အေးပါဟာ ... နင်တို့ကလဲ”

ယယတစ်ယောက် ထိုသို့သာ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

ပွင့်လင်းလွန်းသော ပိုးဥကိုလည်း အားကျသလို မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်မိ၏။ ပိုးဥမျက်နှာလေးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသော ထိမထင်ဟန်လေးနှင့်ပင်။ ထိုကဲ့သို့ပင်

တစ်ဖက်က မောင်ရှင်မှာလည်း ...

အခန်း (၁၉)

“မောင်ရှင် ... မောင်ရှင် ... မင်း တတွတ်တွတ်နဲ့ ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲ”

အခန်းထဲဝင်လာပြီး အာလာဒင်က မေးလိုက်သော်လည်း မောင်ရှင်မှာ ပြန်မဖြေအားသေးချေ။ ဒီမှာ ကျက်နေသော မေတ္တာသုတ်က အလွတ်ရရန် နီးနေပြီ။ ထိုကြောင့် ခဏဟု လက်အသာကာပြထားလိုက်၏။

ပြောစရာရှိပုံရသော အာလာဒင်ကလည်း အောင့်အီးသည်းခံပြီး စောင့်နေပါသည်။ သို့နှင့် ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်ခန့် ကြာလတ်သော် ...

“အောင်မြီကွ ... အောင်မြီ”

ထည်ဝါးလှသောအသံကြီးဖြင့် မောင်ရှင် အားပါးတရ ရင့်ကျူးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ စောင့်ရင်း အိပ်ပျော်လှဆဲခဲဖြစ်နေသော အာလာဒင် တစ်ယောက် လန့်ဖျပ်ပြီး ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မီးလန့်လို့လား”

၁၁၄

မောင်ရှင်က မျက်ထောင့်နီနီနှင့် ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မင်းဘိုးအေမှပဲ ... မီးလန့်မှုတော့ ငါက အောင်ပြီလို့ အော်မလားဟာ။ ငါ ဒီမှာ မေတ္တာသုတ်ကို အလွတ်အာဂုံဆောင်နိုင်လို့ အောင်ပြီလို့ အော်တာ”

ထိုစကားကြောင့် အာလာဒင်တစ်ယောက် နဂိုတည်းကမှ အူတူတူဖြစ်နေရသည့်အထဲ နဝေတိမ်တောင် ထပ်ဖြစ်သွားရရင်း ...

“ဘာ ... ဘယ်လို မေတ္တာသုတ်ကို အာဂုံဆောင်နိုင်လို့ ဟုတ်လား။ အဲဒါနဲ့ အောင်ပြီလို့အော်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

မောင်ရှင်က ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးဖြင့် ...

“အဲဒါပဲ ... အာလာဒင်၊ မင်းတို့ကောင်တွေဟာလေ ပြောပြန်ရင်လည်း ဒေါက်နီဦးမယ်၊ ဆိုပြန်တော့လည်း ပိုပြန်တယ်၊ ရိုက်တော့လည်း ပထွေးမို့လို့”

“ဟင် ... ဘယ် ... ဘယ်လို”

“ခက်တယ်ကွာ၊ ပြောရတာ ခက်တယ်၊ မင်းလို စီးပွားရေးလည်း မသိ၊ ပညာရေးလည်း နားမလည်၊ လူမှုရေးဆို ပိတ်ပိတ်ကမ်း၊ ဘာသာရေးဆို လမ်းစတောင် ရှာမတွေ့တဲ့ကောင်မျိုးကို ပြောရတာခက်တယ်”

လက်တို့မခံရဘဲ အာလာဒင် ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာရတော့သည်။ မသိနားမလည်၍ ကိုယ်မေးမိလိုက်တာက တစ်ခွန်းတည်း။ ခုတော့ ဒင်းက စက်သေနတ်ပစ်သလို အတွဲလိုက် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောနေသည်။

ထိုကြောင့် မောင်ရှင်ကို မျက်နှာအိုအိုလေးနှင့်ကြည့်လျက် ...

“မောင်ရှင် ... ငါမေးတဲ့စကားမှာ ဘာများအမှားပါသွားလို့လဲကွာ”

ထိုအခါမှ မောင်ရှင်က တဟားဟားထ၊ရယ်ရင်း ...

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

“ဟား ဟား ... ဘာမှအမှားမပါဘူး။ ငါ ... လူတစ်ယောက်ကို မှီချိုးမျှစ်ချိုး မပြောရတာကြာလို့ ပြောကြည့်တာ”

“ဟာကွာ ... ဒီကောင်တော့”

ပြောရင်း အာလာဒင်က ရူးရူးခွဲခွဲဟန်နှင့် ခုတင်ပေါ်မှာ ရှိနေသည့် မောင်ရှင်ကို ရိုက်၍ ခုန်အုပ်တော့သည်။ သို့သော် မောင်ရှင်က ရှောင်လိုက်သဖြင့် အာလာဒင်၏ညှိသကူညှိနှင့် ခုတင်စောင်းတို့ မိတ်ဆက်သွားကာ—

“အား!”

မချီမဆုံ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြီးကြောင့် မောင်ရှင်က ဝရုန်းသုန်းကား လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် မအော်နဲ့၊ မအော်နဲ့”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝေဒနာကို အောင့်အည်းသည်ခံရင်း အာလာဒင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။ မောင်ရှင်က ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်ထားရသောပုံဖြင့် ...

“ဪ ... အော်ရှင် နာတာ ပေါ့သွားမှာပေါ့ကွာ၊ အောင့်ခံလိုက်၊ ယူတတ်ရင် ဖီးလ်ပဲ”

“စွီးပဲ”

အာလာဒင်က အားရပါးရပြန်ဆဲတော့သည်။ ငြီးမှ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ဝါးလုံးကွဲနီးပါး ရယ်မိကြ၏။

အရယ်ရပ်တော့မှ အာလာဒင်က ညှိသကူညှိကို ပွတ်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... တော်တော့ကွာ၊ မျက်နှာပြောင်မနေနဲ့၊ ပြောင်တာ စတီးလ်ပဲကောင်းတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ခု မင်းက ဘာပြောချင်လို့လဲ”

စကားအဆုံးမှာတော့ နာနေသည့်ကြားက အာလာဒင် မိန့်မိန့်ကြီး

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ပြုံးသည်။

“အဟဲ ... ငါ မင်းကို ဘရိတ်ကင်းနယူး(စ်) ကို ပြောပြချင်လို့ ကွ”

မောင်ရှင်က မျက်ခုံးကိုပင့်လျက် ...

“ဘာလဲ ... နေပြည်တော်၊ မန္တလေးနဲ့ ပြင်ဦးလွင်တို့မှာ မသမာ သူတွေလက်ချက်ကြောင့် တစ်ရက်တည်း ငှက်တွေသတင်းလား။ ဟေ့ကောင် ငါ အလဲဗန်းမှာ ဖတ်ပြီးသွားပြီ”

“အာ ... အဲဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“ဟိုကွာ ... ယယနဲ့ ငါ့ရဲ့ကိစ္စလေ၊ မင်းခိုင်းထားတဲ့အတိုင်းလုပ် တာ မနည်းအဆင်ပြေနေပြီကွ”

“အင်”

စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ သတင်းထူးတစ်ခုခု ကြားရမည် ဟု မျှော်လင့်ထားသော မောင်ရှင်တစ်ယောက် စိတ်လက်ညစ်ညူးသွားရ သည်။ ပြီးမှ အာလာဒင်ဆိုသော သကောင့်သားသည် ထိုကိစ္စတွေကို လေ့လာသိရှိဖို့ မကြိုးစားသော လူပေါ့တစ်ယောက်ပေပဲဟူ၍ ဖြေသိမ့်လိုက် ပြီး ...

“အေးလေ ... အဆင်ပြေရင် ကောင်းတာပေါ့”

စကားပြတ်အောင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်ပေမယ့်လည်း အာလာ ဒင်ကတော့ သူ၏နာဘူးအစီအစဉ်ကို မဟာထူးခြားဖြစ်စဉ်ကဲ့သို့ ရိုက်မစစ် ဘဲ တဖွဲ့တနွဲ့ ပြောပြလေ၏။

“အဲဒီနေ့ကကွာ ... ငါ့တွေကလည်း တအားသဲနေတယ်၊ ငါလည်း သူ့ထီးကို ခိုးထားပြီးတော့ ဆိုင်သိမ်းချိန်လောက်ကျတော့ သူပြန်တတ်တဲ့

အပေါက်ဝန်းမှာ မယောင်မလည်လုပ်စောင့်နေလိုက်တာပေါ့”

“အဲဒီတော့”

“ဘယ်ပြောကောင်းမလဲကွာ၊ အပေါက်ဝမှာ မျက်နှာငယ်ငယ်လေး နဲ့ မိုးတိတ်အောင် စောင့်ရင်း ငါ့ကို တွေ့သွားတော့တာပေါ့”

“အဲဒါနဲ့ ... မင်းက ထီးပေးလိုက်ပြီ၊ မိုးရေထဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့ တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျားလေးပဲ ရပါတယ်လို့ တောင် ပြောခဲ့သေးတယ်”

စိတ်ညစ်ရသည်။ ကိုယ်ရေးထားသော ဇာတ်ညွှန်းကို ကိုယ်ပြန် ဖတ်နေရသလို ဖြစ်နေ၏။

ထိုကြောင့် ...

“ရပြီ ဟေ့ကောင်၊ နောက် သုံးရက်လောက်ကြာမှ၊ မိုးရွာတဲ့နေ့မျိုး ကို ရွေးသွား၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီနေ့မှာ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမဝင်ဘဲ သူ ပြန်မယ့် အချိန်ကျမှ အပေါက်ဝမှာ ထီးမပါလို့ မိုးအစဲကို ရပ်စောင့်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ရပ်နေလိုက်၊ သူ အလုပ်က ပြန်လာလို့ မင်းထီးမပါတာကို တွေ့သွားရင် ...”

အာလာဒင်က ခုတင်ပေါ်မှ ဝန်းခနဲ ထခုန်လိုက်ပြီး ...

“ဟာ ... ငါပေါက်ပြီ မောင်ရှင်၊ ငါပေါက်ပြီကွ”

“အေး ... ပေါက်ရင်လည်း ဘီယာလိုက်တိုက်၊ အဲ ... သူကြီး အခန်းရှေ့က ဖြတ်ရင်တော့ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးနော်”

“အေးပါ ... ငါသိပါတယ်”

“အဲလိုဆိုရင်လည်း ပြီးရော၊ ဘီယာဆိုင်ရောက်မှ ငါ ဘာကြောင့် အောင်ပြီလို့ အော်လဲဆိုတာ မင်းကို ပြန်ပြောပြမယ်၊ အဲဒီကိစ္စက ငါလည်း

၁၁၈ ခြေချိန်

မင်းလိုပဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စကွ"

"ဟေ... ဘယ်သူများလဲ၊ ငါလည်း မသိရပါလား"

စကားအဆုံးမှာပဲ မောင်ရှင်က ခန့်ခန့်ညားညားကြီး ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

"အဲဒီကောင်မလေးက ယယ"

"ဘာ"

"ဪ... ယယရဲ့သူငယ်ချင်း ပိုးဥလို့"

"မင်းကွာ... ဟင်း"

အခန်း (၂၀)

"ရော... ရော... ညီအစ်ကို ဒီက နှစ်ရာတန်နှစ်ရွက်ပဲ ယူလိုက်တော့၊ နှစ်ယောက်စာနော်"

မောင်ရှင်စကားကြောင့် တစ်ထောင်တန်လေး လှမ်းပေးနေသော ပိုးဥမျက်ခုံးအတွန့်ချိုးသွားရသည်။ ဒီနေ့လည်း ပိုးဥ အလုပ်သွားသော ကားပေါ်မှာ မောင်ရှင်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ပါလာသည်မှ ပိုးဥနှင့်အသားချင်း ထိလုနီးပါးကပ်လျက်။

စပယ်ယာက မောင်ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကိုရွှေ့ကြည့်ကာ...

"နှစ်ယောက်က အတူတူပဲလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မတူပါဘူး"

နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ ဆန့်ကျင်ဘက်စကားကိုယ်စီ ထွက်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်ရှင်က အရင် ...

“တူပါတယ် ... ယူလိုက်ပါ”

ပိုးဥကလည်း ...

“မတူပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်ထောင်တန်နဲ့ နှစ်ရာတန်နဲ့ မတူဘူးလို့ သူ ပြောနေတာပါ။ ကဲ ... ကိုယ့်ဆရာ နှစ်ရာတန်နှစ်ရွက်မယူရင် အဲဒီတစ် ထောင်တန်ကို ပြန်အမ်းဖို့ အကြွေရှိလို့လား”

မောင်ရှင်စကားအဆုံးမှာတော့ စပယ်ယာသည် စပယ်ယာလက်ဖြင့် နှစ်ရာတန်နှစ်ရွက်ကိုပဲ သွက်လက်စွာ လှမ်းယူလိုက်ချက် ...

“ကဲပါဗျာ ... နှစ်ရာတန်နှစ်ရွက်ပဲ ယူတော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့က လည်း ဘာမှန်းမသိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို စပယ်ယာက သူ့အလုပ်သူလုပ်ရန် လှည့်ထွက် သွားသည်။ စပယ်ယာက ဘာမှန်းမသိပေမယ့် မောင်ရှင်ကတော့ သိပါသည်။ ပိုးဥ၏မျက်စောင်းလေးကို ဖြစ်၏။ မောင်ရှင်ကပင် မကြားတကြား ထပ်ပြော လိုက်သေးသည်။

“ကျွန်တော်က ပိုးဥ ကားစီးရင် အခက်အခဲဖြစ်မှာစိုးလို့ နှစ်ရာ တန်လေးတွေ ဆောင်ထားတာ ဒီမှာတွေ့လား”

အိတ်ကပ်ထဲမှ နှစ်ရာတန်အထပ်လိုက်ကို မောင်ရှင် ထုတ်ပြလိုက် သည်။ ပိုးဥ နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ သီးခိုသွားသည်က အပြုံးပါးပါးလေးတစ်ခု။

သို့နှင့်ဆင်းရမည့် ကားမှတ်တိုင်ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား ဆင်းလိုက်ကြပြီး မောင်ရှင်က အရင် ...

“ပိုးဥ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ဪ ... ဒီနေ့ ပိုးဥ မေတ္တာသုတ်မရွတ်နဲ့တော့လို့၊ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ ပိုးဥကို ကျွန်တော် မေတ္တာသုတ် ရွတ်ပြမလို့လေ”

“ဟုတ်လား”

မထီတရီဟန်လေးဖြင့် ပြောလာသော ပိုးဥစကားကြောင့် မောင်ရှင် က ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် ပုပ္ပါးဆီက စာအုပ်ငှားပြီး ကျွက်ထား တာ”

“ပုပ္ပါး ... ဟုတ်လား၊ ဘာပုပ္ပါးလဲ”

“ပုပ္ပါးဆိုတာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့နာမည်၊ သူ့ကိုယ်လုံးက ‘ပုတ်’ လောက်ကြီးပြီး အင်မတန် လူလည်ကျ ပါးနပ်လို့ ‘ပုပ္ပါး’ ဆိုပြီး နာမည်ပေးထားကြတယ်၊ သူ့နာမည်ရင်းက တင်ဦးတဲ့ ဘာလဲ ... ပိုးဥက မယုံဘူးလား၊ ကဲ ... နားထောင်”

ထိုသို့ပြောကာ ‘ယဿာ နုဘာဝတော မှ အစချီလိုက်ရင်း ‘ဂ္ဃု သေယျ ပုန ရေတိ’ အထိ ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျ ရွတ်ပြလိုက်သည်။

လမ်းမှာတွေ့သော ဖြတ်သွားဖြတ်လာများကတော့ မည်သို့ထင် မည်မသိ။ အတူလမ်းလျှောက်လာရင်း ကောင်လေးရွတ်ပြသော မေတ္တာ သုတ်ကို ကောင်မလေးက စူးစိုက်ကာ နားထောင်လာ၍ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

သူတို့နှစ်ယောက်အား ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်သွားကြသည် ကို မောင်ရှင် ကျေနပ်ပါသည်။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးမို့ နှစ်နာသည်ဟု လုံးဝမယူဆချေ။ ပိုးဥနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ခူးနှင့်မျက်ရည် သုတ်ရလည်း လုံးဝကိစ္စမရှိ။ ပိုးဥအပေါ် ထိုသို့ မေတ္တာထားပါသည်။

ခုလည်း မေတ္တာသုတ်ကို အောင်မြင်စွာ ရွတ်ဆိုပြီးချိန်မှတော့

မောင်ရှင်ကပဲ ...

“ဟုတ်ပါတယ်နော် ပိုးဥ၊ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ် ရွတ်တာက ကောင်းပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ထပ်ကျက်ထား တာရှိသေးတယ်၊ ရွတ်ပြရမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“အင်္ဂုလိမာလသုတ်လေ”

ချက်ချင်းဆိုသလို ပိုးဥမျက်နှာလေး ရဲပဒေါင်းခပ်သွားပြီး ...

“ရှင်နော် ... အဲဒီသုတ်က ဒီအချိန်ရွတ်စရာလား”

“ဟင် ... ဒါဆို ဘယ်အချိန်မှာ ရွတ်ရတာလဲ”

အူတူတူပုံစံမင်းကာ မသိသလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ပိုးဥက မျက် စောင်းလေးကို ခဲရင်း ...

“ရှင် မိန်းမရလို့ ကလေးမီးဖွားနိုင်တဲ့အခါမှရွတ် သိပြီလား”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ပိုးဥ ကူညီမှရမယ်ထင်တယ်”

“ဘာ ... ရှင် ... ရှင်နော်”

မောင်ရှင်က ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်ပြီးမှ ...

“ဪ ... ဒီလိုပါ၊ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ထဲမှာ ဘယ်သုတ် က ဘယ်လိုအကျိုးပေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် သိတဲ့ ပိုးဥကို ပြောပြဖို့ အကူအညီတောင်းရမယ်လို့ဆိုလိုတာပါ ... အဟဲ”

“ဟွန်း ... ရှင် အလျှောက်ကောင်းလို့နော်၊ မဟုတ်ရင် မလွယ် ဘူး”

စူပူပူပြောရင်း ထပ်ထိုးလာသော မျက်စောင်းလေးကို မောင်ရှင်က ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံယူလိုက်သည်။ ချစ်သူမျက်စောင်းဆိုတာ နဂါးမျက် စောင်းလို ပြာကျသွားမည်မှ မဟုတ်သည်ဘဲ။ ရင်ထဲမှာ ပန်းတွေပွင့်တာမျိုး

ဟု တိုးတိုးလေး သတ်မှတ်လိုက်၏။

ကုမ္ပဏီဝင်းတံခါးရှေ့ရောက်တော့ ပိုးဥက ...

“ရှင်ပြန်တော့လေ၊ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်တွေသွားရင် ကျွန်မကို အထင်လွဲနေကြဦးမယ်”

မောင်ရှင်က ရယ်ဟဟလုပ်ရင်း ...

“ပိုးဥက အဲလောက်ထိတောင် တွေးထားတာကိုး၊ ကဲဗျာ ...

အဲဒီလူတွေရဲ့ လွဲနေတဲ့အထင်တွေ မှန်သွားအောင်”

“မောင်ရှင်”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ပိုးဥက ဖြတ်အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်ရှင်က မျက်နှာပိုးကိုသပ်ရင်း ...

“ဪ ... ကျွန်တော်လည်း ပြန်လိုက်တော့မယ်လို့ ... နော်

ပိုးဥ”

“ဝေးလေ ... ကောင်းလေပဲ”

ကုန်တင်ကားများ၏နောက်ဘက်တွေမှာ ရေးလေ့ရှိသော စာသား ကိုရွတ်ကာ ပိုးဥခြေဆောင့်၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။

မောင်ရှင် မမြင်လိုက်ရသော ပိုးဥမျက်နှာပေါ်မှာတော့ အပြုံးလေး တစ်ခုက ခုန်ဆွခုန်ဆွနှင့် ...။

အခန်း (၂၁)

ပြန်တော့မယ်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မနက်ပိုင်းကသာ ဖြစ်၏။ ညနေပိုင်း လုံးဝအကျိုးမဝင်ပါ။ လာစွပ်စွဲသူရှိပါက တရားပင် စွဲပစ်ဦးမည်။

ထိုကြောင့် ညနေပိုင်း ပိုးဥ ကုမ္ပဏီမှအပြန်ကို မောင်ရှင် စောင့်နေပါသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ် ကိုယ်ပိုင်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းနှင့်ရပ်ပြီး တိတိကျကျစောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။

ရုံးဆင်းတော့ ပိုးဥ ထွက်လာပါသည်။ ရုံးထဲမှာ အိပ်နေလို့မှ မရသည်ပဲ။

သို့သော်လည်း ပိုးဥသည် ရုံးနှင့် မောင်ရှင် ရပ်စောင့်နေသည့် နေရာသို့ မရောက်ခင်မှာပဲ ...

၁။ အလစ်သုတ်သမားတစ်ယောက် ပိုးဥ၏လက်ကိုင်အိတ်ကို ဆွဲယူလုပြေးတာလား။

၂။ မဆင်မခြင်မောင်းလာသော ကားတစ်စီးကများ ဖြတ်တိုက်သွားတာလား။

၃။ အကြမ်းဖက်သမားတစ်ယောက်ယောက်က ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံလိုက်တာမျိုးလား။

မဟုတ်ပါ။ အထက်ပါကိစ္စများ တစ်ခုမှမဟုတ်ပါ။ ဒါဆို ပိုးဥတာဖြစ်သွားတာလဲ။

ရှင်းပြပါမည်။ ပိုးဥသည် ရုံးနှင့်မောင်ရှင်၏ကြားဒေသတွင်ရှိသော ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်သို့ သူ့သဘောနှင့်သူ ဝင်ရောက်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ခုလည်း ထိုအခင်းဖြစ်စဉ်ကြောင့် မနေသာသော မောင်ရှင်မှာ ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်သို့ ဦးတိုက်ရပြန်သည်။

ဘေးမှာ လာကပ်ထိုင်သော မောင်ရှင်ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပိုးဥမျှက်မှောင်ကြုတ်မိသွားသည်။ သို့သော်လည်း ကြာကြာမကြုတ်အား။ ရှေ့မှာ တုတ်ထိုးသည်ကြီးက ပါးပါးလှီးမည့်အပြိုးဖြင့် ...

“ညီမလေး ... ခါတိုင်းလိုပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခါတိုင်းဆိုတာ ဘာလဲတော့ မောင်ရှင် မသိချေ။ သိနေသည့် တုတ်တိုးသည် ဦးအေးကြူကတော့ သူ့ဇားပါးပါးနှင့် (ပါးပါး) စတင်လှီးဖြတ်တော့၏။ ထိုအခါမှာ ပိုးဥ၏ခါတိုင်းဆိုတာကို သိရတော့သည်။ ထိုခါတိုင်းဆိုသည်က တခြားမဟုတ်။ ဝက်သားတုတ်ထိုးအမျိုးအစားများစွာ ထဲကမှ အသားငါးချောင်း၊ အသည်းငါးချောင်း၊ အူပိတ်နှစ်ချောင်းနှင့် လျှာနှစ်ချောင်းတို့ပဲ ဖြစ်လေသည်။

မောင်ရှင်က ပိုးဥကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ပိုးဥ ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပိုးဥရဲ့ ခါတိုင်းလိုပဲ ကျွေးပါလား”

“အောင်မာ ... ကျွေးပါဘူး။ စားချင်ရင် ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ဝယ်စားပေါ့”

“အင်း”

ဒါမျိုးတော့ မောင်ရှင်တို့က လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့မပေးပါချေ။
ချက်ချင်းပင် ရင်ကော့၍ ...

“ဦးလေးကြီး ... ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ့ရဲ့ခါတိုင်းလိုပဲ လှီးပေး”

ရှေ့ရောက်လာတော့ နှစ်ယောက်သား မတိုင်ပင်ဘဲ တက်ညီလက်
ညီ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

မောင်ရှင်က တုတ်ထိုးတစ်ချောင်း ပါးစပ်ထဲထည့်အပြီးမှာ တစ်ချက်
ဝါးလိုက်ရင်း အရသာခံသည့်ပုံစံလုပ်လျက် ...

“အင်း”

ထိုအသံကြောင့် ပိုးဥက ဆဏ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ မောင်ရှင်က
ရှုပ်တည်ဖြင့် နောက်ထပ် တုတ်ထိုးတစ်ချောင်းကိုကိုင်ရင်း ...

“ကျွန်တော် ထင်တယ်ဗျ။ ဒီ ဝက်သားတုတ်တိုးဟာ ဝက်သားကို
တုတ်နဲ့ထိုးထားတယ်ဆိုပေမယ့် သူ့အထဲမှာ စွဲမက်စရာတွေ အများကြီးပါဝင်
ပုံပိုးထားတာ ပရိသတ်ကြီး အမြင်ပါပဲ။ တို့စားရတဲ့ အချဉ်ဆိုတာကလည်း
သာမန်ငရုတ်ဆီမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအချဉ်ထဲမှာ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်သီး၊
စိမ်း ...”

တုတ်ထိုးသည် ဦးအေးကြူကတော့ မောင်ရှင်ကို အူကြောင်ကြောင်
ကြည့်နေသည်။ ဘယ်နှယ့်လဲပေါ့။

ကြည့်မနေနိုင်သော ပိုးဥကတော့ ...

“ဒီမှာ”

“ငရုတ်သီးစိမ်းနဲ့ ချင်း ... ဟင် ... ဘာလဲ”

“မောင်ရှင် ... ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင် ကောင်းထက်ဇော်များ မှတ်နေ
လို့လား”

“အဟီး ... စားမယ် သွားမယ်လေ”

“ပေါတောတောနဲ့”

“ဗျာ ... ကောင်းထက်ဇော်ကို ပြောတာလား”

ပိုးဥက နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့လျက် ...

“ရှင်ကို ... ရှင်ကို ပြောနေတာ”

“ဟုတ်လား ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အစီအစဉ်အောင်မြင်လို့
ပါ။ ကဲ ... ပရိသတ်ကြီးခင်ဗျာ နောက်အပတ် စားမယ်သွားမယ် အစီအစဉ်
မှာ ဘယ်ဆိုင်ကိုသွားပြီး ဘယ်ဟင်းလျာတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်ဆိုတာ
စောင့်မျှော်အားပေးကြပါဦးလို့ ပြောကြားရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

ဘယ်လိုမှ မအောင်နိုင်ဘဲ ပိုးဥ ရယ်မိတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာ
လည်း ပေါ့ပါးသွားရ၏။ မောင်ရှင်ကတော့ ဘာကိုတွေးမိသည်မသိ ...
ကောက်ခါငင်ခါပင် ...

“အင်း ... ချန်ကေရှိတ်ဆိုရင်တော့ သိပ်ကြိုက်မှာဗျ”

“ရှင် ... ဘယ်က ချန်ကေရှိတ်က ပါလာရတာလဲ”

“အဆောင်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း တရုတ်လေး၊ ဒီလူက ဝက်
သားတုတ်ထိုး သိပ်ကြိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ခုတစ်လော သူ့ဆော်ဒါ ရေဆင်
ဆီမှာ ဖဲတွေချည်း ရှုံးနေလို့ တုတ်ထိုးမပြောနဲ့ ... ဝက်ရိုးစွပ်ပြုတ်တောင်
မသောက်နိုင်ရှာဘူး”

အင်း ... ညနေကျရင်တော့ သနားစရာ ချန်ကေရှိတ်ကို ဝက်သား

ဟင်းလေးတစ်ပွဲလောက် ဒါနပြုပြီးမှပဲဟူ၍ စာနာခြင်းများစွာနှင့် တွေ့ထားလိုက်သည်။

ခုလည်း ပိုးဥရှေ့က သတ်မှတ်တုတ်ထိုးက ကုန်သွားသဖြင့် မောင်ရှင်က လောကွတ်လုပ်လိုက်သည်။

“ပိုးဥ ... ထပ်ယူဦးလေ၊ ကျွန်တော် ကျွေးမှာပါဗျ”

ပိုးဥက မျက်နှာလေးကို ပြန်တည်လိုက်ရင်း ...

“ရှင်မပြောနဲ့၊ သိကြားမင်း ဆင်းကျွေးတောင် မစားဘူး”

သိကြားမင်းနှင့် ကိုက်ပေါက်လိုက်၍ မောင်ရှင် လန့်သွားစဉ်မှာပဲ တုတ်ထိုးသည်ကြီး ဦးအေးကြူက ...

“ဟုတ်တယ် ညီလေးရဲ့၊ ဒီညီမလေးက ဘယ်ခါစားစား ဒီအမျိုးအစားနဲ့ ဒီအရေအတွက်ပဲစားတာ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

မောင်ရှင် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ကိုယ့်ရဲ့လေဒီစာအုပ်ကြီးကို ထပ်ကာ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။

ကျသင့်ငွေကိုတော့ မောင်ရှင်ကပဲ အတင်းလုကာ ရှင်းလိုက်၏။ ကားပေါ်ရောက်တော့လည်း နှစ်ရာတန်များစွာဆောင်ထားသည့် မောင်ရှင်ကပဲ ပေးလိုက်ရပါသည်။

သို့နှင့် ရပ်ကွက်ထိပ်ရောက်တော့ ပိုးဥက ...

“ရှင်သွားတော့”

“ဟင် ... တစ်လမ်းတည်းပဲဟာကို အတူတူပဲ သွားမယ်လေ”

ပိုးဥက မျက်စောင်းချိုချိုထိုးရင်း ...

“ရှင်နဲ့မသွားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဟိုဆေးဆိုင်မှာ ဆေးဝယ်စရာရှိလို့”

မောင်ရှင်က ဆေးဆိုင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ၊ ဒါနဲ့ ပိုးဥ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

“ပိုးဥတို့အလုပ်က စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်တောင် ပိတ်တာဆိုတော့ မနက်ဖြန် စနေနေ့မှာ ပိုးဥနဲ့ တွေ့လို့ရမလားဟင်၊ ဟို ... အဆောင်ကို လာလည်တဲ့ ညှော်သည်ပုံစံမျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

ပိုးဥ တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ပြုံးစစနှင့် ...

“ကျွန်မက စနေနေ့ဆိုရင် အဆောင်ထဲကနေ ဘယ်မှထွက်တာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဒါဆို ... တနင်္ဂနွေနေ့မှာဆိုရင်ရော”

မရိုးနိုင်သော မျက်စောင်းကို ထပ်ထိုးပြန်သည်။ ပြီးမှ မောင်ရှင်ကို ခပ်ပြေပြေလေးကြည့်လျက် ...

“အင်း ... လာမယ့်ဆန်းဒေးမှာတော့ ကျွန်မ အပြင်သွားစရာရှိတယ်၊ ရှင် စိတ်ညစ်ခံနိုင်တယ်ဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ကျွန်မ အတင်းခေါ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

အပျော်စိတ်ကြောင့် မောင်ရှင်ရင်ထဲမှာ ကုလားဘုရား လှည့်သွားရရင်း ...

“ဟာ ... သိပ်လှက်တာပေါ့၊ ဒီအခွင့်အရေးကို စောင့်နေတာဟိုနေ့က ငပိကောင်တို့သတင်း ကြားပြီးကတည်းကပဲ”

ဘာမှလည်းမဆိုင်းချေ။ ပိုးဥ အူတူတူဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဟင် ... ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ အဆောင်မှာနေတဲ့ ငပိကောင်၊ ဒူးယားနဲ့ စံမတူတို့ ပေါတောတောကောင်တွေ မျဉ်းကြားက မကူးဘဲ တခြားနေရတာ

လမ်းပြတ်ကူးလို့ ယာဉ်ထိန်းရဲကမ်း၊ ဒဏ်ရိုက်ခံရတာကို သုံးယောက်သား
ဖက်ငိုကြသတဲ့လေ”

“အာ... ဘာတွေမုန်းလည်း မသိဘူး”

“အင်းလေ... ပိုးဥနဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး၊ ပိုးဥနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့
ဆိုင်တာက စူပါဆန်းဒေးမှနော်... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

စကားဆုံးဆုံးချင်းမှာပဲ မျက်စောင်းလေးတစ်ချက် ထပ်ချိုးမြင့်ကာ
ဆေးဆိုင်ဘက်သို့ ပိုးဥ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ရင်ဝမှာ ဝမ်းသာလုံးဆို့ပြီး မောင်ရှင် ရပ်နေမိသေး၏။ ပိုးဥပြောခဲ့
သော စိတ်ညစ်စရာဆိုသည်မှာ အလျား၊ အနံ့၊ ထုထည်မည်မျှရှိမည်မှန်း၊
အပျော်စိတ်ကလေးဖြင့် ထိုနေ့က ယောင်လို့ပင် မစဉ်းစားမိခဲ့ပါချေ။

ထိုသို့ဖြင့်ပေါ့နော်။

အခန်း (၂၂)

ရာသီဥတုတရားသူကြီးက အမိန့်ချမှတ်ထားသောကြောင့်လား
မပြောတတ်။ မောင်ရှင် မျှော်လင့်တောင့်တနေသည့် စူပါဆန်းဒေးသည်
မနက်လင်းကတည်းကပင် လက်ကုန်သာယာလှပနေသည်။ လင်းဖြူအေးမြ
နေသော မောနင်းပိုင်းလေပြည်တွေကလည်း အရွှေခေတ်ကြီးထဲမှာ မျော
ချင်တိုင်း မျောနေ၏။ တိမ်တစ်အုပ်မှ မရှိသော ကောင်းကင်ပင်လယ်ပြင်
အား မောင်ရှင် ‘ဟိုင်း’ ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

စိတ်ကပဲ ဆောင်နေ၍လားမသိ။ ပိုးဥ ထွက်မလာသေးသော
အဆောင်ရှေ့ကို နာရီဝက်လောက် စောရောက်နေသဖြင့် လျှောက်ပြန်သံပေး
ခြေအေးဝမ်းရောင် လုပ်နေရသည်။

မနက်စာ ဘာမှမစားရသေးသဖြင့် ဗိုက်ကလည်း တစို့စို့ဆာလှပြီ။
ပိုးဥလာတော့မှပဲ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် အပီဆွဲလိုက်မည်ဟု
ကြိုးဝါးကာ တောင့်ခံပြီး စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ချိန်းထားသောအချိန် ဆယ်နာရီတိတိမှပဲ မောင်ရှင်၏လေအာအုပ်ကြီး ပိုးဥက ထွက်လာပါသည်။ ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းနှင့်မဟုတ်၍ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားစေလောက်သည့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးနှင့် ဖြစ်၏။ အတွင်း သားကို ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်ဟုဆိုလျှင် ကြားသလိုဖြစ်မှာစိုး၍ ထုတ်မပြောချင် တော့။

ခုပဲကြည့် ... မောင်ရှင်ဆိုသော သူသည်ပင်လျှင် မာမီးခေါက်ဆွဲ တပြတ်စာအချိန်လောက် ဗိုက်ဆာတာ ပျောက်သွားရသည်။

သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ပိုးဥက စောင့်နေတာကြာပြီလားဟု အပြုံးနုနု ဖြင့် မမေးချေ။ ပြောပုံကိုက မရယ်မပြုံးမျက်နှာပေးလေးဖြင့် ...

“ဪ ... ရှင်က တကယ်ပဲ လာစောင့်နေတာကိုး”

ပါးနုနုကိုသာ ဆယ်နှစ်ချက်လောက်ထိုးလိုက်ချင်သည်။ (မှတ်ချက် - နှာခေါင်းနှင့်)

ခုတော့ ကိုယ်က ချစ်နေသူမို့ အပြစ်မယူရက်ဘဲ မျက်နှာငယ်လေး လုပ်ကာ ...

“စောင့်နေတာပေါ့ ပိုးဥရဲ့၊ လာမယ်လို့ ပြောထားတဲ့ဟာကို”

ပိုးဥက နှုတ်ခမ်းလေးကို ပြုံးတမဲ့မဲ့လေးလုပ်ကာ ...

“ဒါဆိုလည်း သွားမယ်လေ”

စကားအဆုံးမှာပဲ မောင်ရှင်က လက်ကာပြရင်း ...

“ဪ ... ပိုးဥကလည်း တစ်ခုခု အရင်စားမယ်လေ၊ ကျွန်တော် မနက်စာ ဘာမှမစားရသေးဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့ အဆောင်ကပဲ အပြီးစားလာခဲ့ပြီ၊ ရှင်စားချင်ရင် စားပြီးကျန်ခဲ့လေ၊ ကျွန်မ သွားလိုက်တော့မယ်”

ထိုသို့ဆိုပြန်တော့လည်း မောင်ရှင်က ကမန်းကတန်း ...

“ဟာ ... ရပါတယ်၊ မစားရသေးဘူးဆိုပေမယ့် ကျွန်တော် မဆာ ပါဘူး၊ ကဲ ... ပိုးဥ ခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ခုလား ... ဘုရားကို”

အိုး ...။ မောင်ရှင် လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ မနက်စောစော ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ ကိုယ်ချစ်ရသူနှင့် ကြည်ကြည်နူးနူး။

ထိုအတွေးလေးနှင့် ပိုးဥကို ပြန်ကြည့်လျက် ...

“ရွှေတိဂုံကိုမဟုတ်လား၊ ခဏလေး ... ကျွန်တော် ကားငှားလိုက် မယ်”

“အာ ... မငှားပါနဲ့၊ ခုသွားမှာ ရွှေတိဂုံကို မဟုတ်ဘူး၊ သန်လျင် က ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကို သွားမှာ”

“ဪ”

သန်လျင်ကတော့ အဝေးကြီး၊ အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟု ထပ်တွေး လိုက်ရင်း ...

“ကျိုက်ခေါက်ဘုရားဆိုလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ကားငှားပြီးသွားကြ တာပေါ့”

“မောင်ရှင်”

“ဗျာ”

“ရှင် ... သန်လျင်ထိ ကားငှားရအောင် သိပ်ပိုက်ဆံပေါနေလား”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မက ရန်ကုန်မှာ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စမဟုတ်ရင် ဘယ်တော့မှ ကားငှားမစီးဘူး၊ ခုလည်း လိုင်းကားနဲ့ပဲ သွားမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ပိုးဥသဘောပါပဲ”

မောင်ရှင် ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သန်လျင်ဆိုသော

www.burmeseclassic.com

ခရီးသည် သိပ်နီးလှသည်တော့ မဟုတ်ချေ။ မောင်ရှင်တို့အဆောင်ရှိသော ရပ်ကွက်မှနေ၍ နှစ်ဆင့်စီးသွားရသည်။

ဒီကြားထဲ ကားကကျပ်၊ ဗိုက်ကဆာနှင့်ပို့ မောင်ရှင်မှာ အပြီးလည်း ပြတ်၊ ချေးလည်း ထွက်ကိန်းဆိုက်နေရ၏။

သို့နှင့် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားရှေ့သို့ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကျပြီး နုံးချည်ဗိုက်အောင်စွာ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ရောက်မှ ဘုရား၏အရိပ်အာဝါသကြောင့် အတော်ပင် စိတ်ကြည်လင်သွားရ၏။ သို့သော် ဗိုက်ဆာမှုကတော့ အလျဉ်းမပျောက်သေး။

“ပိုးဥ ... ဒီကျိုက်ခေါက်ဘုရားကိုမှ လာဖူးချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်နေလို့ လားဟင်”

မနည်းအားတင်းပြီး မေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ပြန်ကြားလိုက်ရသည့် အဖြေကလည်း ဘုရားပေါ်မှာမဟုတ်လျှင် ခွေခေါက်လဲသွားစေလောက်သည်။

“အဲလိုကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားဆိုတာ အကုန်တန် ခိုးရှိတာပဲလေ၊ ခု ဒီကိုလာရတာက နယ်မှာရှိတဲ့ အဘိုးရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက် လစဉ် ယတြာလာချေပေးတာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ အဘိုးက ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းလို့ လား”

“ဘယ်ကလား ... အဘိုးက အလတ်ကြီး၊ ခုချိန်ထိ ရေထမ်းထင်း ခွဲနေတုန်း”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို အဘိုးကြီးလို့ပြောရင် နယ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်မ

အစ်ကိုဝမ်းကွဲတွေနဲ့တောင် နပန်းဖက်လုံးပြတာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှမခိုင်ဘူး”

စိတ်ထဲမှာ အတော်ပင် ဆိုးနှင့်ကြေကွဲသွားရသည်။ ဒီလောက် သန်မာထွားကျဉ်းသော ဒင်းကြီး၏ကျန်းမာရေးအတွက်များ ယတြာလာ ချေပေးရတယ်လို့။

ခုမှတော့ ဘာမှထပ်ပြောမနေတော့။ ယတြာချေအပြီးကိုပဲ စောင့်နေလိုက်သည်။ ကိစ္စပြီး၍ ဘုရားစောင်းတန်းမှဆင်းလာရင်း မောင်ရှင်က ရင်ဝယ်ပိုက်ထားရသောဒုက္ခကြောင့် မသိမသာ အဆိုတင်သွင်းကြည့်သည်။

“ပိုးဥ ... အောက်ရောက်ရင်လေ အဆာပြေလေးတစ်ခုခုလောက် စားရအောင်”

“အာ ... မောင်ရှင်ကလဲ အဆာပြေဆိုရင်တော့ စားမနေနဲ့တော့ ရန်ကုန်မြို့ထဲရောက်မှ ထမင်းစားမယ်လေ၊ ကျွန်မ မြို့ထဲရောက်တိုင်း စားနေကျဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ ကျွန်မ ကျွေးမှာပေါ့”

စောဒကလည်း မတက်ရဲချေ။ ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာလွန်းလို့ ဒီမှာပဲ စားနှင့်မယ်ဆိုလျှင်လည်း စားကျန်ခဲ့လေဆိုပြီး ထားခဲ့မည့်စာအုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အချစ်အတွက် အသက်ကို ပမာနမထားဘဲ ရန်ကုန်သို့ လိုင်းကားဖြင့် ချီတက်ခဲ့ရပြန်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ စားထားသည့်အစာ မရှိ၍ ချေးပါ၊ သေးပေါက်စိတ်မဖြစ်တာကိုပဲ ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

မြို့ထဲသို့ ချောချောမောမောရောက်ခဲ့သော်လည်း သူ (ပိုးဥ) စားနေကျ ထမင်းဆိုင်အထိ ပင်ပန်းကြီးစွာ လိုက်ခဲ့ရပါသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဒင်းကလေးက နင်းကန်စားသောက်နိုင်သလောက် အဆာလွန်သွားသော မောင်ရှင်မှာ ရင်ပြည့်ပြီး စားမဝင်တော့။ ဒါသည်ကိုပင် ပိုးဥက ...

“မောင်ရှင်က မနက်စာ မစားရသေးဘူးလည်း ပြောတယ်၊ ခုကျတော့လည်း ဘာမှမစားနိုင်ပါလား”

“အဟင်း... ကျွန်တော်ကိုက အစားနည်းလို့ပါ”

ထိုသို့ အပြုံးနှင့် ဖြေဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထဲကမူ ရှုံ့မဲ့၍ ရင်ခံနေလို့ဟေ့ဟု အော်နေမိသည်။

စားသောက်၍ပြီးစီးတော့ ပိုးဥက ...

“အဟင်း... ဟိုတစ်နေ့က မောင်ရှင်ကို ကျွန်မ နောက်တာပါ။ ခုစိတ်မညစ်ပါဘူးနော်”

“အာ... မညစ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်တော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့၊ ရုပ်ရှင်ဝင်ကြည့်ရအောင်လေ”

အပျော်စိတ်က လှိုက်ခနဲ ပြန်နိုးထလာသည်။ အေးစိမ့်နေသော ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း။ အို ...

ထိုသို့သော လှိုက်ဖိုသည့်အတွေးလေးနှင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ကြည့်မယ်လေ... နေပြည်တော်မှာလား၊ ရှေ့ဆောင်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သမ္မတ”

စကားပင်မဆုံးလိုက်။ ပိုးဥက အတင်းပင် လက်ကာပြရင်း...

“အာ... မကြည့်ပါဘူး၊ နိုင်ငံခြားကားတွေ၊ မြန်မာကားတွေကို”

“ဟင်... ဒါတွေပဲရှိတာလေ၊ ပိုးဥက ဘယ်ရုံမှာ ဘယ်ကားကြည့်မလို့လဲ”

ဝင့်ခနဲတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း ပိုးဥက ...

“စဉ်းစားထားပြီးသားရှင်၊ ဘုရင်ရုံမှာ ရှာရွတ်ခန့်ကားအသစ်တစ်စုံနေတယ်၊ အဲဒီကားကို ကြည့်မှာ၊ ကျွန်မက ရုံမှာလာကြည့်ရင် ကုလားကား၊

ပဲ ကြည့်တာ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကုလားကားက ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် အရမ်းကောင်းတာ၊ ပြီးတော့ ရှာရွတ်ခန့်ဆိုတာ အကြိုက်ဆုံးမင်းသားလေ”

ထပ်၍ပင် မ’ဗျာ’နိုင်တော့ချေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သူကြိုက်သော ကုလားမင်းသား ရှာရွတ်ခန့်နှင့်တူအောင် ပလတ်စတစ်ဆာဂျီသွားလုပ်ပစ်ဖို့ကောင်းလှသေးတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ထိုနေ့က ...

စိတ်မညစ်ခဲ့ပါ။ လုံးဝမညစ်ခဲ့ပါ။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်း... ဂျားကစ်စာဖူးသရီး (ဂျစ်ကားစီးဖူးသလား) ဆိုသကဲ့သို့ နားမလည်သည့် စကားများကို နားထောင်ရင်း... ချစ်သော စာအုပ်ကြီး၏ကိုယ်သင်းနဲ့လေးတွေနှင့် အရာရာကို မျက်ကွယ်ပြုလိုက်ရင်း...

မောင်ရှင်တစ်ယောက် ချစ်စိတ်ဖြင့် စာအုပ်ကြီးကို မကြောက်မန့် နောက်တစ်ရွက်ဆက်လှန်မည်ဟု ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ဘဲ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါသည်။

ရှုတ်တရက်ကြောင်သွားရင်း မောင်ရှင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဗျာ ... ဦးက ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဟ ... ဘာကိုပြောရမှာလဲ၊ မင်းကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဟို ကောင်တာတီး ရန်လုပ်သွားတဲ့ကိစ္စကိုပေါ့”

“ဪ ခါလား ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦးရဲ့၊ ပြီးသွားပြီပဲ”

“မပြီးဘူး ဟေ့ကောင်၊ ငါ့အဆောင်ရဲ့ စည်းကမ်းမှာ ရန်ဖြစ်လို့ မရဘူး၊ မင်းတို့ကိစ္စကိုလည်း မနွေကမှ ငါသိရတာ၊ အဲဒီကိစ္စ ဟိုကောင် တာတီး လွန်တယ်ဆိုတာလည်း သိပြီးပြီ၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီကောင်ကို ဒီနေ့ပဲ အဆောင်ပြောင်းခိုင်းလိုက်ပြီ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကောင်ပြောင်းတော့ သူ့ဘော်ဒါ အင်္ဂါဂြိုဟ်ပါ လိုက်ပြောင်းသွားတယ်”

ကိစ္စကတော့ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်ဖြစ်တော့မည်လားမသိ။ သူကြီးကတော့ သူ့အဆောင်၏အခြေခံဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက် လေပြီ။

ခုလည်း ထိုကိစ္စဆုံးတော့ သူကြီးက သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဪ ... မင်းကို ပြောချဦးမယ်၊ ငါ ... အခု မဖာနဲ့ မနည်း အဆင်ပြေနေပြီကွ”

“ဗျာ ... ဘယ်က မဖာလဲ”

သူကြီး က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပုံစံနှင့် ဟီးခနဲရယ်ကာ ...

“မင်းကလည်းကွာ ငါပြောပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးအဆောင်ပိုင်ရှင် ဇာဇာသိမ့်လေ၊ ငါလည်း မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လှုပ်ရှားလိုက်တာကွ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

အခန်း (၂၃)

ပြောရသည်မှာလည်း အတော်ပင် ရှည်လျားခဲ့လေပြီ။ ပိုးဥနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှ မောင်ရှင်ဘက်က အလျော့ပေးခဲ့ရသည်ချည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

‘အပြစ်မမြင်ပါဘူး ... ချစ်ချင်တာပဲသိတယ်’ ဆိုသည့်သီချင်းကဲ့ သို့ မောင်ရှင်တစ်ယောက် ဝိုင်းစုခိုင်သိန်းထုံးကို နှလုံးမူထားရလေသည်။ ကိုယ်က ချစ်နေမိသူကိုး။

ဒီနေ့လည်း ပိုးဥကို ကုမ္ပဏီလိုက်ပို့ပြီးအဆောင်သို့ ပြန်အရောက်

“ဟေ့ မောင်ရှင် လာပါဦးကွ”

ခရီးရောက်မဆိုက် သူကြီးက လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခေါင်းကို ကေမပျက်အောင် ကုတ်ပြီး မောင်ရှင် ဝင်သွားလိုက်သည်။

သူကြီးက ...

“မောင်ရှင် ... မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့မပြောတာလဲ”

“အေး... နောက်မှ မင်းကို ငါ ကော်ဖီမစ်တိုက်ဦးမယ်”

မောင်ရှင် ရင်ပြည့်သွားရသည်။ သူ့မဟာကိစ္စကြီး အဆင်ပြေသွားတာကိုတောင် ကော်ဖီမစ်လောက်ပဲ တိုက်မည်တဲ့လေ။ ဒါတောင် ခုမဟုတ်သေး။ ဘယ်အချိန်ကျမှ တိုက်မည်မသိသော ကော်ဖီမစ်သည် ငါးဆယ်တန် ဖြစ်ဖို့ပင် များနေသေးသည်။

ထားတော့။ အဆင်ပြေသွားပြီဆို၍ ဝမ်းသာပါသည်။ ကော်ဖီမစ်ကိစ္စကိုလည်း နားလည်ပေးလိုက်ပါမည်။

ညနေကျတော့လည်း အာလာဒင်က ဂိုရသောမျက်နှာကြီးနှင့် မောင်ရှင်အခန်းထဲသို့ ရောက်ချလာပြီး...

“အဟား မောင်ရှင် ... ဝမ်း ... ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ ငါ ... ဘာ ... ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

မောင်ရှင်က ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် ‘ဘူ’နေသောကြောင့်...

“ဘာပြောရမှန်းမသိရင်လည်း မပြောနဲ့တော့ကွာ”

ချက်ချင်းပင် အာလာဒင်မျက်နှာကြီးက မီးခွက်ပျောက်သလို မဲမှောင်သွားလျက်...

“ဟာကွာ ... မင်းကလဲ ငါ ... ငါ ... ယယနဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီလို့ ပြောမလို့ကွာ”

“ဟုတ်လား”

လျှော့တိလျှော့ရဲအသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် အာလာဒင် အားမလို အားမရဖြစ်သွားရပြီး...

“မင်းကလည်းကွာ ... မင်းကူညီလို့ ငါ့ကိစ္စ အဆင်ပြေသွားတာကို ဝမ်းသာသွားလား”

“ဟ ... မင်းဟာမင်း လက်မှတ်ရသွားတာကို ငါက ပျော်ပြီး

ထကနေရမှာလား”

မောင်ရှင်ပုံစံကြည့်ကာ အာလာဒင် ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဂူဂူကြီးဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ မောင်ရှင်က တဟားဟား ထရယ်လိုက်ကာ ...

“မင်းကို အလကားစနေတာပါကွာ၊ မင်း အဆင်ပြေသွားတာကို ဝမ်းသာပါတယ်၊ အဲဒီတော့ကွာ ...”

အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်လိုက်သဖြင့် အာလာဒင် သဘောပေါက်သွားရပြီး...

“အဲဒီတော့ကွာ ... ဒီညကျရင် အဆောင်မှာရှိတဲ့ ဘော်ဒါတွေ အားလုံးကို လိုက်ပြုစုရမှာပေါ့ကွာ”

“ကောင်းတယ် ... အမွန်မြတ်ဆုံး အစီအစဉ်ပဲ”

ညဘက်ရောက်တော့ လူစုံတက်စုံပင် ဘီယာဆိုင်သို့ ချီတက်လိုက်ကြ၏။

ဘီယာသောက်ရင်းပင် သုံးဘီးက ...

“အင်း ... အာလာဒင်တစ်ယောက်တော့ မောင်ရှင် အဆောင်ကို ရောက်လာမှပဲ ရည်းစားတစ်ယောက် ရဖူးတော့တယ်”

ချန်ကေရှိတ်ကလည်း...

“အေးကွ ... မောင်ရှင် ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ အဆင်ကလေးက လည်း လှတာကိုး၊ တွမ်တီဝမ်းမှာဆိုရင် ဆယ့်တစ်ဆင်ပေါ့ကွာ၊ ကုလား ဆောင့်တက်လာတော့ ဒေါင်းရောပေါ့”

ပြောရင်းပင် ဝက်အူမကြီးသုတ်တစ်ဖတ်ကို ကောက်ဝါးလိုက်သေးသည်။ တောကျီးကန်းကတော့ စကားနည်းသောသူပီပီ ဘာမှဝင်မကြွေ။ သူစိတ်ဝင်စားတာက နေ့ခင်းပိုင်းဆိုလျှင် ဂွင်း၊ ဂွေတွေနှင့် ညနေပိုင်းအပုပ်

ချိန်တွင် သူရာအရက်သာ ဖြစ်သည်။ ခုလည်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲမို့ တစ်ခွက် ပြီးတစ်ခွက် နင်းကန်ချီးမြင့်နေသည်။

စံမတူ၊ ဒူးယား၊ ငပိကောင်၊ ကက်ဆက်ကြီး၊ ဖရီး၊ ရေဆစ် တို့ကတော့ အလကားရတိုင်း အမြည်းကို သဲကြီးမဲကြီး စားနေကြသည်။

သောက်ရင်းစားရင်း စကားပြောရင်း အာလာဒင်က မောင်ရှင်နုပို ပိုးဥတို့အကြောင်းကို ဖောက်သည်ချလိုက်သည်။

စကားဆုံးတော့ သုံးဘီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ...

“ဟင် ... မင်းကိစ္စကျတော့ အဲလိုကြီးလားကွ”

မောင်ရှင်က မချီပြီးလေး ပြုံးရင်း ...

“ဒီလိုပါပဲဗျာ ... ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက သူများတွေနဲ့မှ မတူတာကိုး”

“မတူရအောင် ... သူ့မှာ ဘာအပိုပါနေလို့လဲ”

ချန်ကေရှိုတ်စကားကြောင့် အားလုံးရယ်မိကြသည်။ သုံးဘီးကပင် ဆက်၍ ...

“ဒါဆိုရင် ... မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို အရာရာအလျော့ပေး နေရတာပေါ့၊ ဒီလိုလား”

“အင်း ... သူ့ဘက်က ဘီအေဘီ (BAB) ရှိနေမှတော့ ကျွန်တော် အရှုံးပေးရတာပေါ့ဗျာ”

ဘာမှလည်းမဆိုင်ချေ။ အားလုံးကြောင်သွားကြပြီးမှ ဘီအေဘီ ကြော်ငြာကို သတိရပြီး ရယ်ကြတော့သည်။ ပြီးမှ အာလာဒင်က ...

“ဟေ့ကောင် မောင်ရှင် ... မင်းအလျော့ပေးတာ ကြည့်ပေးနော်၊ တော်ကြာ ခေါက်ရိုးကျိုးပြီး မင်းလည်း စာအုပ်ကြီးထဲမှာ တစ်သက်လုံး ပိတ်မိနေဦးမယ်”

စကားအဆုံးမှာ မောင်ရှင်က မခိုးမခန့်ပြီးလျက် ...

“အဟဲ ... မောင်ရှင်ပါဗျာ၊ ပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ဂငယ် သုံးလုံးနဲ့ နေတာပါ”

“ဘာလဲကွ ဂငယ်သုံးလုံးဆိုတာ”

မောင်ရှင်က မျက်နှာကို တည်လိုက်ပြီး ...

“ဂငယ်သုံးလုံးဆိုတာ ဂတိ (ကတိ)၊ ဂယ်ပေါက်နဲ့ ဂရုဓမ္မဆိုတာ တွေပဲ”

“ထားပါတော့၊ ခုကိစ္စမှာရော အဲဒီ ဂငယ်သုံးလုံးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ”

“ဪ ... ပိုးဥနဲ့ မတ်သက်တဲ့ကိစ္စမှာလည်း ဘယ်လောက်ပဲ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်ရောက် ကျွန်တော့်မှာ ဒုတိယ ဂငယ်ဖြစ်တဲ့ ဂယ် ပေါက်တော့ ရှိပါသေးတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာပါ”

မောင်ရှင်စကားကြောင့် အားလုံးငြိမ်သက်သွားကြပြီး သုံးဘီးက အရင် ...

“အေးပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ မင်းစကားကိုတော့ ယုံပါတယ်”

တစ်ဖက်မှာ မောင်ရှင်စကားကို ယုံကြည်သူတွေ ရှိသော်လည်း တစ်ဖက်က ပိုးဥကိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေက မယုံကြချေ။

ခုလည်း ပိုးဥကို ဘယ်စာစောင်မှာမှ ထည့်ရန်မဟုတ်ဘဲ အင်တာ ဗျူးနေကြသည်။

“ကဲ မမရွှေပိုးဥ ... ကျွန်တော်မျိုးမတို့ကို သတင်းစာရှင်းလင်း ပွဲလေး လုပ်ပါဦး”

ယုယုစကားကြောင့် ပိုးဥက မျက်ခုံးလေး အတွန့်ချိုးလိုက်ရင်း-

“အောင်မာ ... ငါက ဘာကို ရှင်းရမှာလဲ”

“ဒီလိုလေ ... ငါတို့အမြင်အရ နင့်ဘက်က မောင်ရှင်ကို စောပို့ကြည့်တဲ့အဆင့်မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ထင်တယ်။ နင်တို့နှစ်ယောက် ခုလို တွဲသွားတွဲလာ လုပ်နေပုံကိုထောက်ရင် ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီ မဟုတ်လား”

မျက်နှာလေး ပန်းရောင်ပြေးသွားရင်း ပိုးဥက ...

“ဘယ်ကလာ ခုထိ ရိုးရိုးသားသားပါဟ၊ သူ့ဘက်က ပရိုပိုစ် လုပ်ထားတာပဲရှိတယ်”

“မိပိုး ... နင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနေမှ၊ ခုဆိုရင် ယယတောင် ရည်းစားရနေပြီဆိုတာကို ဝန်ခံပြီးသွားပြီ၊ သူ့ရည်းစားနာမည်က တင်မောင် အေးလို့ခေါ်တဲ့ အာလာဒင်တဲ့”

ထိုစကားကြောင့် ယယက ရှက်ပြီးပြုံးသည်။ ပိုးဥက မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒါက သူ့အပိုင်းလေ၊ ငါ့ကိစ္စကတော့ ခုနကပြောသလို စောင့်ကြည့်တဲ့အဆင့်ပဲ”

ယုယုက ...

“စောင့်ကြည့်ပါ ... စောင့်ကြည့်ပါ၊ တော်ကြာ နင့်ရဲ့ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေကို လန့်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားဦးမယ်”

“အဟင်း ... အဲဒီလိုတော့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးဟ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... သူ့လန့်မပြေးခင် ငါ အဖြေပြန်ပေးလိုက်မှာပေါ့”

“ဟောတော့”

အခန်း (၂၄)

ထိုသို့ဆိုခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းမှာတော့ ပိုးဥတစ်ယောက် အဖြေပေးသေးပါချေ။ မောင်ရှင်က မတောင်း၍မဟုတ်။ တောင်းတာမှ တွေ့တိုင်း တင်ပို့တောင်းပါသည်။

“ပိုးဥရယ် ... ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးပါတော့လားဗျာ၊ ခုဆိုရင် နိုင်ငံတော်ကလည်း တချို့အကျဉ်းသားတွေကို လျှော့ပေါ့ရက်တွေနဲ့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်ပြီဗျ”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အချစ်တွေကလည်း ပိုးဥဆီမှာ အကျဉ်းကျခံနေရတာကိုး၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်လေးပေးပြီး ပြန်ချစ်လိုက်ပါတော့ဗျာ”

စကားအဆုံးမှာ ပိုးဥက မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ထိုးရင်း ...

“ရှင် စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့၊ ခုလည်း ရှင့်ကို

အဖြေမပေးသေးတာပဲရှိတယ်။ ရှင် ကျွန်မအနားမှာ နေခွင့်ရနေတာပဲဥစ္စာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားဝင်ချစ်သူမှ မဟုတ်သေးတာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ပိုးဥ စိတ်တိုင်းမကျတာ ဘာရှိလို့လဲ၊ အားလုံး ပိုးဥရဲ့စာအုပ်ကြီး... အဲလေ... ပိုးဥ စိတ်တိုင်းကျနေတာပဲဥစ္စာ”

ပိုးဥက မျက်နှာလေးကို တည်ရင်း...

“တော်တော့ မောင်ရှင်... ရှင် တင်္ဂါ့ကို အဖြေတောင်းမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတယ်။ စဉ်းစားပြီးရင် သင့်တော်တဲ့နေ့မှာ အဖြေပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

မောင်ရှင်က စူးစိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး...

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ပိုးဥသဘောပါပဲ၊ ကျွန်တော် အဖြေထပ်မတောင်းတော့ဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

မောင်ရှင်ကပဲ ကတိအလွန်တည်သူလား၊ မပြောတတ်။ ထိုနေ့က စပြီး ပိုးဥဆီမှာ အဖြေလုံးဝမတောင်းတော့ချေ။ ပိုးဥမှာသာ ကြားနေကျစကား၊ မကြားရ၍ တစ်ခုခုလိုနေသလိုပင် ဖြစ်ရသေးတော့မယ်။ သို့သော်လည်း မောင်ရှင်နှင့်ကတော့ သွားမြဲလာမြဲသာဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းကို တိုင်ပင်မိတော့ ယုယုက...

“ငါ အစောတည်းက ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ နင် ဒီလိုအချိန် ဆွဲထားရင် မောင်ရှင် နင့်စာအုပ်ကြီးကို ငြီးငွေ့လာလိမ့်မယ်လို့လေ”

ပိုးဥက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချသည်။ ပြီး... အဝေးကို ငေးငေးရီရီ ကြည့်လျက်...

“သူ့ဟာသူ ကတိတည်တာလည်း ဖြစ်မှာပါဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ နှစ်ယောက်အတွက် အချိန်တစ်ခုကတော့ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး”

ထူးဆန်းစွာဆိုသောစကားကြောင့် ယုယုက ပိုးဥကို နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထိုအချိန် တစ်ခုဆိုတာကတော့...

အခန်း (၂၅)

ကားမှတ်တိုင်သို့လျှောက်လာသော ပိုးဥကိုကြည့်ကာ မောင်ရှင် ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်သွား၏။ ခါတိုင်းလို ကုမ္ပဏီယူနီဖောင်းနှင့်မဟုတ်၍ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့က အလုပ်ပိတ်ရက်လည်း မဟုတ်။

အနားရောက်လာတော့မှ မောင်ရှင်က ...

“ပိုးဥ ... ဒီနေ့ အလုပ်မသွားဘူးလား”

ပိုးဥက ပြုံးထေ့ထေ့ပြန်ကြည့်ရင်း ...

“မောင်ရှင် ... ဒီနေ့ ဘာနေလဲ သိလား”

တစ်ချက် တွေ့ခနဲစဉ်းစားရင်း မောင်ရှင်က ...

“ဒီနေ့ ... ဒီနေ့က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့လေ၊ သေချာအောင် ထပ်ပြောရရင် ပိုးဥ သက်သတ်လွတ်စားတဲ့နေ့”

မောင်ရှင်စကားကြောင့် ပိုးဥက သဘောကျ ကျေနပ်သွားသလို ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ဟုတ်ပြီလေ ... အဲဆိုတော့ ဒီနေ့က ဘာနေလဲ သိလား”
တစ်ချက်ကြောင့်သွားပြီးမှ ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲဖြစ်ကာ လက်
ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ပြီး ...

“ဟာ ဟုတ်ပြီ ... ဒီနေ့ဟာ ပိုးဥရဲ့မွေးနေ့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”
ပြုံးတုံ့တွံနှင့် ပိုးဥက ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီး မောင်ရှင်ကို အကြည်
ဓာတ်စိုစွတ်နေသော မျက်ဝန်းကလေးဖြင့်ကြည့်ရင်း ...

“အဟင်း ... ရှင်က တွေးတတ်သားပဲ၊ ကဲ ... မောင်ရှင် ဒီနေ့
ကျွန်မတို့ ဘုရားသွားရအောင်”

“ဗျာ”

ဘုရားဆို၍ မောင်ရှင် လန့်သွားရသည်။ တစ်မျိုးတော့ မထင်လိုက်
ကြပါနှင့်။ ဘုရားမသွားချင်၍ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း အရင်တစ်ခေါက်
ကလို ကျပ်ပိတ်သိပ်နေသော လိုင်းကားဖြင့် သန်လျင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရား
သို့သွားမည်ဟု ထင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပိုးဥက မောင်ရှင်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ သဘောပေါက်သွားသည့်
ပုံစံဖြင့် ...

“သိပ်လည်း မလန့်ပါနဲ့ ... ရွှေတိဂုံဘုရားကိုပဲ သွားမှာပါ။ ကား
ငှားလိုက်လေ”

ထပ်အံ့သြရပြန်သည်။ ပိုးဥသည် သေရေးရှင်ရေးမဟုတ်လျှင် ကား
ငှားမစီးဟု ပြောထားသည် မဟုတ်ပါလား။ ခုကိစ္စကတော့ သေရေး မဖြစ်
နိုင်။ ဖြစ်ချင်းဖြစ် ရှင်ရေးသာ ဖြစ်ရမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟုတွေးကာ ထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားမနေဘဲ ကား
သွားငှားလိုက်ပါသည်။ လမ်းမှာ ပိုးဥမျက်နှာလေးကို ခိုးခိုးကြည့်မိတော့
လည်း ထူးခြားသည့် အရိပ်အယောင် ဘာမှမရှိ။ အရင်ထက်ပင် ကြည်စင်

လှပနေသေးသည်။ တစ်ချက်ချက် လွင့်ဖျံလာသော ကိုယ်သင်းနံ့ကလေးက
လည်း မောင်ရှင်နှလုံးသားအား မထိတထိ ဆွဲဆိတ်နေသလို။

ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်မှာပင် ပိုးဥနှင့်အတူ ဘုရား
ဝတ်ပြုလိုက်သည်။ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးမှ ပိုးဥက သူ့လက်မှနာရီကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အင်း... အချိန်တော့ နည်းနည်းလိုသေးတယ်၊ ရင်ပြင်ပေါ်
လျှောက်ရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ”

အလိုက်အထိုက်သာ ပြောလိုက်ရသည်။ အချိန်လိုသေးသည်ဆို
တာက ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မောင်ရှင် မသိ။ ရင်ပြင်ပေါ်လျှောက်ရင်း ပိုးဥက
မွေးနေ့အလှူအဖြစ် အလှူငွေထည့်လိုက်သေးသည်။

ဘုရားစောင်းတန်းတစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်သား ထိုင်လိုက်ကြရင်း
နာရီကို ထပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ပိုးဥက...

“အချိန်တော့ ပြည့်သွားပြီ မောင်ရှင်ရဲ့”

“ဗျာ... ဘယ်အချိန်ပြည့်တာလဲဟင်”

ပိုးဥက ပြုံးစစနှင့်...

“ဪ... ကျွန်မက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရဲ့ ခုလို ဗုဒ္ဓဟူး
နေ့ ဆယ်နာရီဆယ်မိနစ်မှာ မွေးတာလေ၊ ခုဆို ကျွန်မ နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တိတိ
ပြည့်ပြီးသွားပြီ”

“အဲ... အဲဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပိုးဥ ခပ်တည်တည်ဟန်လေးနှင့်ပင်...

“ဒီလိုလေ... ကျွန်မက ဘဝမှာ ချစ်တဲ့သူ တွေသည်ဖြစ်စေ၊
မတွေ့သည်ဖြစ်စေ အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပြည့်မှ ရည်းစားထားမယ်လို့

သတ်မှတ်ထားတာရှင်”

“ဗျာ... အဲ... အဲဆိုတော့”

ရှင်ခုန်သံတလှုပ်လှုပ်နှင့် မေးလိုက်သော မောင်ရှင်စကားအဆုံးမှာ
ပိုးဥက ခေါင်းကလေးငုံသွားရင်း...

“ခု နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်လည်း ပြည့်ပြီးသွားပြီ၊ ချစ်တဲ့သူကိုလည်း
တွေ့ပြီဆိုတော့ ကျွန်မ ရှင်ကို အဖြေပေးတော့မလို့...”

စကားမြတ်ထားလိုက်ပြီးမှ ပိုးဥက ချစ်ရည်လဲ့နေသော မျက်ဝန်း
ကလေးဖြင့် မော့ကြည့်လာပြီး...

“မောင်ရှင်... ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်သိလား”

အချိန်တိုင်း ထိုစကားကို မျှော်လင့်နေသော်လည်း မထင်မှတ်ထား
သည့်အချိန်မှာမှ ပြောလာ၍ မောင်ရှင် ကြက်သေသေနေမိသေးသည်။
ပြီးမှ ကိုယ့်ချစ်သူဟာ လေဒီစာအုပ်ကြီးဆိုတာကို နားလည်လိုက်မိ၍...

“ပိုး... ပိုးဥ တကယ်ပြောတာပါနော်”

“အာ... နောက်စရာလားလို့”

ရှက်ပြီးနှင့် ပြောလာသော စကားအဆုံးမှာ မောင်ရှင်က လက်သီး
လက်မောင်းတန်းလိုက်ရင်း...

“ဟား ပျော်လိုက်တာကွာ၊ ပိုးဥ ခဏလေးနော် ဒီကစောင့်နေဦး”

“ဟင်... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အဟဲ... ကိုယ်လား... အောင်မြေသွားနင်းမလို့လေ”

အပျော်တစ်ဝက်နှင့် ပြေးထွက်သွားသော မောင်ရှင်၏ကျောပြင်
ကိုကြည့်ကာ ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ပိုးဥ တသိမ့်သိမ့် ရယ်နေမိတော့၏။

ထိုသို့ဖြင့်ပင်...

အခန်း (၂၆)

“ပိုးဥ”

“ဘာလဲလို့”

“တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ရတာကို အာ၊ မရဘူးကွာ၊ ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီပဲ၊ စနေနေ့လည်း အပြင်မှာတွေ့ရအောင် လေ”

“အာ ... မဖြစ်ပါဘူး”

ပိုးဥ ကမန်းကတန်း ငြင်းသည်။ မောင်ရှင်က အားမလိုအားမရ ဟန်ဖြင့် ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ပိုးဥရဲ့၊ ပိုးဥအလုပ်က စနေလည်း ပိတ်တာပဲ ညွှာ”

“ပိတ်တာက ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ ကို မသိပါဘူး”

မောင်ရှင် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ စနေနေ့တိုင်း ရုံးပိတ်၍လျှောက် လည်ဖို့ခေါ်တိုင်း ပိုးဥက ငြင်းနေ၍ဖြစ်၏။ စနေနေ့အပြင်ထွက်ရမှာကို ဘာ အခက်အခဲရှိနေလို့လဲ။ မောင်ရှင် တွေးမရ။ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ရှင်းသည်။ ချစ်သူတွေဖြစ်နေမှတော့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေတင်မဟုတ် အချိန်တိုင်း တွေ့ချင် နေသည်ပဲ။

ခုတော့ ပြောတိုင်း ငြင်းဆိုနေ၍ မောင်ရှင် စိတ်တိုလာချပြီး ...

“ပိုးဥ ... စနေနေ့ အပြင်ထွက်ရမှာကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကြောက်နေတာလဲ၊ အဲဒီနေ့ ဘာကြောင့် အပြင်မထွက်ချင်တာလဲ၊ ကိုယ့်ကို ပြောပြ”

ပိုးဥမျက်နှာလေး နီသွားရင်း ...

“အာ ... ကိုကလည်း မသိချင်ပါနဲ့ကွာ၊ ထွက်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ပြီးရောပေါ့”

“မရဘူးကွာ၊ အဲဒါကြောင်းတော့ ရှိရမယ်၊ ကိုယ့်ကိုမပြောရင် ကိုယ် သံသယဝင်မိမှာနော် ပိုးဥ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ပိုးဥက မတိုးအကျယ်လေး ညည်းလိုက်သည်။ ဇွတ်မေးနေသော မောင်ရှင်ကိုလည်း ငြင်းလို့မရမှန်း သိနေသည်မို့ မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ကဲပါ ... သိချင်ရင် ပြောပြမယ်၊ ပြီးမှ မရယ်နဲ့နော်”

“အင်းပါ”

“ကို ... သတိထားမိလား၊ သောကြာနေ့ ညနေတိုင်း ရပ်ကွက် ထိပ်က ဆေးဆိုင်မှာ ပိုးဥ ဆေးဝင်ဝင်ဝယ်တာလေ”

“အင်း”

“အဲဒါ ဘာဆေးလဲ သိလား”

“သိဘူးလေ၊ ဘာဆေးလဲ”

ပိုးဥက ခိခနဲ ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“အဲဒါ ဝမ်းနုတ်ဆေး ကိုရဲ့၊ ပိုးဥက အပတ်စဉ် သောကြာနေ့တိုင်း ဝမ်းနုတ်ဆေးစားတယ်၊ အဲဒါကြောင့် စနေနေ့ကျရင် အပြင်လုံးဝ မထွက်တာ၊ ရှင်းပြီလား”

“ဟောဗျာ”

မောင်ရှင် ကိုယ့်နဖူးသာ ကိုယ်ရိုက်မိတော့သည်။ ကိုယ့်ချစ်သူသည် သာမန်မိန်းကလေးမဟုတ်ဘဲ လေဒီစာအုပ်ကြီးဆိုတော့လည်း မအံ့သြတော့။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပိုးဥ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေကြောင့် မောင်ရှင် စိတ်ညစ်ရသည်။ ဘယ်လိုတားဆီးရ မည်မှန်းလည်းမသိ။

သို့သော်လည်း ...

အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေသူမို့ ကိုယ်တိုင်ပင် ပိုးဥနှင့်အတူ စာအုပ် ကြီးအတိုင်း ချစ်ရည်ရွှံသောနေ့စွဲတွေကို ဖြတ်သန်းရင်း ...

တစ်ရက်မှာတော့ ...

အခန်း (၂၇)

“မိပိုး ... နင် ခုတစ်လော ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ အလုပ်ထဲမှာ လည်း သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အဆောင်မှာဆိုလည်း မှိုင်းနေတယ်၊ ဘာလဲ ... မောင်ရှင်နဲ့ အဆင်မပြေလို့လား”

ယုယုအမေးစကားအဆုံးမှာ ပိုးဥ သက်ပြင်းယဲ့ယဲ့သာ ချလိုက်မိ သည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဘယ်ကစပြောရမည်မှန်းလည်းမသိ။

“ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါဟာ၊ နင် တစ်ခုခု ဖြစ်ကို ဖြစ်နေတယ်”

ပိုးဥက ခပ်လေးလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ် ယုယု၊ အဲဒီကိစ္စဟာလည်း ငါ့အပြစ်ပါဟာ၊ ကိုက ငါ့ကို စနေနေ့ဆိုရင် အပြင်ထွက်ဖို့ ခေါ်တာကနေစတာ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြောင့်လဲ”

“ဒီလိုဟာ ... ငါက သောကြာနေ့တိုင်း ဝမ်းနုတ်ပြီး စနေနေ့ရင်

အပြင်မထွက်ဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒါကို ကိုက သိပ်ကြည်လင်ပုံမရဘူး။
ပြီး... တချို့ကိစ္စတွေကိုလည်း စာအုပ်ကြီးအတိုင်းမနေဘဲ လိုက်ရောညီ
ထွေနေဖို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်သားပဲဟ၊ နင်ကလည်း ပြောစရာဖြစ်နေတာကိုး၊ ငါတို့
သူငယ်ချင်းတွေမို့လို့ နားလည်နိုင်ပေမယ့် သူက နင် တရားဝင်အဖြေပေး
ထားတဲ့ ချစ်သူလေး ပြောမှပေါ့ဟ”

ပိုးဥက ပင့်သက်ကို မျှိုးနှိုက်သည်။ ပြီး...

“ငါလည်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်ဟာ၊ ငါ သူနဲ့ မတွေ့ခင် နှစ်အတော်
များများကပဲ ဒီလိုနေလာတာလို့ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်ရမှ ငါ့ရဲ့စည်း
မျဉ်းစည်းကမ်းတွေကို ချိုးဖောက်ပစ်လိုက်ရတော့မှာလားလို့”

“အဲဒီတော့ သူက ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှတော့ မပြောဘူး၊ သူ အကြာကြီး ငြိမ်သက်သွားတယ်ဟ၊
ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့... ဘာ... ဘာဖြစ်လဲ မိပိုး”

ပိုးဥက အဝေးကို ခပ်မူနီမူနီလေး ငေးလိုက်သည်။ ပြီး စကားကို
ခပ်လေးလေးဆိုလာ၏။

“သူ... သူ ငါ့ကို နောက်ပိုင်း သိသိသာသာရှောင်လာတယ်၊
ငါမေးတော့လည်း အလုပ်ကိစ္စကြောင့်လို့ပဲ အကြောင်းပြတယ်၊ သူ ငါ့ကို
စိတ်ပျက်သွားပြီလားမသိဘူးနော်”

ယုယုက သက်ပြင်းကို ဆွဲဆွဲငင်ငင်ချရင်း...

“အဲလိုလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါဟာ၊ နင်လည်း နင့်အကျင့်
တွေကို နည်းနည်းပြင်လိုက်ပေါ့”

ပိုးဥက ခပ်နွမ်းနွမ်းပြုံး၍ ခေါင်းခါသည်။ ပြီး...

“ငါ... သူ့ကို တကယ်ချစ်ပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့... ချက်ချင်း
ပြောင်းလဲလို့မရတဲ့ ငါ့အကျင့်တွေကြောင့် သူ့ကို စိတ်မပျက်စေချင်ဘူး”

“ဒီ... ဒီတော့”

“မနွေက သောကြာနေ့လေ၊ သူ့ကို ငါမေးလိုက်တယ်၊ ငါတို့ရှေ့
လျှောက် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲလို့ တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်ရအောင် မေးလိုက်တာ”

“သူ... သူက ဘာပြန်ပြောလဲ”

ပိုးဥက နာနာကျင်ကျင်လေး ပြုံးပြီး...

“အဟင်း... စနေနေ့တွေလို့မရဘူးဆိုတော့ တနင်္ဂနွေမှပဲ ပြော
ကြတာပေါ့တဲ့”

“ဟေ”

နှစ်ယောက်သားကြားမှာ အတန်ကြာသည်အထိ တိတ်ဆိတ်မှုက
နေရာယူသွားလေသည်။

အခန်း (၂၈)

ဒီတစ်ပတ်တန်နေနဲ့နေသည် မိုးသားများဖြင့် အတန်ငယ်အံ့ဆုံးလျက်ရှိသည်။ မကြာခင်မှာပဲ နှောင်းမိုးက အပြီးတကြီး ရွာချတော့မည်လား မသိ။

ကန်ပေါင်ပေါ်မှ ခုံတန်းလျားလေးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား ခပ်ခွာခွာထိုင်ရင်း ပိုးဥက စကားစလိုက်သည်။

“ကို... ပိုးဥကို ဘာပြောချင်လဲဟင်း ကိုပြောတဲ့ စကားအတိုင်း ပိုးဥ လက်ခံမှာပါ”

မောင်ရှင်က ဟက်ခနဲရယ်သည်။ နာကျင်သောရယ်သံမျိုးဖြစ်၏။

“ပိုးဥရဲ့ပြင်ရခက်တဲ့ အကျင့်တွေကိုတော့ ကို မပြင်ခိုင်းချင်တော့ပါဘူး။ ပိုးဥအတွက် အရမ်းခက်ခဲနေပါလိမ့်မယ်”

“ဒါ... ဒါဆိုရင် ကို ဆိုလိုချင်တာက... ပိုးဥနဲ့ လမ်းခွဲဖို့လား”

“အဟင်း... အဲဒါ... ကိုယ် တစ်ခါမှမစဉ်းစားဖူးတဲ့ကိစ္စပါ။

ခုတော့ ပြောစရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဟင်... ဘာလဲ ကို”

မောင်ရှင်က ရေပြင်ဆီဘက်ကိုပဲ မျက်နှာမူရင်း ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်သည်။

“ကိုယ်... သန်ဘက်ခါဆို သဘောတက်ရတော့မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပိုးဥကို နှုတ်ဆက်စကားပြောချင်တာပါ”

“အို”

ပိုးဥ အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ...

“ကို ဘာကြောင့် ဒီအကြောင်းတွေကို ပိုးဥကို မပြောပြခဲ့တာလဲ”

“ကိုယ်ပြောပြချင်ပါတယ်၊ ပိုးဥလို ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြဋ္ဌာန်းထားတယ်၊ အဲဒါက ပိုးဥ ကိုယ့်ကို စနေနေ့ တွေ့ခွင့်ပေးတဲ့ရက်မှာမှ ပြောပြမယ်ဆိုပြီးပေါ့... ဒါပေမဲ့”

မောင်ရှင်က စကားဖြတ်လိုက်သည်။ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေသော ပိုးဥကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပိုးဥ ဆုံးဖြတ်ချင်သလို ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ် ပိုးဥ၊ ဒါပေမဲ့... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့ရေးဟာ စာအုပ်ကြီးထဲမှာ ပိတ်မနေစေချင်တာ တစ်ခုပါပဲ၊ ကဲ... ကိုယ် သွားတော့မယ်၊ ကိုယ် သဘောတက်မယ့် သန်ဘက်ခါတော့ ပိုးဥလည်း အားမှာမဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ဖျက်ပြီး လိုက်ပို့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ကိုယ်သိတယ်၊ သွားပြီနော် ပိုးဥ”

ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်စဉ်မှာပဲ...

“ကို”

မောင်ရှင်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး... ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ မျက်ရည်အပြည့်နှင့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ကျောခိုင်းလိုက်ပါ၏။

အခန်း (၂၉)

ဖုန်းခွက်ကို နားမှာကပ်ရင်း ပိုးဥရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေသည်။
မောင်ရှင်၏အဆောင်သို့ ဆက်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်က ထူးလာသဖြင့် ပိုးဥက ...

“ဟဲလို ... မောင်ရှင်နဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ ... မောင်ရှင်လား၊ ဒီမနက်ပဲ သဘောတက်သွားပြီလေ၊
ပိုးဥလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ရှင်က”

“ဪ ... ကျွန်တော်က အာလာဒင်ပါ”

ပိုးဥက သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ ...

“ကို ... သဘောတက်ရမှာ ဒီနေ့လို့ သိပေမယ့် ဒီလောက် အစော
ကြီး သွားမယ်လို့ မထင်လို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ ... ဒီကောင် ညက တစ်ညလုံးမအိပ်ဘူး၊ တစ်
ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ၊ ပိုးဥနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ သူ သဘောက ဘယ်ကိုသွား
တာလဲဟင်”

“နယူးယောက်တိုင်းဒေသကြီးဆိုလားပဲ”

“အာ ... မနောက်ပါနဲ့ရှင်၊ ဘယ်လောက်ကြာမယ်လို့ ပြောလဲ
ဟင်”

“အင်း ... နယူးယောက်ဘက်ဆိုတော့ ရှစ်လလောက်တော့ ကြာ
မှာပေါ့”

“ဪ”

ထိုသို့ရေခွက်ရင်း ပိုးဥ ဖုန်းအသာပြန်ချလိုက်သည်။ တစ်ညလုံး
စဉ်းစားထားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောလိုက်ရသည့်အတွက် ရင်ထဲမှာ
တန့်န့်ခံစားလိုက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ ရေခွက်လိုက်မိသည်ကတော့ ...

ကိုရယ် ... ကိုမရှိတော့တဲ့အချိန်တွေမှာ ပိုးဥအတွက် ဘာပြဋ္ဌာန်း
ချက်ကမှ ကိုလောက် အရေးမကြီးတော့ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ခု ... ခု
တော့လေ ...

မျက်ရည်တစ်စက်က ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပေါက်ခနဲ လိမ့်စီးကာ ကျသွား
လေတော့၏။

တစ်လကြာပြီးရောက်...

အခန်း (၃၀)

ရုံးဆင်းရန် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းနေသော ပိုးဥတစ်ယောက်
စားပွဲပေါ်မှ ဆေးထုပ်ကလေးကိုကြည့်ကာ အံ့သြသင့်သွားရသည်။ သူ
...ဟိုအရင် ခုလို သောကြာနေ့တိုင်း ဝင်ဝယ်လေ့ရှိသော ဝမ်းနုတ်ဆေးမျိုး။
ဒါပေမဲ့ သူမ မဝယ်ဖြစ်တာပင် ကြာပြီ။

BURMESE
CLASSIC

သို့နှင့် အနီးစားပွဲရှိ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးကို မေးကြည့်လိုက်၏။

“ဟဲ့ သူ့ဇာ ... ဒါ နှင့်ဟာလား”

“ဟင် ... မဟုတ်ပါဘူး”

နောက်ထပ် လိုက်မေးကြည့်သော်လည်း အားလုံးက ငြင်းနေသဖြင့်
ဆွဲခြင်းထဲကိုပဲ ထည့်ယူလာခဲ့လိုက်၏။

ကုမ္ပဏီဝင်းထဲမှအထွက် ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်ရှေ့သို့အရောက်
မှာ ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ညီမ ... ဒီမှာ ပါဆယ်ယူသွားဦး”

ခုနစ်စုံကြယ်ဟေ

ပိုးဥ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် လှမ်းသွားလိုက်ရင်း ...

“ဘာပါဆယ်လဲ ... ဦးလေးရဲ့”

“ဒီမှာလေ ... လူတစ်ယောက်က ညီမအတွက်ဆိုပြီး ဝယ်ပေးခဲ့တာ”

“ဘယ် ... ဘယ်သူလဲဟင်”

တုတ်ထိုးသည် ဦးအေးကြူက မချိုမချဉ်မျက်နှာပေးနှင့် ...

“အဲဒါတော့မသိဘူး ညီမရဲ့၊ အမည်မဖော်လိုသူလို့ ပြောလိုက်ပါလို့ ပြောတယ်”

“ရှင်”

တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိပြီး ကြည့်နူးဝမ်းသာစိတ်တွေက ရင်ထဲမှာ ကူးလူးလှုပ်ရှားလာကြသည်။ ပါဆယ်အိတ်ထဲကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း သူမ အရင်က စားနေကျဖြစ်သော တုတ်ထိုးအမျိုးအစားနှင့် အရေအတွက် အတိုင်း ဖြစ်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ကားမှတ်တိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာလည်း ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန်နေသည်ဟု ခံစားမိသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့လည်း မျက်စိကစားကြည့်မိသေးသည်။ ထူးခြားတာကို မတွေ့ရ။

ယာဉ်စီးခပိုက်ဆံကို လှမ်းပေးလိုက်တော့ ...

“အစ်မလေးအတွက် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က ပေးပြီးပြီဗျ”

“ရှင် ... ဘယ် ... ဘယ်သူပေးသွားတာလဲ”

“မသိဘူးဗျာ၊ ရှာကြည့်တော့ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်”

စပယ်ယာက တစ်ပြန်ကြီးပင်ကောကာ နောက်ခနီးသည်တွေဆီသို့ ယာဉ်စီးခ လိုက်ကောက်နေသည်။

လူကျပ်သောကားမို့ ပိုးဥ လိုက်ရှာရန် စိတ်လျော့လိုက်၏။

ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်ရောက်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ချိန်မှာတော့

“ပိုးဥ”

“ဟင်”

ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ရင်း ပိုးဥ ကြက်သေသေနေမိသည်။ နောက်ဘက်နားမှာ အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသူက မောင်ရှင်ဆိုသော သူမ၏ ... ကို။

ပိုးဥက ဝမ်းသာလွန်း၍ အထစ်အထစ်အငေါ့ငေါ့လေသံဖြင့် ...

“ကို ... ကို ... ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ သင်္ဘောတက်သွားတယ်ဆို”

မောင်ရှင်က ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သင်္ဘော တကယ်တက်သွားတာပဲဥစ္စာ”

“ဟင် ... အာလာဒင်ပြောတော့ နယူးယောက်ကိုဆို၊ ရှစ်လလောက်ကြာမယ်၊ ‘အဒူလေး’ လို့ခေါ်တဲ့ လှမြင့်နဲ့ဆို”

ဟက်ခနဲရယ်ရင်း မောင်ရှင်က ...

“သင်္ဘောက နိုင်ငံခြားသင်္ဘော မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဆီးဆားဗစ်ရအောင် ပြည်တွင်းကမ်းရိုးတန်းသင်္ဘော အရင်စီးတာပါ။ အဲဒါကြောင့် တစ်လလောက်ပဲ ကြာတာပေါ့၊ သင်္ဘောတက်သွားတာက ‘အဒူလေးလှမြင့်’ နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇာဇာလို့ခေါ်တဲ့ လှမြင့်နဲ့ပါ”

“ဟာကွာ ... ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုးဥကို ညာထားတယ်”

“ဒါကလည်း ဝိညာဉ် ... ကိုယ်မရှိဘဲ ဝိညာဉ် စာအုပ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လို နေလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

ပိုးဥက စိတ်ကောက်ဟန်လေး ပြုလိုက်သည်။ ပြီးမှ သတိရ၍ -

“ဒါနဲ့... ကိုက ပိုးဥနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုသဘောထားသေး၊
လဲဆိုတာ သဘောမတက်ခင်က ပြောမသွားဘူးနော်၊ ခုပြောပြ”

မောင်ရှင်က စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီး...

“အဲဒါက အသေးစိတ်ပြောရမှာလေ၊ ဒီနေ့က သောကြာနေ့ဆို
တော့ မနက်ဖြန်လည်း ပိုးဥအားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တနင်္ဂနွေနေ့မှပဲ
ပိုးဥနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး အသေးစိတ်ပြောတော့မယ်၊ ပိုးဥ သွားတော့
လေ၊ ဒီနေ့ ပိုးဥ ဝမ်းနုတ်ဆေး စားရဦးမှာမဟုတ်လား”

ပြောရင်း မောင်ရှင်က လှည့်ထွက်ဟန်ပြုလိုက်သည်။ ပိုးဥက
မျက်စောင်းခဲရင်း မောင်ရှင်လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ...

“ဒီမှာ ဆရာကြီး... သိပ်လည်း အထာကိုင်မနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော်
မျိုးမ သောကြာနေ့တိုင်း ဝမ်းနုတ်ဆေး မစားဖြစ်တာ တစ်လရှိပြီရှင်”

မောင်ရှင်က ရယ်ဟဟနှင့် ပြန်လှည့်လာပြီး...

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ပိုးဥက စာအုပ်ကြီးမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့
... ဒီလိုလား”

“ကိုနော်... ဘာစာအုပ်ကြီးလဲ၊ ကို မကြိုက်လို့ အဲဒီစာအုပ်ကြီး
ကို ဆွဲဖြဲပစ်လိုက်ပြီ... သိရဲ့လား”

“သိပါပြီဗျာ၊ ဒီနေ့ည ဝမ်းနုတ်ဆေး စားစရာမလိုဘူးဆိုတော့
... လာ”

လက်ကိုဆွဲခေါ်လိုက်သဖြင့် ပိုးဥ ရှက်သွေးဖြန်းသွားရပြီး...

“အာ... ဘယ်ကိုဆွဲခေါ်နေတာလဲ၊ လမ်းမကြီးမှာ...”

“ဪ... ပိုးဥရယ်... ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်ဆွဲခေါ်တာက လမ်းမမှာ
မှ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နေရာမဆို တရားပါတယ်ကွ”

မောင်ရှင်အပြောကြောင့် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မိကြသည်။

ခုချိန်မှာတော့ စစ်မှန်သောချစ်ခြင်းတွေက ပိုးဥရင်မှာ ပြည့်ကာ
ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေကလည်း အဝေသို့ လွင့်စဉ်လျက်...။

တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဘဝထဲမှာ လိုတာထက်ပိုသော ပြ
ဋ္ဌာန်းချက်တွေက အဆိပ်အတောက်ဖြစ်စေသည် မဟုတ်ပါလား။

လေးစားစွာ

ဇွန်လ

၁၃၇၃ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆန်း ၄ ရက်
ညနေ ၃ နာရီ ၁၇ မိနစ်

